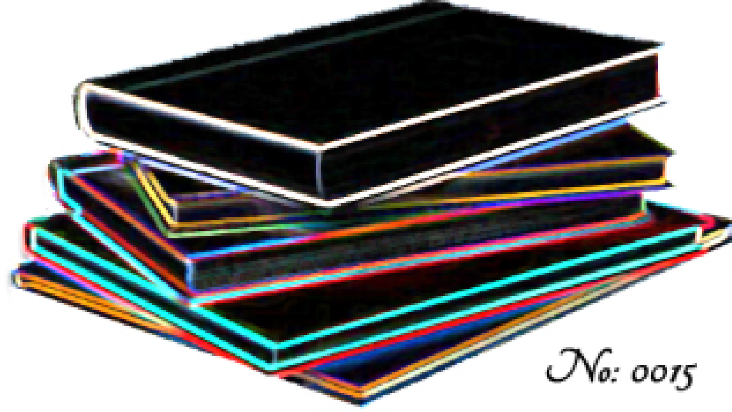
ARTEMIS FOWL

EOIN COLFER

ARTEMIS 

fk KİTAPLIĞI

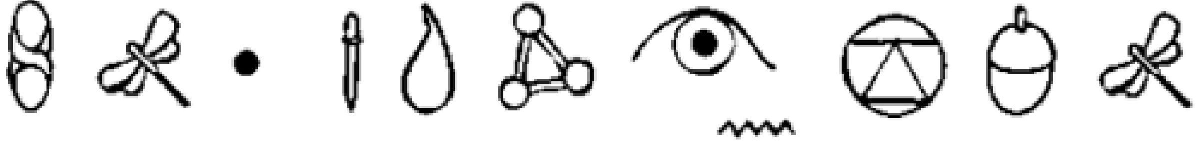


Kitap Adı: *Artemis Fowl*
Kitap Yazarı: *Eoin Colfer*
Çevirmen: *Aylin Yelgin**
Yayınevi: *Artemis*
Sayfa Sayısı: *284 sayfa**
Basım Yılı: *İlk Basım 2002**
Tarayan: *Bilinmiyor*
Düzenleyen: *FK Kitaplığı*

*Bilgiler idefixden alınmıştır.

ARTEMİS FOWL
EOİN COLFER

İÇİNDEKİLER



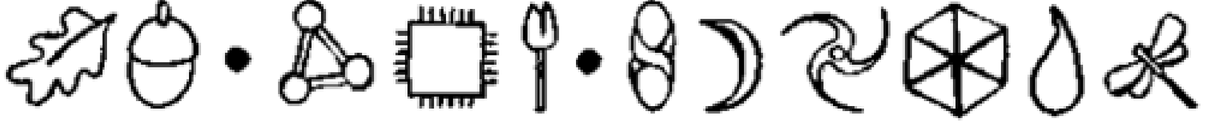
ÖNSÖZ

Artemis Fowl nasıl tanımlanabilir ki? Çeşitli psikiyatrlar bunu yapmayı denediler ama başaramadılar. Asıl sorun Artemis'in zekâsıydı. Üzerinde uygulanan her testi tersine çevirip herkesi tuzağa düşürüyordu. En büyük tıp dehalarının akıllarını başlarından alıp onları geveler durumda, kendi hastanelerine geri gönderiyordu.

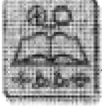
Hiç kuşkusuz, Artemis bir dâhi çocuktu. Peki öyleyse, bu denli parlak bir zekâya sahip biri kendini neden suç işlemeye adaşındı ki? Bu sorunun yanıtını ancak tek bir kişi verebilirdi. Ve o da sessiz kalmaktan büyük zevk alıyordu.

Belki de Artemis'i yakından tanımak için, onun artık herkesçe bilinen ilk ve en hain macerasını anlatmak gerekir. Bu haberi kurbanlarla doğrudan yapılmış röportajlardan derledim ve Sizler öyküyü okudukça bunun hiç de kolay bir iş olmadığını fark edeceksiniz.

Öykü, bundan yıllarca önce, yirmi birinci yüzyılın ilk yıllarında başladı. Artemis Fowl aile servetini yeniden kazanmak için bir plan yaptı. Tüm uygarlıkları yok edebilecek, yaşadığı gezegeni türler arası bir savaşa itebilecek bir plan.



I. BÖLÜM: KİTAP



YAZ mevsiminde Ho Şi Minh Şehri. Normalin üzerinde, bunaltıcı bir sıcak vardı, işin ucunda çok önemli bir şey olmasaydı Artemis Fowl'un bu rahatsız ortama asla katlanmayacağını söylemek bile gereksizdi. Bu planı için önemliydi.

Güneş Artemis'e göre değildi. Ona yakışmıyordu. Evde, ekran başında geçirdiği uzun saatler, yanaklarının rengini soldurmuş tu. Bir vampir kadar beyazdı ve güneş ışığına çıkınca bir o kadar da hırçınlaşıyordu.

"Umarım, yine boşa kürek çekmiyoruzdur, Kâhya," dedi yumuşak ama keskin bir ses tonuyla. "Özellikle de Kahire'den sonra."

Konuşmasında hafif bir azar vardı. Kâhya'nın adamlarından aldığı bilgiyle daha önce Mısır'a gitmişlerdi.

"Hayır efendim, bu kez eminim. Nguyen iyi bir adamdır."

"Hımm," diye homurdandı Artemis, kuşkuyla.

Yoldan geçenler, bu iriyarı Avrasyalının, küçük bir çocuğa efendim demesine şaşırabilirlerdi. Ne de olsa artık üçüncü binyıldaydık. Oysa bu sıradan bir ilişki değildi ve bunlar sıradan turistler değillerdi.

Dong Khai Sokağında, kaldırım kenarındaki kafelerden birinde oturmuş, motosikletleriyle meydanda gezen gençleri izliyorlardı.

Nguyen gecikmişti ve altında oturdukları şemsiyenin ufacık gölgesi, Artemis'in huysuzluğunu arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama bu onun her günkü karamsarlığıydı. Somurtkan bakışlarının altında, bir ümit ışığı parlıyordu. Acaba bu yolculukları gerçekten de bir işe yarayacak mıydı? Kitabı bulabilecekler miydi? Çok fazla ümitlenmek istemiyordu.

Bir garson hızla masalarına doğru yaklaştı.

"Biraz daha çay, beyler?" diye sordu başını hızla sallayarak.

Artemis iç geçirdi. "Rol kesmeyi bırak da otur." Garson içgüdüsel bir hareketle Kâhya'ya döndü, ne de olsa erişkin olan oydu.

"Ama efendim, ben garsonum."

Artemis dikkat çekmek için masaya vurdu.

“El yapımı ayakkabılar ve ipek bir gömlek giyiyor, tam üç tane altın yüzük takıyorsun. İngilizcende hafif bir Oxford aksam var ve tırnakların yeni manikür yaptırmış gibi parlıyor. Sen garson değilsin. Sen aracımız, Nguyen Xuan’sın ve silahımız olup olmadığını kontrol etmek için bu gülünç kılığa büründün.”

Nguyen’in omuzları çöktü. “Doğru. Çok şaşırtıcı.”

“Pek sayılmaz. Yırtık pırtık bir önlük insanı garson yapmaya yetmez.”

Nguyen küçük bir fincana nane çayı doldurup oturdu. “Gel de seni silah durumu konusunda bilgilendireyim,” diye sürdürdü konuşmasını Artemis. “Ben silahsızım, Ama Kâhya, benim ... şey... kâhyamın omzundaki kılıfta bir tabanca, çizmelerinde iki sustalı bıçak, kolunda bir silah, iki mermilik bir derringer tabanca, saatinde boğma teli ve ceplerinde saklanmış üç tane bayıltıcı el bombası var. Unuttuğum bir şey var mıydı, Kâhya?” “Cop, efendim.”

“Ah, evet. Gömleğinin altına tıkıştırdığı içi kurşun dolu bir cop.”

Nguyen eli titreyerek fincanı ağzına götürdü. “Telaşlanmayın Bay Xuan,” diye gülümsedi Artemis. “Bu silahlar size doğrultulmayacak.”

Nguyen rahatlamış görünmüyordu.

“Hayır,” diye sürdürdü konuşmasını Artemis. “Kâhya silahlarını kullanmadan da sizi yüzlerce farklı biçimde öldürebilir. Oysa tek birinin bile yeterli olduğundan eminim.”

Nguyen korkudan bayılmak üzereydi. Artemis’in insanlar üzerindeki etkisi genellikle buydu. Güçlü bir yetişkinin sözleri ve yetkesiyle konuşan, soluk benizli bir çocuktu. Nguyen, Fowl adını önceden duymuştu — zaten uluslararası yeraltı dünyasında bu adı kim duymamıştı ki? - ama yaşça daha büyük olan bir Artemis’le karşılaşacağını ummuştu, bu çocukla değil. ‘Çocuk’ sözcüğü, çelimsiz ve kendine özgü bir adalet anlayışı olan bu kişilikle pek bağdaşmıyordu. Dev Kâhya’ya gelince. Kocaman elleriyle insanın belkemiğini ince bir dal gibi kırabilecek güçte görünüyordu. Nguyen karşılığında alacağı para ne olursa olsun, bu garip insanların yanında bir dakika daha kalamayacağını düşünmeye başlamıştı.

“Artık iş konuşalım,” dedi Artemis ve masanın üzerine küçük bir kayıt cihazı koydu. “İnternet ilanımıza yanıt verdin.”

Nguyen başını salladı, bir yandan da verdiği bilginin doğru olması için dua ediyordu.

“Evet Bayım.. .Efendi Fowl. Aradığınız şeyin.. .nerede olduğunu biliyorum.”

“Gerçekten mi? Ben de senin sözüne inanmalıyım, öyle mi? Beni bir tuzağın tam ortasına götürüyor olabilirsin. Ailemin çok sayıda düşmanı var.”

Kâhya efendisinin kulağının çevresinde uçuşan bir sivrisineği eliyle yakaladı.

“Hayır, hayır,” dedi Nguyen, cüzdanını arayarak, “işte, bakın.”

Artemis resme dikkatlice baktı. Kalp atışlarının hızlanmaması için özel bir çaba harcadı. Oldukça ümit verici görünüyordu ama son zamanlarda bir bilgisayar ve tarayıcı ile her şeyin sahtesinin yapılması mümkündü. Resimde gölgelerin arasından uzanan bir el görünüyordu, Yeşil, benekli bir el.

"Hımm,” diye mırıldandı Artemis. “Anlat bakalım.” "Bu kadın, Bir şifacı, Tu Do Sokağı yakınlarında oturuyor, Pirinç şarabı karşılığında hizmet veriyor. Sürekli sarhoş.”

Artemis başını salladı. Anlattıkları mantıklıydı. Kadının içmesi araştırmalarının ortaya çıkarttığı birkaç tutarlı gerçekten biriydi. Beyaz kazağının kırışıklıklarını düzelterek ayağa kalktı.

“Pekâlâ. Önden buyurun, Bay Nguyen.”

Nguyen incecik bıyığındaki teri sildi.

“Yalnızca bilgi. Anlaşmamız böyleydi. Başımı belaya sokmak istemiyorum.”

Kâhya ispiyoncuyu ustaca bir hareketle ensesinden kavradı.

“Üzgünüm Bay Nguyen ama seçme hakkınız olduğu zamanlar artık çok gerilerde kaldı.”

Kâhya direnen Vietnamlıyı, Ho Chi Minh Şehrinin ya da yerel halkın hâlâ kullandığı adıyla Saygon’un düz yollarında pek gerekli olmayan, kiralık bir dört çekere bindirdi çünkü Artemis sıradan insanların olabildiğince uzağında kalmayı yeğliyordu.

Jipin ağır ağır ve güçlüklere ilerlemesi, Artemis’in içinde büyüyen beklentiyi daha da dayanılmaz bir hale dönüştürüyordu. Bu duyguyu daha fazla bastıramıyordu. Nihayet araştırmalarının sonuna gelmişler miydi? Üç kıtadan aldıkları altı yanlış alarmdan sonra, bu sarhoş şifacı, gökkuşağının sonunda bulacakları altın olabilir miydi? Artemis kendi kendine kıkırdardı.

Gökkuşağının sonundaki altın. Bir şaka yapmıştı. Bu her gün yaşanan bir şey değildi.

Motosikletler tıpkı dev bir sığlıktaki balıklar gibi dağıldılar. Kalabalığın sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ara yollar bile satıcılar ve pazarlık eden insanlarla kaynıyordu. Aşçılar balık başlarını kızgın yağa atıyor, haylaz çocuklar ise çalabilecekleri değerli bir şeyler var mı diye, çaktırmadan ayak altında dolaşıyorlardı. Bazıları da gölgede oturmuş, Gameboy'larıyla oynuyorlardı.

Nguyen'in kahverengi gömleği ter içinde kalmıştı. Onu terleten havanın nemli olması değildi, buna alışkındı. İçine düştüğü lanet olası durum onu bu hale getirmişti. Büyüyle suçu karıştırmaması gerekirdi. Bu olaydan yakasını sıyırabilirse, yaşam biçimini değiştireceği konusunda, kendi kendine söz verdi. Garip internet ilanlarına yanıt vermeye paydostu, Avrupalı suç krallarının oğullarıyla arkadaşlık etmeye ise kesinlikle paydostu.

Cip artık ilerleyemiyordu. Buradan sonra sokaklar dört çekerin geçemeyeceği kadar daralmıştı. Artemis Nguyen'e döndü. “Sanırım yolun bundan sonrasını yürümemiz gerekecek, Bay Nguyen. İsterseniz kaçın ama kürek kemikleriniz arasında keskin ve ölümcül bir acı duymaya hazırlıklı olun.”

Nguyen Kâhya'nın gözlerine baktı. Adamın neredeyse siyah sayılabilecek, koyu mavi gözleri vardı. Bu gözlerde merhamet yoktu. “Merak etmeyin,” dedi. “Kaçmayacağım.”

Araçtan indiler. Puslu yolda ilerlerken, kuşku dolu binlerce bakış onları izledi. Talihsiz bir kapkaççı, Kâhya'nın cüzdanını çalmaya yeltendi. Hizmetkâr kim olduğuna bile bakmadan adamın parmaklarını kırdı. Bu olaydan sonra yanına kimse sokulmadı.

Sokak iyice daralarak, tekerlek izleriyle dolu bir şeride dönüştü. Lağım ve atık sular, doğrudan çamurla kaplı yola akıyordu. Sakatlar ve dilenciler çeltik örtülerden oluşturdukları adacıkların üzerinde, birbirlerine sokulmuş, oturuyorlardı. Burada yaşayanların kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu, bu üçlünün dışında.

“Pekâlâ?” diye sordu Artemis. “Nerede o?”

Nguyen parmağıyla paslı bir yangın merdivenin altındaki siyah üçgeni işaret etti.

“Şurada. Şunun altında. Hiç dışarı çıkmaz. Pirinç şarabı satın almak için bile birini gönderir. Artık gidebilir miyim?”

Artemis yanıt verme zahmetine bile girmedi. Onun yerine yangın merdiveninin altındaki aralığa ulaşmak için su birikintilerinin arasından kendine bir yol açmayı yeğledi. Gölgelerin arasındaki ürkek hareketleri fark edebiliyordu.

“Kâhya, bana şu koruyucu gözlükleri uzatır mısın?”

Kâhya kemerinden bir gece görüş gözlüğü çıkartıp Artemis’in kendisine uzattığı eline yerleştirdi. Gözlüğün odak motoru, ışığa uyum sağlarken vızıldadı.

Artemis gözlüğü takıp yüzüne oturttu. Her şey radyoaktif bir yeşile büründü. Derin bir soluk alarak, bakışlarım kıpırdanan gölgelere çevirdi. Rafya bir örtünün üzerinde, çömelmiş duran bir şey vardı, yok denecek kadar az ışıkta huzursuzca kımıldıyordu. Artemis odağın ince ayarını yaptı. İçerideki kadın ufacıktı, anormal ölçüde ufaktı ve pis bir şala sarınmıştı. Boş iç

ki şişeleri çevresindeki çamura yarıya kadar gömülmüşlerdi. Kadının kollarından biri kumaşın dışındaydı. Yeşilmiş gibi duruyordu. Ama her şey öyle görünüyordu zaten.

“Madam,” dedi Artemis, “size bir önerim var.” Kadının başı uyuklarmışçasına sallandı.

“Şarap,” dedi, karatahtaya sürten bir tırnak gibi kulak tırmalayıcı bir sesle. “Şarap, İngiliz.”

Artemis gülümsedi. Dil yetisi, ışıktan hoşlanmama; her ikisi de tamamdı.

“İrlandalı, aslında. Pekâlâ, önerim hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Şifacı sıska parmağını kurnazca salladı. “Önce şarap. Sonra konuşma.”

“Kâhya?”

Koruma cebinden en iyi İrlanda viskisiyle dolu, çeyrek litrelik bir şişe çıkarttı. Artemis şişeyi alıp tahrik edercesine, gölgelere doğru tuttu. Gözlüğünü henüz çıkartabilmişti ki kadının pençeye benzeyen eli karanlığın içinden uzanıp viskiyi kaptı. Bu yeşil, benekli bir eldi. Hiç kuşku yoktu.

Artemis zaferiyle övünürcesine gülümsedi. “Arkadaşımızın parasını öde, Kâhya. Tamamını. Unutmayın, Bay Nguyen, bu aramızda kalacak. Kâhya’nın geri gelmesini istemezsiniz, değil mi?”

“Yo, yo, Bay Fowl. Dudaklarım mühürlüdür.” “Böylesi sizin de yararınıza olur. Aksi halde Kâhya onları sonsuza kadar mühürler.”

Nguyen oradan kaçarcasına uzaklaştı. Hayatta kalabildiği için öylesine rahatlamıştı ki dolar destesini saymaya kalkışmadı bile. Bu hiç de onun tarzı değildi ama nasılsa paranın hepsi buradaydı. Tamı tamına yirmibin dolar. Yarım saatlik bir iş için hiç de fena sayılmazdı. Artemis yeniden şifacıya döndü.

“Evet, madam, sizde benim istediğim bir şey var.” Şifacı ağzının kenarından akan bir damla içkiyi diliyle yakaladı.

“Evet, İrlandalı. Baş ağrısı. Diş ağrısı. Tedavi ederim.” Artemis gece-görüşü gözlüğünü takıp kadınla aynı boya gelmek için çömeldi.

“Toza karşı alerjim dışında hiçbir sağlık sorunum yok, madam ve bu konuda sizin bile bir şey yapabileceğinizi sanmıyorum. Hayır. Sizden istediğim, Kitabınız.” Büyücü kadın donakaldı. Şalın altından pırıl pırıl parlayan gözleri görüldü.

“Kitap mı?” dedi dikkatlice. “Kitap hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben şifacıyım. Kitap istersen, kütüphaneye git.”

Artemis abartılı bir sabırla derin bir iç geçirdi. “Sen şifacı değilsin. Sen bir sprite, bir p’shog, bir peri, bir ka-dalunsun. Hangi dilde söylersen söyle. Ve ben Kitabını istiyorum.”

Yaratık uzun süre hiçbir şey demedi, sonra şalını alnından geriye doğru itti. Gece-görüş gözlüğünün yeşil ışığı altında hatları, Artemis’e bir Cadılar Bayramı maskesini anımsattı. Perinin altın rengindeki kısık gözlerinin altında, kancaya benzer, uzun bir burnu vardı. Kulakları sivriydi ve alkol bağımlılığı cildini tıpkı cam macunu gibi yumuşatmıştı.

“Kitap hakkında bir şeyler biliyorsan, insan,” dedi yavaşça ve viskinin etkisinden kurtulmaya çalışarak, “yumruğumdaki büyüyü de biliyorsundur. Seni, yalnızca parmaklarımı şaklatarak bile öldürebilirim!” Artemis omuz silkti. “Hiç sanmam. Şu haline bak. Ölü gibisin. Pirinç şarabı duyularını köreltmiş, siğillerini azaltmış. Acınacak haldesin. Buraya seni kurtarmaya geldim, Kitabın karşılığında.”

“Bir insan bizim Kitabımızdan ne isteyebilir ki?” “Bu seni hiç ilgilendirmez. Tek bilmen gereken, tercihlerinin neler olduğu.”

Perinin sivri kulakları titredi. Tercihler mi? “Birincisi, bize kitabı vermeyi reddedersin, biz de seni bu lağımda çürümeye bırakır, evlerimize döneriz.” “Evet,” dedi büyücü. “Bunu seçiyorum.”

“Ah, hayır. Bu kadar hevesli olma. Kitabı almadan buradan gidersem, bir güne kalmaz ölürsün.”

“Bir gün! Bir gün!” Üfürükçü güldü. “Ben senden bir asır fazla yaşayacağım. İnsanların dünyasında yaşamak zorunda kalan periler bile çağlar boyunca hayatta kalabiliyorlar.”

“Ama çeyrek litre kutsal suyu midelerine indirdikten sonra değil,” dedi Artemis, boşalmış viski şişesine hafifçe vurarak.

Perinin beti benzi attı, ardından keskin ve iğrenç sesiyle bir çığlık attı.

“Kutsal su! Beni katlettin, insan.”

“Doğru,” diye itiraf etti Artemis. “Her an tutuşmaya başlayabilir.”

Peri kararsızca midesini ovuşturdu. “İkinci tercihim ne?”

“Dinlemeye karar verdin, öyle mi? Çok iyi öyleyse. İşte ikinci tercih. Bana Kitabı yalnızca otuz dakikalığına verirsin. Ben de sana büyü gücünü yeniden kazandırırım.” Perinin ağzı bir karış açıldı. “Büyü gücümü yeniden mi kazandıracaksın? Olanaksız.”

“Kesinlikle değil. Elimde iki tane ampul var. Birincisi, belkide Tara kalesinin altmış metre altındaki dünyanın en büyülü yerlerinden biri olan sihirli kuyudan alınmış kaynak suyuyla dolu. — Bu, kutsal suyu etkisiz hale getirecektir.”

“Ya öbürü?”

“Öbüründe bir ölçek insan yapımı sihir var. Alkolle beslenen bir virüs ile bu virüsün harekete geçmesini ve çoğalmasını sağlayan bir maddenin karışımı. Bedenini pirinç şarabından tamamen arındırıp bağımlılığını ortadan kaldıracak, hatta mahvolmuş karaciğerini bile iyileştirecek. Biraz güç olacak ama ertesi gün, yeniden bin yaşındaymışsın gibi zinde olacaksın.”

Peri' dudaklarını yaladı. Peri Halkı’yla yeniden bir arada olabilmek. Çok cazipti.

“Sana nasıl güvenebilirim ki, insan? Beni bir kez kandırdın bile.”

“İyi bir noktaya parmak bastın. İşte anlaşma. Suyu sana karşılıksız olarak vereceğim. Kitaba baktıktan sonra da ilacı alacaksın. İster kabul et, ister etme.”

Peri biraz düşündü. Karın ağrıları onu kıvrandırma

ya başlamıştı bile. Bileğini uzattı.

“Kabul ediyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Kâhya?”

İri yarı hizmetkâr yumuşak bir kutunun içinden bir şırınga tabancasıyla iki ampul çıkarttı. Berrak olanını şırıngaya doldurup, spriteın soğuk ve

yapış yapış koluna batırdı. Peri bir an kaskatı kesildi, sonra gevşedi. “Güçlü büyü,” diye soludu.

“Evet. Ama sana ikinci iğneyi yaptıktan sonra geri kazanacağın kendi büyün kadar değil. Şimdi, Kitap.” Sprite pislik içindeki giysisinin kıvrımlarının arasında bir şeyler aramaya başladı. Artemis soluğunu tutmuştu. İşte bu kadardı. Kısa bir süre sonra, Fowl’lar eski güçlerine kavuşacaktı. İkinci Artemis Fowl’un önderliğinde yeni bir imparatorluk doğacaktı.

Peri kadın kıvrımların içinden kenetlenmiş elini çıkarttı.

“Bir işine yaramaz nasıl olsa. Eski dilde yazılı.” Artemis başıyla onayladı, konuşmaya cesaret edemiyordu.

Kadın yamru yumru parmaklarını açtı. Avucunun içinde bir kibrit kutusu büyüklüğünde, altından, minnacık bir kitap duruyordu.

“İşte, insan. Tam otuz dakikan var. Fazla değil.” Kâhya saygıyla eğilip küçük kitabı aldı. Koruma dijital kamerayı çalıştırıp kitabın ince sayfalarının fotoğraflarını teker teker çekmeye başladı. Bu işlem birkaç dakika sürdü. İşini tamamladığında, tüm cilt, kameranın çipine yüklenmişti. Artemis işini şansa bırakmak istemiyordu. Havaalanındaki güvenlik cihazlarının büyük önem taşıyan diskleri sildiği bilinirdi. Bu yüzden yardımcısına dosyayı cep telefonuna aktarmasını, sonra da Dublin’deki Fowl Malikânesinin e-posta adresine göndermesini söyledi. Otuz dakikalık süre sona ermeden, Peri Kitabındaki her bir simgeyi içeren dosya, güven içinde Fowl bilgisayarının içindeki yerini almıştı.

Artemis minik kitabı sahibine geri verdi.

“Seninle iş yapmak güzeldi.”

Peri dizlerinin üzerinde sendeledi. “Ya öbür iksir, insan?”

Artemis gülümsedi. “Ha, evet, şu canlandırıcı madde. Sanırım bu konuda söz vermiştim.”

“Evet. Söz vermiştin, insan.”

“Pekâlâ. Ama başlamadan önce, arındırma işleminin hiç de hoş olmadığı konusunda seni uyarmam gerekiyor. Bundan kesinlikle zevk almayacaksın, tek bir ânından bile.”

Peri çevresini saran pisliği işaret etti. “Sence bundan zevk alıyor muyum? Yeniden uçmak istiyorum.”

Kâhya ikinci ampulü şırıngaya doldurup iğneyi doğrudan cadının şahdamarına batırdı.

Cadı bir anda şiltenin üzerine yığılıp kaldı, tüm bedeni şiddetle sarsılıyordu.

“Gitme zamanı geldi,” dedi Artemis. “Yüz yıllık alkolün bedenden çıkması, asla görülmeye değer bir manzara olmasa gerek.”

Kâhya ailesi Fowl’lara yüzyıllardır hizmet etmekteydi. Bu hep böyle süregelmişti. Aslında, birçok ünlü dilbilimcisine göre, kâhya adı da buradan çıkmıştı. Bu sıra dışı anlaşmaların ilki, Virgil Kâhya’nın, büyük Normandiya seferi sırasında, Lord Hugo de Fole’nin yanında hizmetkâr, koruma ve aşçı olarak işe alınmasıyla olmuştu.

Kâhya ailesinin çocukları on yaşına geldiklerinde, İsrail’deki özel bir eğitim merkezine gönderilir ve burada kendilerine Fowl ailesinin en son üyesini korumak için gerekli tüm özel beceriler öğretilirdi. Bu becerilerin arasında, birinci sınıf aşçılık, nişancılıkla çeşitli yakın dövüş sanatları, ilk yardım ve bilgi teknolojisinin geleneksel bir birleşimi sayılabilirdi. Eğitimlerinin sonunda, koruyacakları bir Fowl yoksa, onlara genellikle Monako ya da Suudi Arabistan’daki çeşitli kraliyet ailelerinin fertlerini korumak için teklifler yağardı.

Bir Fowl ve bir Kâhya bir araya getirildiğinde, yaşamlarının sonuna kadar ayrılmaz bir ikili olurlardı. Kâhyalık çok zahmetli ve insanı yalnızlığa iten bir meslekti ama karşılığında iyi bir ödülü hak ederdiniz, tabii ki tadını çıkaracak kadar hayatta kalabilirseniz. Aksi halde, ailenize altı haneli bir tazminat verilir ve aylık bağlanırdı.

Şu an görevde olan Kâhya, tam on iki yıldır genç Efendi Artemis’i koruyordu, yani doğduğu günden beri. Ve asırlardır süregelen bir resmiyete bağlı kalmış olsalar da bir efendiyle hizmetkârdan çok farklı bir ilişkileri vardı. Artemis, Kâhya’nın arkadaş olarak nitelendirebileceği, Kâhya da her ne kadar Artemis’in emirlerine itaat etse de onun hayatta baba olarak nitelendirebileceği tek insandı.

Kâhya Bangkok-Londra seferini yapan uçağa binene kadar konuşmadı ama artık sorması gerekiyordu.

“Artemis?”

Artemis dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırdı.

“Evet?”

“Periyi soracaktım. Neden yalnızca kitabı alıp onu ölüme terk etmedik?”

“Ceset kanıttır, Kâhya. Benim yöntemimle Peri Halkı hiçbir şeyden kuşkulanmayacak.”

“Peki ya peri?”

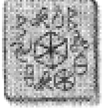
“Kitabı insanlara gösterdiğini itiraf edeceğini hiç sanmam. Ama yine de ikinci şırınganın içine hafif bir bellek yitirici karıştırdım. Uyandığında, bu son hafta ile ilgili bir belirsizlik yaşayacak.”

Kâhya takdir edercesine başını salladı. Hep iki adım önde, işte Efendi Artemis böyleydi. Hık demiş babasının burnundan düşmüş olduğunu söylerlerdi. Yanılıyorlardı. Efendi Artemis şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş biriydi.

Kâhya ikna olmuştu, patronunu evrenin sırlarını çözmek üzere bırakıp Silahlar ve Cephane adlı kitabına kaldığı yerden devam etti.



II. BÖLÜM: ÇEVİRİ



ARTIK Artemis Fowl'un amacına ulaşmak için ne denli ileri gidebileceğini tahmin etmiş olmalısınız. Peki ama amacı neydi? Alkol bağımlısı bir sprita şantaj yapmayı gerektirecek bu garip plan ne olabilirdi? Cevabı altındı.

Artemis'in araştırması, iki yıl önce, internete merak salmasıyla başlamıştı. Kısa süre içinde en acayip siteleri bulmuştu: Uzaylılar tarafından kaçırılanlar, UFO'ları görenler ve doğaüstü olaylarla ilgili olanlar. Özellikle de Peri Halkının varlığıyla ilgili olanı.

Cigabaytlarca veriyi tarayarak, dünyanın hemen hemen her ülkesinde perilerle ilgili yüzlerce bilgiye ulaştı. Her uygarlığın, Peri Halkıyla ilgili, kendilerine özgü terimleri vardı ama hiç kuşkusuz hepsi de aynı gizli ailenin fertleriydiler. Birçok öyküde, her perinin sahip olduğu bir Kitaptan söz ediliyordu. Soylarının tarihini ve uzun yaşam sırlarını içerdiği iddia edilen bu kitap onların Kutsal Kitabıydı. Elbette ki bu Kitap, perilerin metni sayılan, Gnome dilinde yazılmıştı ve hiç bir insanın işine yaramazdı.

Artemis günümüz teknolojisiyle bu Kitab'ın dilimize çevrilebileceğine inanıyordu. Ve bu çeviri sayesinde yepyeni yaratıkları kullanmaya başlayabilirdiniz.

Düşmanının kim olduğunu bil, bu Artemis'in hayat görüşüydü, bu yüzden kendini Peri Halkı'yla ilgili her türlü bilgiyi toplamaya adamıştı, ta ki özellikleriyle ilgili kapsamlı bir veri tabanı oluşturuncaya kadar. Ama bu yeterli değildi. Bu yüzden Artemis internete bir ilan verdi: İrlandalı işadamı bir peri, sprite, leprechaurı, pixieyle tanışmak için yüklü miktarda Amerikan doları verecektir. Aldığı yanıtlar genellikle sahteydi ama Ho Şi Minh Şehri sonuç vermişti.

Belki de Artemis elde ettiklerinden tam anlamıyla yararlanabilecek tek insandı. Henüz kaybetmediği, büyüye olan çocuklara özgü inancım kendi çıkarı için kullanabilecek, erişkinlere özgü bir kararlılığa sahipti. Perileri

büyülü altınlarından ayırabilecek biri varsa, bu, ikinci Artemis Fowl'dan başkası olamazdı.

Sabahın erken saatlerinde Fowl Malikânesine vardılar. Artemis hiç zaman kaybetmeden bilgisayarındaki dosyaya kavuşmak istiyordu ama önce annesini görmeye karar verdi.

Angeline Fowl yatalaktı. Kocasının kayıplara karışmasından beri bu haldeydi. Doktorlar sinirsel gerginlik teşhisi koymuşlardı. Dinlenip uyku ilacı almasından başka tedavisi yoktu. Yaklaşık bir yıldır böyleydi.

Kâhya'nın kız kardeşi Juliet merdivenlerin başında oturuyordu. Bakışları adeta duvarı deliyordu. Parıltılı rimeli bile bakışlarını yumuşatamıyordu. Artemis, Juliet'in bu ifadesini daha önce de görmüştü, pizza siparişini getiren küstah çocuğu pes ettirmeden hemen önce. Pes ettirmek, güreşe özgü bir terimdi diye düşündü Artemis. Bu genç bir kız için alışılmadık bir saplantıydı. Ama ne de olsa, o bir Kâhya idi.

"Bir sorun mu var, Juliet?"

Juliet alelacele doğruldu. "Benim hatam, Artemis. Perdeleri aralık bırakmış olmalıyım. Bayan Fowl uyuyamadı."

"Hımm," diye mırıldandı Artemis, meşe ağacından basamakları ağır ağır tırmanırken.

Annesinin durumu onu kaygılandırıyordu. Kadıncağız çok uzun zamandır gün ışığım görmemişti. Öte yandan, bir mucize sonucu iyileşip de yeniden dirilmiş olarak yatak odasından çıkarsa bu, Artemis'in olağanüstü özgürlüğünü kaybetmesi demekti. İşte bunun anlamı, delikanlının, okula geri dönüşü ve ön ayak olduğu suç girişimlerinin sonuydu.

Odanın kemerli kapısına hafifçe vurdu.

"Anneciğim? Uyanık mısın?"

Kapının öbür tarafına bir şey fırlatıldı. Pahalı bir şeyin sesine benziyordu.

"Elbette uyanığım! Bu kör edici ışıkta nasıl uyuyabilirim ki?"

Artemis tehlikeyi göze alarak içeri girdi. Dört ayaklı antika karyola, karanlığın içinde kule uçları gibi görünüyor ve kadife perdelerin arasından içeri incecik, solgun bir ışık giriyordu. Angeline Fowl yatağın içinde iki büklüm oturmuştu, solgun kolları ve bacakları loş ışıkta kor gibi parlıyordu.

"Artemis, tatlım, nerelerdeydin?"

Artemis iç çekti. Annesi onu tanımıştı. Bu iyiye alametti.

"Okul gezisinde, anneciğim. Avusturya'ya kayağa gittik."

“Ah, kayak,” diye mırıldandı Angeline. “Ne kadar da özledim. Belki baban dönünce.”

Artemis’in üzüntüden boğazı düğümlendi. Bu hiç de onun tarzı değildi.

“Evet. Belki babam döndüğünde.”

“Tatlım, şu kör olası perdeleri kapatır mısın? Işık dayanılmaz derecede.”

“Elbette, anneciğim.”

Artemis yerde duran, alçak giysi sandıklarına çarpmamaya özen göstererek, el yordamıyla ilerledi. En sonunda parmaklarını kadife perdelerin üzerinde kenetledi. Bir an için onları ardına kadar açmayı geçirdi aklından, sonra iç çekip aralığı kapadı.

“Teşekkür ederim, tatlım. Bu arada, bu hizmetçiyi artık gerçekten kovmamız gerek. Hiçbir işe yaramıyor.” Artemis bir şey söylememek için kendini tuttu. Juliet, son üç yıldır Fowl malikanesinin çalışkan ve sadık bir üyesiydi. Annesinin dalgınlığından yararlanmanın zamanı gelmişti.

“Elbette haklısın, anneciğim. Ben de bir süredir bunu yapmayı düşünüyordum. Kâhya’nın bu iş için çok uygun bir kız kardeşi var. Sanırım ondan söz etmiştim, adı Juliet.”

Angeline kaşlarını çattı. “Juliet mi, evet, bu isim tanıdık geliyor. Zaten kim olursa olsun, şimdiki salak kızdan daha iyi olacağı kesin. İşe ne zaman başlayabilir?” “Hemen. Kâhya’ya söyleyeyim de onu lojmandan alıp getirsin.”

“Sen iyi bir çocuksun, Artemis. Şimdi annene bir sarıl bakayım.”

Artemis annesinin sabahlığının gölgeli kıvrımlarına doğru ilerledi. Parfüm kokuyordu, tıpkı sudaki taçyaprakları gibi. Ama kolları soğuk ve güçsüzdü.

“Oh, tatlım,” diye fısıldadı ve bu ses Artemis’in tüylerini diken diken etti. “Sesler duyuyorum. Geceleri. Yastıkların üzerinde ve kulaklarımın içinde sürünüyorlar.” Artemis bir kez daha boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Perdeleri açmaya ne dersin, anne?”

“Hayır,” diye hıçkırdı annesi, oğlunu saran kollarını gevşetmişti. “Hayır. Yoksa onları görebilirim.” “Anne, lütfen.”

Ama bu işe yaramıyordu. Angeline bilincini yitirmişti. Yatağın öbür köşesine kadar sürünüp battaniyeyi çenesine çekti.

“Yeni kızı gönder.”

“Peki, anneciğim.”

“Salatalık dilimleri ve su da getirsin.”

“Peki, anneciğim.”

Angeline kurnaz bakışlarla, ters ters baktı. “Ve bana anne demekten vazgeç. Kim olduğunu bilmiyorum, ama benim küçük Arty’m olmadığın kesin.”

Artemis birkaç asi gözyaşından kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. “Elbette. Affedersin An — Affedersiniz.” “Hımm. Bir daha da buraya gelme, yoksa kocama söylerim, işini bitirir. O çok önemli biridir, biliyor musun?”

“Pekâlâ, Bayan Fowl. Bu beni son görüşünüz olacak.” “İyi olur.” Angeline birdenbire donakaldı. “Onları duyuyor musun?”

Artemis başını iki yana salladı. “Hayır hiçbir şey duymuyorum.”

“Beni almaya geliyorlar. Her yeri sardılar.”

Angeline yatak örtülerinin altına saklandı. Artemis mermer merdivenden inerken, hâlâ annesinin korku dolu hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Kitap Artemis’in tahmin ettiğinden çok daha zorlu çıkmıştı. Ona karşı koyuyor gibiydi. Hangi programı çalıştırmayı denerse denesin, bilgisayar bir sonuca varamıyordu.

Artemis her sayfayı teker teker yazdırıp çalışma odasının duvarlarına astı. Bazen bilgileri kâğıt üzerinde görmek işe yarardı. Harfler şimdiye kadar gördüklerine hiç benzemiyordu, öte yandan tuhaf bir biçimde de tanıdık geliyorlardı. Simge ve harflerin karışımından oluşan bir dilde yazılmış metin, sayfada rasgele dağıtılmış gibiydi. Program için gerekli olan bir çıkış noktasıydı, her şeyi üzerine kuracağı bir başlangıç. Artemis tüm harfleri ayırıp İngiliz, Çin, Yunan, Arap ve Kiril alfabesiyle yazılmış metinlerle, hatta Ogham alfabesiyle bile karşılaştırdı. Hiçbir sonuç alamadı.

Başarısızlığa canı sıkılan Artemis, kendisine sandviç getiren Juliet’i de kovaladıktan sonra, simgelerle uğraşmayı sürdürdü. En çok yinelenen şekil, küçük bir erkek şekliydi. Erkek, diye tahmin etti ama peri anatomisi hakkındaki bilgisi sınırlıydı, bu bir kadın da olabilirdi. Aklına bir şey geldi. Elektronik Çeviricisinde, eski dillerle ilgili dosyayı açıp Mısır dilini seçti.

En sonunda, tam isabetti. Erkek simgesi, Tutankamon’un gizli odasındaki hiyerogliflerde yer alan, tanrı Anubis’e tıpatıp benziyordu. Bu şimdiye kadar bulduklarıyla tutarlıydı. İlk yazılı insan öyküleri periler hakkındaydı ve kendi uygarlıklarının, insanlıktan daha eskiye dayandığını

ileri sürüyorlardı. Anlaşılan, Mısırlılar var olan bir kutsal yazıyı kendi dillerine uyarlamışlardı.

Başka benzerlikler de vardı. Öte yandan harfler, bilgisayarın gözünden kaçacak kadar da birbirlerinden farklıydı. Bu işin elde yapılması gerekiyordu. Gnome dilinde yazılmış her simge, büyütülüp yazdırılmalı ve hiyerogliflerle karşılaştırılmalıydı.

Artemis göğüs kafesinde gümbür gümbür atan başarısının heyecanını hissetti. Neredeyse her harfin ya da şeklin, Mısır dilinde bir karşılığı bulunuyordu. Bir çoğu evrenseldi, güneş ya da kuşlar gibi. Ama bazıları eşsiz bir doğaüstü özelliğe sahipti ve anlamlı olmaları için uyarlanmaları gerekiyordu. Örneğin Anubis resminin, bir köpek tanrı olarak hiçbir anlamı yoktu, bu yüzden Artemis onu perilerin kralı diye okunulacak biçimde değiştirdi.

Gece yarısına doğru, tüm bulgularını başarıyla bilgisayarına yüklemişti. Artık tek yapması gereken 'Şifreyi Çöz'e basmaktı. Öyle yaptı. Ekranda karmaşık ve anlamsız, uzun bir harf dizisi belirdi.

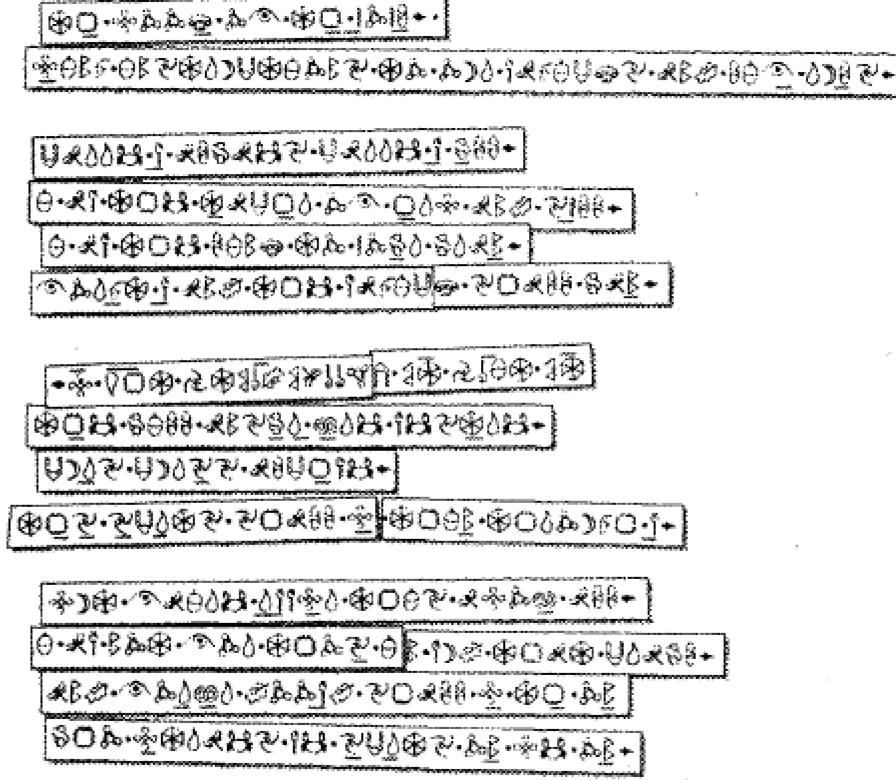
Normal bir çocuk, bu işten çoktan vazgeçerdi. Sıradan bir erişkin, klavyeyi yere fırlatacak duruma gelirdi. Ama Artemis değil. Bu kitap onu sınıyordu ve kitabın kazanmasına izin vermeyecekti.

Harfler doğruydu, bundan kesinlikle emindi. Yanlış sıralanmışlardı, hepsi bu. Artemis uykulu gözlerini ovuşturarak sayfalara yeniden göz attı. Her bölüm kaim bir çizgiyle çevrelenmişti. Bu çizgiler, paragrafları ya da bölümleri belirtiyor olabilirdi ama alışılmış biçimde, soldan sağa ve yukarıdan aşağı okunmuyorlardı.

Artemis deneyler yaptı. Arap alfabesindeki gibi sağdan sola ve Çince'deki sütunlar gibi okumayı denedi. İşe yaramıyordu. Sonra her sayfanın ortak bir özelliği olduğunu fark etti — merkezi bir bölüm. Öbür şekiller bu eksenin çevresine yerleştirilmişlerdi. Belki de bu, merkezi bir başlangıç noktasıydı. Peki ama bu noktadan nereye doğru gidilmeliydi? Artemis başka ortak özellikler bulmak için sayfaları taradı. Birkaç dakika sonra aradığını buldu. Her sayfada, bölümlerden birinin başında, küçük bir mızrak ucu vardı. Bu bir ok olabilir miydi? Bir yön? Bu yana git? Öyleyse teori, merkezden başla, oku izle ve metni sarmal şeklinde oku idi.

Bilgisayarla böylesi bir işin üstesinden gelebilecek bir program yüklü değildi, bu yüzden Artemis'in bir şeyler uydurması gerekliydi. Bir falçata ve bir cetvelle, Kitab'ın ilk sayfasını parçalara ayırıp Batı dillerine özgü

geleneksel sıralamayla yeniden bir araya getirdi — soldan sağa, paralel satırlar. Ardından sayfayı bir kez daha tarayıp yenilenmiş Mısır dili çeviricisine yükledi.



Bilgisayar vızıldayıp mırıldanarak, tüm bilgiyi ikilik düzleme dönüştürdü. Birkaç kez, bir harfin ya da simgenin onayını almak için durdu. Makine yeni dili öğrendikçe, bu işlem azaldı. Sonunda ekranda iki sözcük belirdi: **Dosya dönüştürüldü.**

Artemis yorgunluktan ve heyecandan titreyen parmaklarıyla ‘Yazdır’a bastı. Lazer yazıcısından tek bir sayfa çıktı. Artık İngilizce idi. Hatalar vardı tabii, bir ince ayar gerekiyordu ama kusursuz ölçüde okunaklı ve daha da önemlisi kesinlikle anlaşılabilirdi. Bu büyülü metni binlerce yıldan bu yana çözen ilk insan olmanın bilinciyle, Artemis masasındaki abajuru yakıp okumaya başladı.

Peri Halkı’nın Kitabı
Sihirlerimizin ve yaşam kurallarımızın açıklamaları

Beni her zaman yanında taşı, kaybetme sakın.
Ben şifalı bitki ve büyü öğretmeninim senin.
Gücünün kaynağı yalnızca benim.
Unutursan beni, yok olur, gider sihrin.

On kez, on emir var burada.
Her gizemin yanıtı orada.
Çareler, lanetler, simya.
Sırlar senin olacak, benim aracılığımla.

Ama Peri, her şeyden önce hatırla.
Dalkavukluk edenden yana değilim asla.
Ve sırlarımı açık edecek olan,
Sonsuza kadar lanetlenir, unutma.

Artemis kulaklarının zonkladığını hissediyordu. Artık ellerindeydiler. Ayaklarının altındaki karıncalara dönüşeceklerdi. Teknoloji sayesinde sırları tüm çıplaklığıyla ortaya çıkacaktı. Birdenbire yorgunluğuna yenik düşüp sandalyeye çöktü. Daha yapılacak çok iş vardı. Öncelikle çevrilecek kırk üç sayfa.

Evdeki tüm hoparlörlere bağlı interkom düğmesine bastı. “Kâhya. Juliet’i alıp, yukarıya gel. Bir araya getirmenizi istediğim bazı yap-bozlar var.”

Belki de bu noktada ailenin tarihçesinden biraz söz etmek uygun olur.

Fowl’lar gerçekten de efsanevi suçlulardı. Kuşaklar boyunca yasalara karşı savaşmış ve yaptıkları işi yasallaştıracak parayı biriktirmişlerdi. Elbette, her şey yasallaştıktan sonra, bundan hoşlanmamışlar ve hiç zaman kaybetmeden, yeniden suç işlemeye başlamışlardı.

Ailenin servetini tehlikeye atan, Birinci Artemis’ti, yani kahramanımızın babası. Komünist Rusya’nın dağılmasıyla birlikte, baba Artemis Fowl servetinin büyük bölümünü, bu geniş kıtada kurulacak bir nakliye ağma yatırmaya karar vermişti. Yeni tüketicilerin, tüketilecek yeni mallara gereksinim duyabileceklerini düşünmüştü. Rus Mafyası pazarlarım bir batılıyla paylaşma düşüncesine pek sıcak bakmamış ve ona küçük bir mesaj göndermeye karar vermişlerdi. Bu mesaj, Murmansk’a doğru yola çıkmış olan Fowl Star gemisini hedef alan, çalıntı bir Stringer füzesi

şeklindeydi. O sırada Baba Artemis ve Kâhya'nın amcası, 250.000 teneke Cola ile birlikte gemideydiler. Büyük bir patlama oldu.

Fowl'lar kesinlikle yoksullaşmamışlardı, o noktaya daha çok vardı. Ama artık milyoner sayılmazlardı. İkinci Artemis buna bir çözüm bulmaya ant içti. Aile servetini yeniden kazanacaktı. Ve bunu kendine özgü yöntemiyle başaracaktı.

Kitap çevrildikten sonra, Artemis ciddi planlar yapmaya başlayabilecekti. Hedefinin ne olduğunu biliyordu, şimdi ona ulaşmanın yollarını arayabilirdi.

Amaç, altındı elbette. Altının elde edilmesi. Peri Halkı'nın bu metale, en az insanlar kadar düşkün olduğu görülüyordu. Her perinin, altını gizleyeceği bir yeri, vardı ama böyle devam ederse Artemis'in bu yerleri ortaya çıkarması pek uzun sürmeyecekti. Artemis işini bitirinceye kadar, en azından Peri Halklarından biri, beş parasız ortalarda dolaşıyor olacaktı.

On sekiz saatlik derin bir uykudan ve hafif bir kahvaltıdan sonra, Artemis kendisine babasından miras kalan çalışma odasına çıktı. Burası oldukça geleneksel sayılabilecek bir odaydı — esmer meşe ağacından boydan boya raflar vardı — ama Artemis orayı en son bilgisayar teknolojisiyle donatmıştı. Odanın her köşesinde, birbirlerine bağlı bilgisayarlar vızıldıyordu. İçlerinden biri, odanın siyah duvarına, bir projektör aracılığıyla CNN'nin internet sitesinde yayınlanan güncel olayların dev görüntülerini yansıtıyordu. '

Kâhya odaya gelmiş, sabit diskleri çalıştırmıştı bile.

"Kitap'ın dışında hepsini kapat. Sessizliğe ihtiyacım var."

Hizmetkâr irkildi. CNN sitesi neredeyse bir yıldır sürekli açıktı. Artemis babasının kurtuluş haberinin buradan yayınlanacağına inanıyordu. Onu kapatmak, işin ucunu bırakmak demekti.

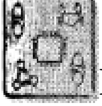
"Hepsini mi?"

Artemis bir an için siyah duvara göz attı. "Evet," dedi sonunda. "Hepsini."

Kâhya patronunun omzuna yavaşça vurmaya cüret etti, yalnızca bir kez, işinin başına dönmeden önce. Artemis parmaklarını çatırdattı. Artık en başarılı olduğu işi yapma zamanıydı — entrikalı işler çevirmenin.



III. BÖLÜM: HOLLY



HOLLY Short yatağına uzanmış, sessizce burnundan soluyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Leprechaunların genellikle sevimsiz kötü huylu oldukları bilinirdi. Ama Holly özellikle huysuzdu, hatta bir periye göre bile. Teknik olarak bir elf, genel anlamda ise bir periydi. Aynı zamanda bir leprechaundu ama bu onun yalnızca işiydi.

Belki de bu noktada bir tanımlama, perilerin soyagacıyla ilgili bir dersten daha yararlı olur. Holly Short'un fındık kabuğu renginde cildi, kırpık kumral saçları ve ela gözleri vardı. Burnu kanca gibi, dudakları ise dolgun ve etliydi, büyük-büyük babasının Eski Romanın aşk tanrısı Cupide olduğu göz önüne alınacak olursa, bu uygundu. Annesi, öfkeli bir mizaca sahip, fidan gibi bir Avrupalı elfli. Holly de ince yapılıydı, ince uzun parmakları, vızıltı değneğini sıkıca kavramak için birebirdi. Kulakları elbette ki sivriydi. Tam bir metrelik boyuyla Hollv. ortalama Deri boyunun yalnızca bir santim üzerindeydi ama boyunuz bu kadar kısa olunca, tek bir santim bile korkunç bir fark yaratabiliyordu.

Holly'nin endişesinin nedeni, Yarbay Root idi. Root daha ilk günden beri Holly'nin ensesindeydi. Yarbay, Recon tarihindeki ilk kadın subayın ekibine atanmasına içerlemişti. Recon, çok tehlikeli diye adı çıkmış, ölüm oranı yüksek bir karakoldu ve Root burasının küçük bir kıza uygun olmadığını düşünüyordu. Ama bu düşünceye alışması gerekiyordu, çünkü Holly Short'un ne o, ne de bir başkası yüzünden ekipten ayrılmaya niyeti yoktu.

Asla kabullenmese de Holly'nin kızgınlığının olası bir nedeni de Ayin idi. Aylardır bu Ayini yapmaya çalışıyordu ama nedense bunun için asla zaman bulamıyordu. Ye Root büyüsünün azaldığım fark edecek olursa, hiç kuşkusuz Trafik bölümüne tayin edilirdi.

Holly şiltesinden aşağı yuvarlanıp kendini duşa attı. Dünyanın merkezine yakın yaşamanın avantajlarından biri de buydu - su her zaman sıcaktı. Gün ışığı yoktu elbette ama bu da Yeraltı'nda rahatça yaşamanın ufak bir bedeliydi. Burası son insansız bölgeydi. Uzun bir iş gününün ardından, eve

dönüp kalkanının düğmesini kapatarak, köpüklü yosun havuzuna girmek gibisi yoktu. Bu büyük bir mutluluk.

Holly giyindi, soluk yeşil tulumunun fermuarını çenesine kadar çekip miğferini taktı. Günümüz LEPrecon üniformaları oldukça şıktı. Birliklerinin, bir zamanlar giymek zorunda oldukları o garip giysiler gibi değillerdi. Tokalı ayakkabılar ve diz altından büzgülü bol pantolonları felaketti. Leprechaunlarm insanlara bu denli gülünç gelmesine şaşmamak gerekirdi. Aslında, böylesi daha iyiydi. Çamur Adamlar ‘leprechaun’ sözcüğünün, Yeraltı Polis biriminin seçkin bir kolunu simgeleyen LEPrecon’dan***** geldiğini bilseler, büyük ihtimalle onların kökünü kazımak için harekete geçerlerdi. En iyisi göze çarpmamaya çalışıp insanların basmakalıp düşüncelerini değiştirmemekti.

(*) Lower Elements Poliçe ve Recon’un birleşmesi.

Ay çıkmıştı, sıkı bir kahvaltı edecek zaman yoktu. Holly buzdolabından ısırgan otu suyundan arta kalanı aldı ve tünellerde giderken içti. Ana geçitte, her zamanki gibi bir kargaşa yaşanıyordu. Uçan spritelar, tıpkı şişenin içindeki taşlar gibi, caddeyi hıncahınç doldurmuşlardı. Öbür yandan, hantal hantal yürüyen gnomelar koca popolarıyla iki şeridi tıkamışlardı. Küfürbaz karakurbağalar buldukları her nemli toprak parçasını istila etmiş, denizciler gibi durmadan sövüp sayıyorlardı. Bu, özel bir şaka gibi başlamış ama salgın bir hastalık gibi yayılmıştı. Biri onlara sihirli değneğini değdirmiş olmalıydı.

Holly kalabalığı yararak, karakola vardı. Kazma’nın Patates Marketinin önünde ayaklanma çıkmıştı bile. LEPrecon onbaşılarından Newt, ayaklanmayı bastırmaya çalışıyordu. Kolay gelsin, kâbus gibiydi. En azından Holly’nin yer yüzünde çalışmak gibi bir şansı vardı.

LEP polis karakolunun önü protestocularla kaynıyordu. Goblinlerle cüceler arasındaki bölge savaşı yeniden

alevlenmişti ve her sabah, bir sürü öfkeli anne baba, gelip masum evlatlarının serbest bırakılmasını istiyorlardı. Holly burnundan soludu. Masum bir goblin varsa eğer, Holly Short onunla tanışmak isterdi. Hepsi de tıkıldıkları hücrelerde, çete şarkıları uluyup birbirlerine ateş topları fırlatıyorlardı.

Holly kalabalığı omzuyla iterek ilerledi. “Dağılın,” diye homurdandı. “Bu polisin işi.”

Solucan leşinin üzerindeki sinekler gibi, çevresini sarmışlardı.

“Benim Grumpo’m masum!”

“Vahşi polisler!”

“Memur Hanım, bebeğimi battaniyesiyle birlikte içeri alabilir misiniz? Onsuz uyuyamaz da.”

Holly hiçbirini görmemek ve umursamamak için siperliğini indirdi. Bir zamanlar üniformanız, size saygı duyulmasını sağlardı. Artık öyle değildi. Artık bir hedeftiniz. “Affedersiniz Memur Hanım, sanırım siğil kavanozum kayboldu.” “Bakar mısınız, genç elf, kedim bir sarkıta tırmandı.” Ya da, “Yüzbaşım, bir dakikanız varsa, Gençlik Çeşmesine nasıl gidebileceğimi söyler misiniz?” Holly ürperdi. Şu turistler, diye düşündü. Yeteri kadar kendi sorunları vardı zaten. Hem de sandığından da fazla, birazdan öğrenecekti.

Polis merkezinin girişinde, kleptoman bir cüce rezervasyon kuyruğundakilerin, hatta kelepçelenmiş olduğu polis memurunun bile ceplerini boşaltmakla meşguldü. Holly vızıltı değneğiyle cücenin sırtına sertçe vurdu. Elektrik akımı cücenin deri pantolonunun arkasını hafifçe yaktı.

“Ne yapıyorsun bakayım, Mulch?”

Mulch irkildi, çaldıkları kollarından dökülüyordu.

“Memur Short,” diye sızlandı, pişmanlık dolu bir ifade takınarak, “kendime engel olamıyorum. Yaradılışımda var.”

“Bunun farkındayım, Mulch. Seni birkaç asır boyunca hücreye tıkmak da bizim yaradılışımızda var.”

Holly cüceyi tutuklayan polis memuruna göz kırptı.

“Her an tetikte olduğunu görmek güzel.”

Elf kızardı, cüzdanını ve rozetini yerden almak için çömeldi.

Holly Root’un ofisinin önünden hızla geçti, kumandanın gözüne ilişmeden, ofisine varabileceğini umdu...

"SHORT! BURAYA GEL!”

Holly iç geçirdi. Pekâlâ, işte yine başlıyoruz.

Miğferini kolunun altına alıp üniformasının kırışıklıklarını düzeltti ve Yarbay Root’un ofisine girdi.

Root’un yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. Aslında bu, onun doğal hali sayılırdı, zaten bu yüzden kendisine ‘Pancar’ lakabı takılmıştı. Kalbinin patlamasına ne kadar kaldığı konusunda ortak bahisler oynanıyordu. En fazla yarım asır diyenler çoğunluktaydı.

Yarbay Root kolundaki ay saatine vuruyordu. “Pekâlâ?” diye sordu, “Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

Holly yüzünün kızardığını hissetti. Yaklaşık bir dakika geç kalmıştı. Bu nöbette çalışan, en az bir düzine polis memuru henüz işe gelmemişti. Ama Root ona eziyet etmekten zevk alıyordu.

“Geçit,” diye mırıldandı Holly, özür diler gibi. “Bu yöne doğru tam dört şerit vardı.”

“Bahanelerinle bana hakaret etme!” diye kükredi kumandan. “Şehir merkezinin nasıl olduğunu biliyorsun! Birkaç dakika erken uyan!”

Doğru, Haven’in nasıl olduğunu biliyordu. Holly Short şehirde doğup büyümüş bir elfti. İnsanlar madenlerle ilgili araştırmalar yapmaya başladıktan sonra, çok sayıda peri, yeryüzündeki kalelerinden kovulmuş ve Haven Şehri’nin derinliklerinde, güven içinde yaşamaya başlamışlardı. Anakent fazlasıyla kalabalık ve elverişsizdi. Şimdi de yayalara ayrılmış olan şehir merkezini araçlara açmak için kulis yapılıyordu. Hantal hantal çevrede dolaşan taşralı gnomeların, burayı kokuttukları yetmezmiş gibi.

Root haklıydı. Biraz daha erken kalkması gerekiyordu. Ama kalkmayacaktı. Diğer herkes buna zorunlu tutulana kadar.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Root. “Neden her gün seninle uğraştığımı? Neden öbürlerini asla azarlamadığımı?”

Holly hiçbir şey söylemedi ama düşüncelerinin bunlar olduğu yüzünden okunuyordu.

“Nedenini söyleyeyim mi?”

Holly başını sallamayı göze aldı.

“Kız olduğun için.”

Holly parmaklarının yumruğa dönüştüğünü hissetti. Biliyordu!

“Ama aklındaki nedenden dolayı değil,” diye sürdürdü konuşmasını Root. “Sen,. Recon’daki tek kızsın. İlk. Sen bir deneksin. Bir kobay. Dışarıda, senin her hareketini izleyen bir milyon peri var. Senden çok ümitliler. Ama aynı zamanda, sana karşı önyargılı olanlar da var. Gelecekteki uygulama senin elinde. Ye şu an, bunun biraz usandırıcı olduğunu söylemeliyim.”

Holly gözlerini kırpıştırdı. Root şimdiye kadar böyle bir şey söylememişti. Genelde tek söylediği, “Miğferini düzelt”, “Dik dur”, ve saire ve saireydi.

“Elinden gelenin en iyisini yapmalısın, Short ve üstelik herkesten daha iyi olmalısın.” Root döner koltuğuna gömülürken iç geçirdi. “Bilemiyorum Holly. Özellikle bu Hamburg olayından sonra.”

Holly yüzünü buruşturdu. Hamburg olayı tam bir fiyaskoydu. Emrindekilerden biri yüzeye fırlamış ve Çamur Adamlardan sığınma hakkı istemişti. Root zamanı durdurup Düzeltme Ekibini yardıma çağırmak ve dört bellek silimi yapmak zorunda kalmıştı. Bir sürü polisin zamanı boşa harcanmıştı. Hepsi Holly'nin yüzündendi.

Yarbay masasında duran formlardan birini aldı. "Artık yararı yok. Ben kararımı verdim. Seni Trafik bölümüne gönderip bu göreve de Onbaşı Frond'u atıyorum. "

"Frond!" diye patladı Holly. "O kız tam bir salak. Aklı bir karış havada. Onu denek olarak kullanamazsınız! "

Root'un yüzü daha da koyu bir mora dönüştü.

"Yapabilirim ve yapacağım da. Neden yapmayacakmışım? Sen asla elinden geleni yapmadın... Ya, öyle ya da elinden gelen yeterli değil. Üzgünüm, Short, sana bir şans verilmişti..."

Yarbay yaptığı işe döndü. Toplantı bitmişti. Holly'nin tek yapabildiği orada öylece donakalmaktı. Her şeyi mahvetmişti. Şimdiye kadar elde ettiği en iyi kariyer şansını kaçırmıştı. Tek bir hata yüzünden geleceği, mazi olmuştu. Bu haksızlıktı. Holly, hiç alışkın olmadığı bir öfkenin içini kapladığını hissetti, ama sesini çıkarmadan sineye çekti. Soğukkanlılığını yitirmenin zamanı değildi.

"Yarbay Root, efendim. Bir şans daha hak ettiğime inanıyorum. "

Root yaptığı işten başını bile kaldırmadı. "Nedenmiş o?"

Holly derin bir soluk aldı. "Sicilimden dolayı, efendim. Hamburg olayı dışında, yaptıklarım ortada. Tam on başarı. Ne tek bir bellek silimi, ne zaman durdurulması, şey dışında..."

"Hamburg olayı," diye tamamladı Root.

Holly şansını denedi. "Erkek olsaydım — en sevdiğiniz spritelarınızdan biri - şu an bu konuşmayı bile yapmıyor olacaktık."

Root sert bir bakış fırlattı. "Durun bir dakika, Yüzbaşı Short —"

Masasında çalan telefonlardan biri yüzünden, sözünü tamamlayamadı. Sonra ikincisi, ardından üçüncüsü. Root'un arkasındaki duvarda dev bir resim belirdi.

Root hoparlörün düğmesine basıp tüm arayanları konferans durumuna getirdi.

"Evet?"

"Bir kaçağımız var."

Root başını salladı. “Scope’larla ilgili herhangi bir şey?”

Scope, Amerikan iletişim uydularına bağlı gizli takipçilerin kod adıydı.

“Evet,” dedi ikinci arayan. “Avrupa’dan güçlü bir sinyal. Güney İtalya’dan. Kalkansız.”

Root küfretti. Kalkansız bir peri insanlar tarafından görülebilirdi. Peri, insansıysa eğer, bu o kadar büyük bir sorun sayılmazdı.

“Sınıflandırma?”

“Kötü haber, Yarbay,” dedi üçüncü arayan. “Başıboş bir trollümüz var.”

Root gözlerini ovuşturdu. Neden bu tür olaylar, hep onun nöbetinde olurdu? Holly Root’un hayal kırıklığını fark etmişti. Troller, derin-tüneldeki en aşağılık yaratıklardı. Labirentin içinde dolaşıp karşılarına çıkacak kadar şanssız olanları avlarlardı. Küçük beyinlerinde, kurallara ya da sınırlamalara yer yoktu. Ara sıra, içlerinden biri kendini bir basınç asansörünün boşluğunda bulurdu. Çoğunlukla, yoğun hava akımı onları kızartırdı ama bazen içlerinden biri kurtulur ve yeryüzüne fırlatılırdı. Acıdan ve azıcık ışıktan çıldırmış halde, genellikle karşılarına ne çıkarsa yok etmeye başlarlardı.

Root kendine gelmek için, hızla başını salladı.

“Pekâlâ, Yüzbaşı Short. Sanırım istediğin şansı yakaladın. Formundasın değil mi, anladığım kadarıyla?” “Evet, efendim,” diye yalan söyledi Holly, Ayin’i savsakladığım öğrenirse, Root’un onu hemen görevinden uzaklaştıracağını biliyordu.

“İyi. Öyleyse çıkarken yanma bir silah alıp hedef bölgeye git.”

Holly ekrana baktı. Scope’lar surlarla çevrili bir İtalya kentinin görüntülerini yansıtıyordu. Kırmızı bir nokta, kırlardan insan nüfusunun yoğunlukta olduğu yerlere doğru hızla ilerliyordu.

“Esaslı bir keşif yap ve bir rapor hazırla. Bulup getirmeye kalkışma. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

“Son üç ay içinde, troll saldırılarında altı adamımızı kaybettik. Tam altı adamımızı. Üstelik bu, yeraltında oldu, alışkın olduğumuz bölgede.”

“Anlıyorum, efendim.”

Root kuşku içinde dudaklarını büzdü.

“Anlıyorsun değil mi, Short? Gerçekten anlıyorsun depil mi?”

"Sanırım öyle, efendim.”

“Bir Trollün etle kemiğe neler yapabileceğini gördün mü hiç?”

“Hayır, efendim. Yakından değil.”

“Pekâlâ. Bugün ilk kez olmasa iyi olur.”

“Anlaşıldı.”

Root Holly’ye ters ters baktı. “Nedenini bilmiyorum, Yüzbaşı Short ama ne zaman benimle hemfikir olmaya başlarsan, kesinlikle endişeleniyorum.”

Root endişelenmekte haklıydı. Zaten bu Recon harekatının nasıl sonuçlanacağını, ta en başından bilse, kuşkusuz hemen oracıkta istifa ederdi. Bu gece tarih yazılacaktı. Ve üstelik bu, radyumun keşfi ya da aya ayak basan ilk adam türünde mutlu bir tarih değildi. Bu, İspanyol Engizisyonu ya da işte Hinderburg türünde kötü tarihti. Hem insanlar, hem periler için kötüydü. Herkes için kötüydü.

Holly doğrudan çavlanlara yöneldi. Genellikle konuşmaktan kapanmayan dudakları, kararlılık dolu sert bir çizgi halini almıştı. Tek bir şans, işte bu kadar. Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi.

Tatil vizelerini almak için ümitle bekleyenlerin oluşturduğu o bildik kuyruk, Asansör Plaza’nın köşesine kadar uzanıyordu ama Holly sıradakilere rozetini göstererek, kuyruğa girmeden ilerledi. Kavgacı bir gnome, ona sırasını vermek istemiyordu.

“Nasıl oluyor da siz LEPtekiler en öne geçebiliyorsunuz? Ne özelliğiniz var sizin?”

Holly burnundan derin bir soluk aldı. Nezaketi elden bırakmamalıydı. “Görev gereği, efendim. Şimdi izin verirseniz.”

Gnome koca poposunu kaşıdı. “Siz LEPtekilerin, bu polis görevlerini, ay ışığında dolaşmak için uydurduğunuzu duydum. Kulağıma gelen bu.”

Holly neşeyle gülümsemeye çalıştı. Ama dudaklarının ifadesi, tıpkı limon yemiş de büzüşmüş gibiydi.

“Bunu size her kim söylediyse, tam bir salaktır... efendim. Recon kesinlikle gerekli olmadıkça yeryüzüne çıkmaz.”

Gnome kaşlarını çattı. Bu söylentiyi kendisinin uydurduğu açıkça belliydi ve Holly’nin kendisine salak dediğinden kuşkulanıyordu. Gnome bunu anlayıncaya kadar, Holly iki kanatlı kapıdan süzülmüştü bile.

Foaly onu Ops’ta bekliyordu. Foaly taşıma ve gizli izleme ağının, insanların istihbarat büroları tarafından gözlemlendiğine inanan paranoyak, bir sentordu. Başkalarının aklından geçenleri okumalarına engel olmak için, sürekli olarak alüminyum folyodan bir şapka takardı.

Holly iki kanatlı havalı kapıdan içeri girdiğinde, Foaly ona sert bir bakış fırlattı.

“Buraya girdiğini gören oldu mu?”
Holly iyice düşündü.
“FBI, CIA, NSA, DE A, MI6. Ha bir de BİH.”
Foaly kaşlarım çattı. “BÎH mi?”
“Binanın içindeki herkes,” diye sırıttı Holly.
Foaly döner koltuğundan kalkıp Holly’ye doğru tırıs gitti.
“Oh, çok komiksin Short. Bir alemsin. Hamburg olayının, ukalalığını biraz olsun azaltacağını düşünmüştüm. Yerinde olsam, bütün dikkatimi işime verirdim.”
Holly kendini toparladı. Foaly haklıydı.
“Pekâlâ, Foaly. Bana durumu açıkla.”
Foaly Eurosat’tan yayınlanan, büyük plazma ekrandaki canlı yayma döndü.
“Kırmızı nokta, trollün kendisi. Brindisi yakınlarında, surlarla çevrili bir şehir olan Martina Franca’ya doğru ilerliyor. Saptayabildiğimiz kadarıyla, E7 hava menfezine düşmüş. Bir yüzey atışı sonrasında, soğuma evresinde olduğu için, troll şu an ızgara ete dönüşmüş durumda değil.”
Holly yüzünü buruşturdu. Çok sevimli, diye düşündü.
“Hedefimiz yol boyunca yiyecek bulduğu için şanslı sayılırız. Bir-iki saat içinde birkaç ineği mideye indirdi, bu da bize biraz zaman kazandırdı.”
“Birkaç inek mi?” diye çığlık attı, Holly. “Bu adamın, boyu ne kadar ki?”
Foaly alüminyum folyo şapkasını düzeltti. “Boğa trollü. Gelişimini tamamlamış. Yüz seksen kilo ağırlığında, azı dişleri bir yabandomuzu gibi. Gerçek bir yabandomuzu.”
Holly yutkundu. Birdenbire Recon Düzeltmeden çok daha cazip görünmüştü gözüne.
“Pekâlâ. Bana verecek bir şeyin var mı?”
Foaly hızla donatım masasına uzandı. Oradan, dikdörtgen bir kol saatine benzer bir nesne seçti.
“Yer saptayıcı. Sen onu bulunca, biz de seni buluruz. Her zamanki gibi.”
“Video?”
Foaly Holly’nin miğferinde yardımcı yive, küçük bir silindir yerleştirdi.
“Canlı yayın. Nükleer pil. Zaman sınırlaması yok. Mikrofon, sese duyarlı.”
“Güzel,” dedi Holly. “Root yanıma bir silah almamı söyledi. Her ihtimale karşı.”

“işte şurada,” dedi Foaly. Silah kümesinin içinden platin bir tabanca seçti. “Neutrino 2000. En son model. Bunlardan, tünel çetelerinde bile yok. Üç ayarlı hem de. Yanmış, iyi pişmiş ve kül olmuş. Nükleer güç kaynağı da var, bu yüzden istediğin kadar ateş et. Bu bebek, senden bin yıl daha uzun yaşayacaktır.”

Holly, hafif silahı, omzundaki kılıfa yerleştirdi. “Hazırım... sanırım.”

Foaly kıkırdadı. “Pek sanmam. Hiç kimse bir troll için hazır sayılmaz, asla.”

“Bana güvendiğin için sağol, destekçi.”

“Güvenmek, cahilliktir,” dedi Foaly. “Kendinden çok eminsen, bilmediğin bir şey var demektir.”

Holly karşı çıkmayı düşündü, ama vazgeçti. Belki de için için Foaly’nin haklı olduğunu düşünüyordu.

Basınçlı asansörler dünyanın merkezinden çıkan gazlı sütunlardan güç alıyordu. Foaly’nin önderliğindeki LEP teknisyenleri, akıntıların içinde ilerleyebilen titanyum yumurtalar tasarlamışlardı. Yumurtaların kendi motorları vardı, oysa yüzeye hızlı bir yolculuk yapmak için, deprem dalgasından daha iyi bir yol olamazdı.

Foaly, Holly’yi E7’ye inen uzun çavlan dizisinden geçirdi. Bir kıskacın içinde duran-yumurta, magma dalgalarına fırlatılamayacak kadar kırılgan görünüyordu. Altı kömür karası renginde ve şarapnel delikleriyle doluydu.

Foaly çamurluklarından birini sevgiyle okşadı. “Bu bebek tam elli yıldır hizmet veriyor. Çavlanlarda kullanılan en eski model.”

Holly yutkundu. Bırakın bu antikayı sürmeyi, çavlanlar bile onu yeterince heyecanlandırıyordu.

“Ne zaman kullanımdan kaldırılacak?”

Foaly tüylü göbeğini kaşıdı. “Bu parasızlıkta, ancak ölümcül bir kaza olunca.”

Holly ağır kapıyı kolundan tutup açtı, çerçevesindeki lastikten bir tıslama duyuldu. Yumurta konfor amaçlı tasarlanmamıştı. Elektronik aletler yığını arasında, yolcu koltuğuna zar zor yer vardı.

“Bu da ne?” diye sordu Holly, koltuk başlığındaki grimsi lekeyi işaret ederek.

Foaly huzursuzca ayaklarını sürüdü.

“Şey... beyin sıvısı, sanırım. Bir önceki özel görev sırasında bir basınç sızıntısı yaşadık. Ama sorun halloldu. Ve polis memuru kurtuldu. Zekâ

düzeyinde birkaç puanlık bir düşüş oldu ama yaşıyor ve sıvı gıdalarla beslenebiliyor.”

“Öyleyse sorun yok,” diye dalga geçti Holly, kabloların arasından dikkatlice geçerek.

Foaly kilitleri iyice kontrol edip Holly’nin emniyet kemerlerini bağladı.

“Her şey tamam mı?”

Holly başıyla onayladı.

Foaly miğferin mikrofonunu tıklattı. “Bizi habersiz bırakma,” dedi arkasından kapıyı çekerek.

Düşünmemeye çalış, dedi Holly, kendi kendine. Az sonra bu küçücük mekiği yutacak olan sıcak, beyaz magma akışını düşünme. İçini dışına çıkaracak olan sesin iki misli hızla, yüzeye doğru fırlatılacağını düşünme. Ve uzun azı dişleriyle bağırsaklarını sökmeye hazır, kana susamış trollü kesinlikle düşünme. Hayır. Bunların hiçbirini düşünme... Artık çok geç.

Kulaklığında, Foaly’nin sesi yükseldi. “T-eksi yirmi,” dedi. “Çamur Adamların yeraltı gözlemlerine başlamış olmaları halinde, güvenli bir kanaldayız. Hiç belli olmaz. Bir keresinde, Orta Doğu’dan gelen bir petrol tankeri yayınımıza girmişti. Ne rezaletti.”

Holly miğfer mikrofonunu ayarladı.

“Dikkatini topla, Foaly. Yaşamım senin ellerinde.” “Oh... tamam, üzgünüm. Seni E7’nin ana boşluğuna atmak için rayları kullanacağız, her an bir dalgalanma bekleniyor. Bu, ilk yüz kilometreyi geçmeni sağlayacak, sonra tek başınasın.”

Holly parmaklarını çifte kumanda koluna kenetledi ve başını salladı.

“Tüm sistemler kontrol edildi. Motoru çalıştır.” Yumurtanın motoru ateşlenince bir hışırtı duyuldu. Küçük mekik Holly’yi bir boncuk gibi titreterek yuvasından fırladı. Artık Foaly’nin sesini güçlükle duyabiliyordu.

“Şu an ikinci hava boşluğundasın. Uçmaya hazırlan, Short.”

Holly kontrol panelinden lastik bir silindir alıp dişlerinin arasına sıkıştırdı. Dilini yutarsan, telsizin işe yaramazdı. Dış kameraları çalıştırıp görüntüyü ekrana yansıttı.

E7’nin girişi yavaşça üzerine doğru geliyordu. Hava iniş ışığının altında kor gibi parlıyordu. Yan boşluktan beyaz, sıcak kıvılcımlar çıkıyordu. Holly gümbürtüyü duyamıyor, ancak hayalinde canlandırabiliyordu. Bu milyonlarca troll uluyormuş gibi tüyler ürpertici bir rüzgârdı.

Parmaklarını kumandalara sıkıca kenetledi. Mekik ‘girişin önünde titreyerek durdu. Çavlan aşağı ve yukarı doğru uzanıyordu. Kocaman, sınırsız, bir karıncanın, atık su borusuna atılması gibiydi.

“Pekâlâ,” diye çatırdadı Foaly. “Kahvaltını midende tutmaya çalış. Bunun dönme dolaba benzer bir yanı yok.”

Holly başıyla onayladı. Ağzında bu lastik parçası varken konuşamıyordu. Nasılsa Foaly onu kameradan izleyebiliyordu.

“*Sayonora*, tatlım,” dedi Foaly ve düğmeye bastı.

Mekiğin kıskacı açıldı ve Holly’yi dipsiz bir kuyuya attı. Yerçekimi artıp onu dünyanın merkezine doğru sürüklemeye başlayınca, midesi iyice gerildi. Deprem departmanının buralarda yaptığı sondajlarda magma alevlerini saptamak konusunda yüzde 99.8’lik bir başarı sağlanmıştı. Ama yüzde ikilik oran, göz ardı edilemezdi.

Düşüş ona hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Ve Holly, kendini tam bu hurda yığınına teslim etmişken, onu hissetti. O unutulmaz titreşimi. Sanki bu küçük kürenin dışında, tüm dünya yerlebir olmuştu. İşte geliyordu.

“Yüzgeçler,” dedi silindirin çevresinden sözcüğü tükürürmüşçesine.

Foaly yanıt vermiş olabilirdi, Holly artık onu duyamıyordu. Kendi sesini bile duyamıyordu ama dışarıdaki monitörden, denge yüzgeçlerinin dışarı açıldığını görmüştü.

Alev onu bir kasırga gibi savurup yüzgeçler açılana kadar mekiği bir topaç gibi döndürdü. Geminin altına doğru, bardaktan boşanırcasına yağan yarı-erimiş taşlar, onu çavlanın duvarlarına sürüklüyordu. Holly kumandaları ateşleyerek karşılık veriyordu.

Mekiğin içinde korkunç bir sıcak vardı, bir insanı kızartmaya yetecek kadar. Ama perilerin akciğerleri daha sağlamdı. İvme görünmez ellermiş gibi bedenini tarayıp kollarının ve yüzünün derisini gerdi. Holly gözlerine dolan tuzlu teri kırpıştırdı ve monitöre odaklandı. Dalga mekiği tümüyle içine almıştı, üstelik kocamandı. En az yedi şiddetindeydi. En az 500 metre çapuldaydı. Turuncu çizgili magma çevresinde bir girdap gibi dönerek tısladı, sanki metal kaplamanın dayanıksız bir noktasını arar gibiydi.

Mekik şikayet edercesine inledi, elli yıllık perçin patlamak üzereydi. Holly başım sağa sola salladı. Döner dönmez ilk iş, Foaly’nin o tüylü kıçını tekmeleyecekti. Kendini bir gnomeun azı dişleri arasında duran, kabuğun içindeki bir fındık gibi hissetti. Ölüme mahkumdu.

Kavisli kaporta sanki dev bir el tarafından yumruklanıyormuş gibi, yer yer kabardı. Basınç ışığı yanıp söndü. Holly başının sıkıştığını hissedebiliyordu. Önce gözleri gidecekti — olgun meyveler gibi fırlayacaklardı.

Kadranları gözden geçirdi. Alevden kurtulmasına yirmi saniye kalmıştı, sıcak hava akımlarına doğru hızla ilerliyordu. Yirmi saniye ona bir asır gibi geldi. En son kaya yağmurundan geçerken, Holly gözlerini korumak için miğferini indirdi.

Ye birdenbire her yer aydınlanmıştı, öncekine oranla hafif sayılabilecek sıcak hava akımlarının içinde yükseliyorlardı. Holly yükselmek için kendi itiş gücünden de yararlandı. Rüzgârda yalpalayarak kaybedecek zamanı yoktu.

Tepesindeki, neon ışıklarından oluşan halka, iskeleyi işaret ediyordu. Holly yatay bir dönüş yapıp ışıkları iskelenin boğumlarına tuttu. Bu ince bir işti. Çok sayıda Recon pilotu buraya kadar gelip limanı kaçırmışlar ve değerli zamanlarını boş yere harcamışlardı. Ama Holly kaçırmamıştı. O doğuştan yetenekliydi. Akademi birincisiydi.

Roketleri son bir kez daha zorlayıp kalan birkaç yüz metreyi tırmandı. Holly ayaklarının altındaki dümenleri kullanarak, mekiği ışık çemberine ve iskeledeki kelepçelere yönlendirdi. Düğümler kendi eksenleri çevresinde dönüp yuvalarına girdi, güven içinde.

Holly göğsüne vurup emniyet kemerini çözdü. Kapı açılır açılmaz, kabinin içini yüzeyin o tatlı havası doldurmuştu. Çavlanlarda yolculuk ettikten sonra, alman ilk soluk gibisi yoktu. Holly mekiğin bayat havasından arınmak için derin derin soludu. Nasıl olmuştu da Peri Halkı yeryüzünü terk edebilmişti? Bazen atalarının orada kalıp Çamur Adamlarla savaşmış olmalarını dilerdi, ama onların sayıları çok fazlaydı. Ancak yirmi yılda bir çocuk sahibi olabilen perilerin aksine, Çamur Adamlar kemirgenler gibi ürüyorlardı. Çokluk, büyünün bile etkisini azaltabilirdi.

Akşamın keyfini çıkarmasına karşın, Holly havadaki kirletici madde izlerinin tadını alabiliyordu. Çamur Adamlar karşılarına çıkan her şeyi yok ediyorlardı. Tabii ki artık çamurun içinde yaşamıyorlardı. En azından bu ülkede değil. Yo, hayır. Her şey için ayrı birer odası olan büyük, süslü konutlarda yaşıyorlardı — yatmak için odalar, yemek için odalar, hatta tuvalete gitmek için bile bir oda! Hem de evin içinde! Holly ürperdi. Kendi evinizde tuvalete gitmeyi düşünsenize. İğrenç! Tuvalete gitmenin tek iyi yanı, minerallerin toprağa geri verilmesiydi, oysa Çamur Adamlar... şeylerini...

mavi renkte kimyasal maddelerle zararsız hale getirip bunu da mahvetmişlerdi. Bundan yüz yıl önce biri ona, insanların, gübrenin içindeki verimi yok edeceğini söylese, kafataslarına birkaç hava deliği açmalarını önerirdi.

Holly bir çift kanadı çengelden çıkardı. Bunlar çifte ovaldi ve boğuk sesli bir motorları vardı. Holly inledi. Büyük kızböcekleri. Bu modelden nefret ediyordu. Üstelik, benzin motorluydular. Ve çamura saplanmış bir domuzdan bile ağırdılar. Oysa bir de Sinekkuşu Z7'lere bak, yolculuk dediğin buydu işte. Bir fısıltı kadar sessizdiler ve sizi dünyanın çevresinde iki kez uçurabilecek güçte, güneş enerjisiyle çalışan uydu bağlantılı bir pile sahiptiler. Ama yine bütçe kısıntısı yapılıyordu.

Holly'nin kolundaki yer saptayıcı ötmeye başladı. Menzilin içindeydi, çıkıp iskeleye adım attı. Holly peri hisarı diye bilinen, gizli bir toprak höyüğün içindeydi. İşin aslı, Peri Halkı toprağın derinlerine sürülünceye kadar bunların içinde yaşıyordu. İçlerinde pek fazla teknolojik imkan yoktu. Birkaç dış gözlem sistemi ve girişin fark edilmesi halinde, kendi kendilerini yok etmelerini sağlayacak bir aygıt.

Ekranlarda hiçbir şey görünmüyordu. Her şey yolundaydı. Trollün çarptığı havalı kapılar biraz eğrilmişti ama geriye kalan her şey kullanılabilir durumda görünüyordu. Holly kanatlarını takıp dış dünyaya adım attı.

İtalya'nın gökyüzü gece karanlığında kuru ve soğuktu. Sanki zeytin ve şarapla aşılanmış gibiydi. Kaba biçilmiş çimenlerin üzerinde cırcırböcekleri ötüyor, yıldızların ışığında pervaneler uçuşuyordu. Holly kendine engel olamayıp gülümsedi. Tehlikeyi göze almaya değerdi, hem de her saniyesini.

Tehlikeden söz etmişken... yer saptayıcısını kontrol etti. Artık çok daha yüksek sesle ötüyordu. Troll neredeyse şehrin surlarındaydı! Görevi tamamlandıktan sonra, doğanın tadını çıkarabilirdi. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Holly omzundaki marş ipini çekip kanatların motorunu çalıştırdı. Ses yoktu. Holly sessizce burnundan soludu. Sığmaktaki her şımarık çocuğun bile, kır tatillerinde kullanmak için birer Sinekkuşu vardı; LEP'in ise, yeni olmasına rağmen bir işe yaramayan kanatları. Holly ipi bir daha çekti, sonra bir kez daha. Üçüncüsünde motor, gece karanlığının içinde dumanlar ve pis kokulu gazlar saçarak çalıştı. "Hele şükür," diye homurdandı Holly cikleyi sonuna kadar açarak. Kanatlar düzenli çırpana kadar titreştiler ve hiç çaba harcamadan Yüzbaşı Holly Short'u karanlık gökyüzüne uçurdular.

Troll yer saptayıcısı olmadan da rahatlıkla izlenebilirdi. Ardında, kazma makinesinin açtığı tünellerden de geniş bir iz bırakmıştı. Holly hafif pusun içinde, ağaçların arasından alçaktan uçarak, trollün geçtiği yolu izledi. Bu çılgın yaratık, bir üzüm bağının ortasını biçerek geçmiş, taştan bir duvarı yerlebir etmiş ve bir bekçi köpeğini çitin altında, sersemlemiş durumda bırakmıştı. Sonra Holly ineklerin üzerinden uçtu. Pek hoş bir manzara sayılmazdı. Fazla ayrıntıya girmeden, ineklerden geriye, boynuz ve toynaklarından başka bir şey kalmadığını söyleyelim.

Kırmızı uyarı sinyali artık daha yüksek sesle ötüyordu. Daha yüksek sinyal, daha yakın demekti. Holly hemen altında, alçak bir tepe üzerine kurulu, Orta Çağdan kalma, kale surlarıyla çevrili kenti görebiliyordu. Çoğu pencereden hâlâ ışık geliyordu. Birazcık sihir zamanıydı.

Peri Halkının büyük büyü gücü olduğu, yalnızca boş bir inançtır. Öte yandan bazı güçleri olduğu da bir gerçektir. İyileştirme, hipnotizma ve görünmezlik bunlardan bazılarıdır. Aslında görünmezlik demek yanlış olur. İşin aslı periler öylesine hızlı hareket ederler ki belli bir yerde gözle görülecek kadar uzun süre kalmazlar. İnsanlar çok dikkatlice bakacak olurlarsa — pek bakmazlar ya, neyse - havada hafif titrek bir ışık fark ederler. Ama onu da genellikle, buharlaşmaya yorarlar. İşte tam Çamur Adamlara göre bir şey; basit bir olaya, karmaşık bir açıklama getirmek.

Holly kalkanını açtı. Bu normalden biraz daha uzun sürdü. Alnındaki ter damlalarının izini hissedebiliyordu. Bu Ayini bir an önce yapmam gerek, diye düşündü. En kısa zamanda.

Aşağıdan gelen bir takım gürültüler, düşüncelerini böldü. Bunlar gece duyulan türde gürültülere pek benzemiyordu. Holly sırt çantasının düzeltip daha yakından bakmak için sese doğru uçtu. Yalnızca bakılacak, diye anımsattı kendine, görevi buydu. Çavlanları aşan Recon subayı hedefin yerini belirlemek için gönderilirdi, oysa onu geri getirecek olanlar, konforlu servis araçlarıyla geliyorlardı.

Troll, Holly’nin hemen altında, parmaklarının gücüyle bir toprak yığınına dönüşen, kentin dış duvarlarını yumrukluyordu. Holly soluğu kesilerek irkildi. Bu bir canavardı! Bir fil kadar büyük ve on katı kadar da tehlikeliydi. Ama özellikle bu yaratık tehlikeden de beterdi, çünkü korkmuştu.

“Kumanda merkezi," dedi Holly, mikrofona doğru. “Kaçağın yeri belirlendi. Son derece tehlikeli durum var.

Hattın öbür ucunda Root’un kendisi vardı.

“Açıklayın, Yüzbaşı.”

Holly video hattını, trolle doğru tuttu.

“Kaçak, şehir surlarını aşıyor. Her an burada olabilir. Düzeltme Timi ne kadar uzakta?”

“En fazla beş dakikalık uzaklıkta. Hâlâ aracın içindeyiz.”

Holly dudağını ısırdı. Root araçta mıydı?

“Bu çok uzun bir süre, Yarbay. On saniye içinde bütün şehir havaya uçacak... Ben giriyorum.”

“Olumsuz, Holly... Yüzbaşı Short. Buna izniniz yok. Yasaları biliyorsunuz. Olduğunuz yerde kaim.”

“Ama, Yarbay –“

Root sözünü kesti. “Hayır! Ama sözcüğünü duymak istemiyorum Yüzbaşı. Kıpırdamayın. Bu bir emirdir!” Holly’nin tüm bedeni, sanki bir kalp atışı gibi sarsılıyordu. Benzin kokuları onu serseme çevirmişti. Ne yapabilirdi? Alınacak en doğru karar neydi? Yaşamlar mı, emirler mi?

Ardından troll duvarı parçaladı ve bir çocuğun sesi, gecenin sessizliğini yardı.

“*Aiuto*!” diye bağırdı çocuk.

İmdat. Bir davet. Durmaksızın.

“Üzgünüm, Yarbay. Troll delirmiş gibi ve burada çocuklar var.”

Holly Root’un mikrofona doğru tükürürken öfkeden mosmor kesilmiş yüzünü hayal edebiliyordu.

“Rütbeni geri alacağım, Short! Bundan sonraki yüz yılını lağım temizleyerek geçireceksin!”

Ama bu işe yaramıyordu. Holly mikrofonunun bağlantısını kesip trollün peşinden gitmişti.

Yüzbaşı Short bedenine yeni bir biçim vererek delikten içeri daldı. Gözüktüğü kadarıyla bir restorandaydı. Hem de kalabalık bir restorandaydı. Troll elektrik lambasının ışığından geçici olarak körleşmiş halde, odanın ortasında etrafı parçalıyordu.

Müşteriler şaşkındı. Çocuğun yalvarışı bile yavaş yavaş susmuştu. Başlarında gülünç parti şapkalarıyla, ağızları açık, hayretler içinde oturuyorlardı. Garsonlar donakalmıştı, açık ellerinin arasında, kocaman makarna tepsileri tutuyorlardı. Tombul Italyan çocukları, tombul parmaklarıyla gözlerini kapamışlar. Başta hep böyle olurdu: Şok sessizliği. Sonra sıra çığlık gelirdi-.

Bir şarap şişesi yere düşüp kırıldı. Bu büyüyü bozdu. Kargaşa başladı. Holly yüzünü buruşturdu. Troller gürültüden de en az ışıktan olduğu kadar nefret ederlerdi.

Troll kaba tüylü omuzlarını kaldırdı, pençelerini, kötülük habercisi bir ciiiiiik sesiyle dışarı çıkarttı. Bu tam yırtıcı hayvanlara yaraşır bir davranıştı. Yaratık saldırmak üzereydi.

Holly silahını çekip hızlı bir hareketle, ikinci konuma getirdi, insanları kurtarmak için Trollü kesinlikle öldüremezdi. Düzeltme Timi gelinceye kadar onu bayıl tabilirdi.

Holly trollün kafatasının altındaki zayıf noktaya nişan alıp ona yoğun iyon ışını gönderdi. Yaratık sendeledi, birkaç adım tökezledi, sonra çok öfkelendi.

Sorun yok, diye düşündü Holly, kalkanım var. Görünmezim. Olayı izleyenler, titrek mavi ışının, havadan geldiğini sanacaklardı.

Troll Holly'ye doğru yuvarlandı, çamur içindeki uzun tüyleri mum gibi sallanıyorlardı.

Panik yok. Beni göremez.

Troll masalardan birini havaya kaldırdı.

Görünmezim. Tamamen görünmezim.

Tüylü kolunu geriye çekip masayı savurdu.

Havada titrek bir ışık parıldadı.

Masa doğruca Holly'nin başına geliyordu.

Holly bir saniye gecikmeyle kımıldadı. Masa sırt çantasına takıldı ve benzin deposu havalandı. Yere düşerken de içindeki yanıcı sıvı etrafa saçıldı.

İtalyan restoranları - herkesin bildiği gibi — mumlarla doludur. Benzin deposu havada hızla dönüp özenle tasarlanmış bir şamdanın tam üstüne düştü. Depo öldürücü bir havai fişek gibi, birden alev aldı. Benzinin çoğu trollün üzerine indi. Tıpkı Holly gibi.

Troll onu görebiliyordu. Hiç kuşku yoktu. Nefret ettiği ışığın içinden, gözlerini kısarak Holly'ye baktı, alnı acı ve korkudan kasılmıştı. Holly'nin kalkanı yoktu. Sihri kaybolmuştu.

Holly trollün bileğini sıkıca kavradı ama bu işe yaramadı. Yaratığın parmaklarının her biri bir muz büyüklüğündeydi ama kesinlikle muz kadar esnek değildi. Vahşi bir rahatlıkla Holly'nin göğsünü ezip soluğunu kesiyorlardı. İğneye benzer tırnakları, Holly'nin dayanıklı kumaştan yapılmış

üniformasını tırmalıyordu. Her an kumaşı delebilirdi ve işte o zaman işi biterdi.

Holly düşünemiyordu. Restoran bir panayıra dönmüştü. Troll dişlerini gıcırdatıyordu; miğferini kavramaya çalışan yağlı azıdişlerini. Holly filtrelerinin arasından trollün pis kokulu nefesini duyabiliyordu. Alevler trollün sırtına yayıldıkça, çıkan yanık kürk kokusunu da alabiliyordu.

Hayvanın yeşil renkli dili, Holly'nin siperliğini törpüleyerek, alt bölümünü inceltti. Siperlik! İşte buydu, tek şansı. Holly boşta duran elini, kurnazca miğfer düğmelerine götürdü. Tünel ışıklan. Yüksek ışınlar.

İçeri göçmüş düğmeye bastırdı ve gözlerinin üzerindeki ikili spotlardan 800 vatlık, filtresiz bir ışık yayıldı.

Troll şahlanarak geriledi, dişlerinin arasından, keskin bir çığlık yükseldi. Durdukları yerde, düzinelerce şişeyle bardak tuzla buz oldu. Tüm bunlar zavallı hayvan için çok fazlaydı. Sersemlemiş, yanmış ve şimdi de kör olmuştu. Şok ve acı, küçücük beynine kadar ulaşıp kapanmasını emretmişti. Troll boyun eğdi ve komik sayılabilecek bir katılıkla birden devrilip düştü. Holly trollün azıdişi tarafından tırpanlanmamak için yuvarlandı.

Çıngırdayan cam parçalan, çatırdayan kürk ve birden verilen soluklar dışında çıt çıkmıyordu. Holly titreyerek ayağa kalktı. Onu izleyen çok' sayıda göz vardı - insan gözleri. Tamamiyle görülebiliyordu. Ve bu insanlar uzun süre kayıtsız kalmayacaklardı. Bu cinsler asla kayıtsız kalmazlardı. Yapacağı tek şey politik olmaktı.

Holly boş avuçlarını havaya kaldırdı. Barış işareti.

"*Scusatemi tutti*,"***** dedi dilini rahatlıkla döndürerek.

(*) Herkesten özür dilerim.

Her zaman için nazik olan İtalyanlar, önemli olmadığını mırıldandılar.

Holly elini yavaşça cebine götürüp içinden küçük bir küre çıkarttı. Küreyi yerin ortasına bıraktı.

"*Guardate*," dedi. Bakın.

Restorandaki müşteriler onun sözünü dinleyip küçük gümüş topu görmek için eğildiler. Toptan yükselen tik tak sesleri gittikçe hızlanıyordu, sanki bir geri sayım yapılıyordu. Holly küreye arkasını döndü. Üç, iki, bir...

Bum! Pat! Bu kitlesel baygınlık öldürücü bir şey değil, yalnızca kırk dakika içinde başlayacak toplu bir baş ağrısıydı. Holly iç geçirdi. Güvendeydi. Şimdilik. Kapıya doğru koştu ve sürgüyü çekti. Hiç kimse ne içeri girebilir, ne de dışarı çıkabilirdi. Duvardaki büyük deliğin dışında. Sonra

Holly, restorandaki yangın söndürücüsünü, için için yanan trollün üzerine tuttu, bir yandan da buz gibi köpüğün, bu uyuyan koca hayvanı canlandırmamasını diledi.

Holly yarattığı karmaşaya şöyle bir baktı. Tam anlamıyla bir keşmekeşti. Hamburg'dan da beter. Root, canlı canlı derisini yüzecekti. Trolle yüz yüze gelmeyi bile buna yeğlerdi. Bu hiç kuşkusuz kariyerinin sonu demekti ama birdenbire tüm bunlar önemini yitirmişti çünkü kaburgaları ağrıyordu, başı zonklamaya başlamıştı. Belki de Düzeltme Timi gelinceye kadar, bir saniyecik dinlenip kendini toparlayabilirdi.

Holly bir sandalye bulma zahmetine bile girmedi. Yalnızca bacaklarını altına kıvırıp damalı marleye yığıldı.

Yarbay Root'un eğri büğrü yüz hatlarını görerek uyanmak, kâbusların en kötüsüydü. Holly'nin gözleri titreşerek açıldı ve ilk saniyede Root'un bakışlarında endişe gördüğüne yemin edebilirdi. Ama sonra endişe silinerek, yerini alışılmış damar çatlatan şiddete bıraktı.

"Yüzbaşı Short!" diye gürledi, Holly'nin baş ağrısından habersiz. "Burada neler oldu böyle?"

Holly sersemlemiş halde ayağa kalktı.

"Ben... şey oldu... şey vardı..." Bir türlü cümle kuramıyordu.

"Kesin bir emre karşı geldin. Sana geri çekilmeni söylemiştim! İnsanlara ait bir binaya davetsiz girmenin yasak olduğunu biliyorsun."

Holly gözünün önündeki gölgelerden silkindi. "Davet edildim. Bir çocuk beni yardıma çağırdı." "Yanlış yoldasın, Short."

"Örnekleri var, efendim. Onbaşı Rowe, devlete karşı. Jüri kapana kısılmış kadının feryadının, binaya giriş davetiyesi olarak kabul edilebileceğine karar vermişti. Her neyse, artık hepiniz buradasınız. Bu, sizin de daveti kabul ettiğiniz anlamına geliyor."

"Hımm," dedi Root, kuşkuyla. "Sanırım şanslıydın. Her şey daha kötü olabilirdi."

Holly çevresine baktı. İşler bundan çok daha kötü gidemezdi. Restoran yıkık döküktü, bir yandan da kırk kişi. Teknik elemanlar, baygın yatan müşterilerin şakaklarına hafıza-silici elektrotlar bağlıyorlardı.

"Şehrin yarısının, kapıyı yumruklamasına karşın, bölgeyi koruma altına almayı başardık."

"Peki ya delik?"

Root gururla sırıttı. "Kendin gör."

Holly deliğe bir göz attı. Ekip duvardaki elektrik duylarına, levye yardımıyla bir ara kablosu döşeyip deliğin üzerine sağlam bir duvar görüntüsü yansıtmışlardı. Bu tür yöntemler, eğreti yamalar için elverişliydi, ince eleyip sık dokuyanlar için değil. Dikkatle inceleyen herkes, saydam sayılabilecek yamanın, yanındaki parçanın birebir aynısı olduğunu fark edebilirdi. Burada örümcek ağı şeklinde birbirinin aynı iki duvar çatlağıyla, kopyalanmış iki eş Rembrandt tablosu vardı. Ama pizzacıdaki insanlar, duvarları inceleyecek durumda değillerdi, zaten onlar uyanıncaya kadar, duvar Telekinetik Departmanı tarafından onarılacak ve tüm gerçek dışı deneyim, hafızalarından silinecekti.

Düzeltme memurlarından biri tuvaletten fırladı. “Yarbay!”

“Evet, Çavuş?”

“İçeride biri var, efendim. Sarsıntıcı kendisine ulaşamamış. Geliyor efendim. Şu anda, efendim!” “Kalkanlar!” diye kükredi Root. “Herkes!”

Holly denedi. Gerçekten denedi. Ama olmadı. Sihrini kaybetmişti. Gözlerinden uyku akan, küçük bir çocuk paytak adımlarla tuvaletten çıktı. Bodur parmağıyla, doğruca Holly’yi işaret etti.

“*Ciao, folletta,*”***** dedi, babasının kucağına tırmanıp şekerlemesine kaldığı yerden devam etmeden önce.

(*) Hoşçakal. (dişi) peri.

Root titrek bir ışık saçarak yeniden görünür oldu. Öncekinden daha da öfkeliydi.

“Kalkanına ne oldu, Short?”

Holly yutkundu.'

“Stresten, Yarbay,” diye şansını denedi, ümitle.

Root söylediklerine kanmamıştı. “Bana yalan söyledin, Yüzbaşı. Hiç sihrin kalmadı değil mi?”

Holly sessizce başıyla onayladı.

“Ne kadardır Ayini tamamlamadın?”

Holly dudağını ısırdı. “Şey... sanırım... dört yıldır, efendim.”

Root’un neredeyse bir damarı çatlayacaktı.

“Dört mü... dört yıl mı? Bu kadar uzun süre dayanmış olman bile bir mucize! Hemen şimdi yap. Bu gece! Bir daha aşla, güçlerin olmadan yeraltına inmiyorsun. Kendin ve memur arkadaşların için bir tehlikesin!” “Emredersiniz, efendim.”

“Düzeltme Timinden bir çift Sinekkuşu alıp eski ülkeyi boydan boya kat et. Bu gece dolunay var.” “Emredersiniz, efendim.”

“Tüm bu karışıklığı da unuttuğumu sanma sakın. Geri döndüğünde, bu konuyu tartışacağız.”

“Evet efendim. Emredersiniz, efendim.”

Holly, gitmek üzere arkasını döndü, ama Root dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

“Ve Yüzbaşı Short...

“Evet efendim?” r

Root’un yüzü mor rengini yitirmişti, hatta utanmış gibi görünüyordu.

“Hayat kurtarma konusunda seni kutluyorum. Daha kötüsü olabilirdi, çok daha kötüsü.”

Holly’nin yüzü siperliğinin arkasında sevinçle parladı. Kim bilir belki de Recon’dan kovulmazdı.

“Sağ olun, efendim.”

Root domuz gibi homurdandı, yüzünün rengi her zamanki kırmızısına dönmüştü.

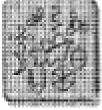
“Şimdi hemen git buradan ve kulak memelerine kadar sihirle doluncaya kadar geri gelme!”

Holly iç geçirdi. Bu kadar minnet duygusu yeter de artardı.

“Evet efendim. Hemen gidiyorum, efendim.”



IV. BÖLÜM: KAÇIRMA



ARTEMİS'in asıl sorunu, yer saptama konusundaydı - bir Leprechaunun yerini saptamak. Bunlar kim bilir kaç bin yıldır ortalıklarda dolanan, az sayıda periden oluşan bir gruptu ve yine de onlarla ilgili ne bir fotoğraf vardı, ne bir film karesi. Hatta Loch-Ness tipi bir muziplik bile yoktu. Tam anlamıyla, toplum içine çıkan bir grup sayılmazlardı. Ve de çok zekiydiler. Şimdiye kadar hiç kimse elini peri altınına sürememişti. Ama şimdiye kadar hiç kimse Kitab'a da ulaşamamıştı.-Ve anahtar elindeyken, bulmaca çözmek o kadar basitti ki.

Artemis, Kâhyaları çalışma odasına çağırmıştı, şimdi ise küçük bir kürsünün arkasına geçmiş, onlara ders veriyordu.

"Her perinin, sihrini yenilemek için yapması gereken bazı ayinler var," diye açıkladı Artemis.

Kâhya ve Juliet sanki bu sıradan bir konuşmaymış gibi başlarıyla onayladılar.

Artemis Kitab'ın kendine hazırladığı bir kopyasının sayfalarını karıştırıp içinden bir bölüm seçti.

"Senin gücün topraktan gelir,

Bu güç herkese verilmez, minnettar olman gerekir. Büyülü tohumu kopart dalında,

Dolunayın, eski meşe ve sapkın suyla birleştikleri noktada.

Ve onu, bulduğun yerden göm uzağa,

Böylelikle armağanını geri vermiş olursun toprağa." Artemis metni kapadı. "Anlıyor musunuz?"

Kâhya ile Juliet, şaşkınlık içinde başlarını olumluca sallamayı sürdürdüler.

Artemis iç geçirdi. "Leprechaunlar bazı ayinler yapmak zorundadırlar. Bunların oldukça kendine özgü ayinler olduğunu belirtmem gerekir.

İçlerinden birini ele geçirmek için, bu ayinlerden yararlanabiliriz.” Juliet söz almak için elini kaldırdı, oysa Artemis’ten dört yaş büyüktü.

“Evet?”

“Şey Artemis, sorun şu,” dedi duraksayıp, Juliet bir yandan da mahalledeki serserilerin hoşlandıkları gibi sarı saçlarından ince bir tutamı burarak, “Leprechaunlarla ilgili olan bölüm.”

Artemis kaşlarını çattı. Bu kötüye işaretti. “Ne demek istiyorsun, Juliet?”

“Şey, leprechaunlar. Onların gerçek olmadıklarını biliyorsun, değil mi?”

Kâhya yüzünü buruşturdu. Kesinlikle onun hatasıydı. Kız kardeşini bu özel görev hakkında bilgilendirmek için bir türlü zaman ayıramamıştı.

Artemis kaşlarını azarlarmış gibi çatıp Kâhya’ya baktı.

“Kâhya seninle bu konuyu konuşmadı mı?”

“Hayır. Konuşması mı gerekiyordu?”

“Evet, kesinlikle. Belki de onunla dalga geçeceğini sanmıştır.”

Kâhya huzursuzca kıpırdandı. Bu tam onun düşündüğü şeydi. Juliet onunla sürekli dalga geçmeyi başaran, hayattaki tek insandı. Çoğu insan bunu bir kez yapmayı denemişti. Yalnızca bir kez.

Artemis boğazını temizledi. “Bu Peri Halkının gerçekten yaşadığını ve benim anlamsız sesler çıkaran bir kuş beyinli olmadığımı varsayarak, işimize dönelim.” Kâhya başıyla onayladı. Juliet ikna olmamıştı. “Pekâlâ. Demin de söylediğim gibi, Peri Halkının, güçlerini tazelemek için, özel bir ayin yapması gerekmektedir. Benim yorumuma göre, bir nehir kıvrımının kıyısındaki eski bir meşe ağacından bir tohum kopartmaları gerekiyor. Ve bunu da dolunay sırasında yapmaları gerekiyor.”

Anlatılanlar, Kâhya’nın kafasına dank etmeye başlamıştı. “Yani tek yapmamız gereken...”

“Havauyduları aracılığıyla bir eşleştirme yapmak, bunu da yaptım zaten. İster inanın, ister inanmayın, çok fazla sayıda eski meşe ağacı kalmamış, eski derken yüz yıllık ve üzerindeki ağaçlardan söz ediyorum tabii. Nehrin dirseği ve dolunay etkenlerini de göz önüne alacak olursanız, bu ülkede incelememiz gereken tamı tamına yüz yirmi dokuz nokta var.”

Kâhya sırıttı. Hele şükür, Efendisi onun anlayabileceği dilde konuşmaya başlamıştı.

“Konuğumuz gelmeden yapmamız gereken hazırlıklar var,” dedi Artemis, bilgisayarda yazılmış bir A4 sayfasını Juliet’e uzatarak. “Bunlar

mahzende yapılması gereken değişiklikler. Onları yerine getir, Juliet. Harfi harfine."

"Tamam, Arty."

Artemis kaşlarını çattı, ama hafifçe. Tam olarak kavrayamadığı bazı nedenlerden dolayı, Juliet'in kendisini, annesinin ona taktığı isimle çağırmasından çok fazla rahatsız olmuyordu.

Kâhya düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. Bu hareketi, Artemis'in gözünden kaçmamıştı.

"Bir sorun mu var?"

"Şey Artemis. Ho Chi Minh Şehirdeki sprite..."

Artemis başını salladı. "Biliyorum. Neden onu kaçırmadığımızı merak ediyorsun."

"Evet, efendim."

"Yedinci yüzyılda, kayıp Sh'shamo kentinde ortaya çıkan, Chi Lun'un *Peri Halkının Almanağı*ndaki bir elyazmasına göre: 'Bir peri, Çamur Adamlarla' — yani, bunlar bizler oluyoruz - 'içki içerse bulunursa, kardeşlerinin gözünde sonsuza kadar ölmüş sayılır.' Bu yüzden, peri cin, tek bir ons altın bile etmez. Yo, eski dostum, bize taze kan gerek. Anlaşıldı mı?"

Kâhya başım salladı.

"Güzel. Şimdi, dolunay gezintimiz için toparlaman gereken birkaç parça eşya var."

Kâhya kâğıda dikkatlice göz gezdirdi: Temel arazi gereçleri, birkaç sıra dışı eşya, pek şaşırtıcı bir şey yoktu, ta ki...

"Güneş gözlüğü mü? Gece vakti mi?"

Artemis şu anki gibi gülümsediğinde, insan, dişetlerinin içinden vampir dişleri fırlayacağını sanırdı.

"Evet, Kâhya. Güneş gözlüğü. Güven bana."

Ve Kâhya öyle yaptı. Tam anlamıyla.

Holly giysisindeki ısıl halkayı harekete geçirip, 4.000 metreye yükseldi. Sinekkuşu kanatları türünün en iyileriydi. Pil dört kırmızı çubuk olduğunu gösteriyordu — İngiltere Adaları üzerinden, kısa bir Avrupa kıtası gezintisi yapmak için yeter de artardı. Elbette kurallar gereği, olabildiğince deniz üzerinden uçmalıydı ama Holly, yolunun üzerindeki Alplerin en yüksek karlı tepesine dokunmadan edemezdi.

Giysisi onu en kötü şartlara karşı koruyordu ama yine de Holly iliklerine kadar işleyen soğuğu-hissetti. Bu yükseklikten bakıldığında, ay kocaman görünüyordu, yüzeyindeki kraterler rahatlıkla seçilebiliyordu. Bu gece yusyuvarlaktı. Büyülü bir dolunay. Yüzey hastası binlerce peri, yeryüzüne fırlatılmaya karşı koyamayacaklarından, Göçmen Departmanında çalışanların işleri başlarından aşkın olacaktı. Büyük bir çoğunluğu bunu başaracak, kuşkusuz şenliği kargaşaya dönüştüreceklerdi. Dünyanın çekirdek kabuğu yasadışı tünellerle kaynıyordu ve tümünü birden kontrol etmek olanaksızdı.

Holly İtalya'nın sahil şeridinden Monaco'ya kadar uçup oradan da Alpler üzerinden Fransa'ya geçti. Tüm periler gibi o da uçmaya bayılıyordu. Kitabın dediğine göre, bir zamanlar kendi kanatları vardı ama evrim onları bu güçlerinden yoksun bırakmıştı. Spritelar'ın dışında hepsini. Felsefe akımlarından biri, Peri Halkının, uçan dinozorlar soyundan geldiğini savunuyordu. Büyük olasılıkla, pterodaktillerin. Üst gövde kemik yapılarının büyük bir bölümü, onlarınkinin aynıydı. Bu kuram, kürek kemiklerinin üzerindeki ufak kemik yumrularını kesinlikle açıklığa kavuşturuyordu.

Holly yarı ciddi, Paris'teki Eurodisney'i ziyaret etmeyi düşündü. LEP'in burada görevli çok sayıda gizli ajanı vardı, büyük bir çoğunluğu Pamuk Prenses sergisinde çalışıyorlardı. Burası Peri Halkı'nın fark edilmediği, 'dünyanın az sayıdaki yerlerden biriydi. Ama turistlerden biri Holly'nin bir fotoğrafını çekip işin sonu internette bitecek olsa, Root hiç kuşkusuz rozetini geri alırdı. Holly pişmanlıkla iç çekip aşağıdaki rengârenk havai fişek sağanağının üstünden uçtu.

Kanalın üzerindeyken, Holly alçaktan uçup beyaz tepelikli dalgaların üzerinden zıpladı. Yunusları çağırdı ve onlar da Holly'ye ayak uydurmak istermişçesine suyun derinliklerinden, yüzeye doğru sıçradılar. Holly yunusların derisini ağartan ve sırtlarında kızarıklıklara neden olan kirliliği görebiliyordu. Ve gülümsemesine karşın, yüreği kan ağladı. Çamur Adamların yanıtlamaları gereken çok soru vardı.

En sonunda sahil, bir hayal gibi belirdi önünde. Eski ülke. Éiriu, zamanın başladığı yer. Gezegenin en büyülü yeri. Bundan 10.000 yıl önce, Dé Danann adı verilen antik peri soyu şeytan Fomorianlarla burada savaşmış ve sihirli patlamalarının gücü sayesinde, ünlü Devin Kazıklı Yolunu oymuşlardı. Başta peri krallarının, sonradan da insan Ard Ri'nin taç

taktıkları Lia Fail, yani evrenin merkezindeki taş burada duruyordu. Ve ne yazık ki Çamur Adamların en çok sihir yüklendikleri yer de burasıydı, bu yüzden de buradaki peri görme oranı, gezegenin hiçbir yerinde olmadığı kadar yüksekti. Neyse ki dünyanın geri kalanı Mandalıların deli olduklarını düşünüyordu, bu İrlandalıların çürütmek için hiçbir çaba harcamadıkları bir kuramdı. Perilerin gittikleri her yere altın dolu bir küp taşıdığı düşüncesi kafalarında yer etmişti bir kez. Memurlarının tehlikeli görevleri yüzünden, LEP'in fidye için ayrılmış bir fonu olduğu doğruydu ama şimdiye kadar hiçbir insan, bunun tek bir külçesini bile alamamıştı. Ama bu durum, doğaüstü piyangoyu kazanma ümidiyle gökkuşaklarının çevresinde gizlice dolanan İrlanda halkını, işlerinden alıkoymadı.

Tüm bunların yanı sıra, Peri Halkının çekici bulduğu tek ırk, İrlandalılardı. Belki tuhaflıkları yüzünden, belki de eğlenceye olan düşkünlüklerinden. Ve başka bir kuramın öne sürdüğü gibi Peri Halkı'nın insanlarla ilgisi varsa eğer bunun başlangıç yeri büyük olasılıkla Zümrüt Adaşıydı.

Holly kolundaki saptayıcısında bir haritaya basıp büyülü noktaları taramak üzere ayarladı. Aslında en uygun yer, Lia Fail yakınlarındaki Tara idi ama böylesi bir gecede, yeryüzüne çıkma izni almış, geleneklerine bağlı tüm periler, bu kutsal manzaranın çevresinde dans ediyor olacaktı, bu yüzden en iyisi buradan vazgeçmekti.

Yakınlarda ikinci bir yer daha vardı, güney doğu sahilinin hemen bitiminde. Havadan gidişi kolay, kara yolunu kullanan insanlar içinse sapa ve tenhaydı. Holly gazı kesip seksen metreye indi. Yemyeşil ve sık ağaçlıklı bir ormanın üzerinden geçerek ay ışığıyla aydınlanmış bir çayırlığa çıktı. Gümüş renkli bir ırmak, araziyi ikiye yarıyordu ve işte tam orada, ırmağın dolambaçlı kıvrımlarının arasında görkemli meşe duruyordu.

Holly yaşam belirtisi var mı diye, saptayıcısına göz attı. İki tarla ötedeki ineğin bir tehlike oluşturmadığına karar verdikten sonra, motorlarını susturup büyük ağacın dibine doğru süzüldü.

Dört ay süren bir gözetleme sonucu tam bir profesyonel olan Kâhya bile, uzun nemli gecelerden ve böcek ısırıklarından dehşete düşmeye başlamıştı. Neyse ki her gece dolunay çıkmıyordu.

Hep aynı şeydi. Çıt çıkarmadan, folyo kaplı siperlerinde çömeliyorlar, Kâhya gereçlerini sürekli gözden geçiriyor, Artemis ise gözünü kırpmadan, teleskopun merceğine bakıyordu. Böyle zamanlarda doğa, sınırlı alanları

içinde onları sağır ediyor gibiydi. Kâhya ıslık çalmaya, sohbet etmeye ya da doğaüstü sessizliği bozmaya can atıyordu. Ama Artemis dikkatini tam olarak bir noktada toplamıştı. Dikkatinin dağıtılmasına ya da araya girilmesine katlanamazdı. İş işti.

Bu gece güney doğudaydılar. Şimdiye kadar ki en erişilmez yerde. Kâhya tüm gereçleri bir çitten, bir bataklıktan ve iki tarladan geçirmek için üç kez cipin yanma gidip geri dönmek zorunda kalmıştı. Çizmeleriyle, pantolonu mahvolmuştu. Şimdi ise sığınağın içinde kıçından pis sular damlayan pantolonuyla oturmak zorunda kalacaktı. Artemis her nasılsa tertemiz kalmanın bir yolunu bulmuştu.

Sığmak tam bir tasarım harikasıydı ve imalat hakları herkesin ilgi odağı haline gelmişti bile - özellikle de askeri temsilciler arasında — ama Artemis, patentini spor eşyaları satan uluslararası bir şirkete satmaya karar vermişti. Sığmak çok menteşeli cam elyaf bir iskelet üzerine, esnek alüminyum polimer kaplanarak yapılmıştı. NASA’da kullanılanın bir eşi olan alüminyum ısıyı yapının içinde hapsederken, dışarıdaki kamuflajlı yüzeyin de fazlaca ısınmasına engel oluyordu. Bu da ısıya duyarlı hayvanların, onun farkına varmamalarını sağlıyordu. Menteşeler sığmak hangi çukura atılırsa atılsın, bir sıvıymış gibi hareket etmesini sağlıyordu. Bir acil siper ve seyir noktasıydı. Tek yapmanız gereken plastik çantayı bir deliğe sokup ipini çekmekti.

Ama yeryüzündeki bütün parlak zekâlılar biraraya gelse bile atmosferi düzene sokamazdı. Artemis’i huzursuz eden bir şeyler vardı. Derin mavi gözlerin kenarlarında belirmeye başlayan zamansız çizgiler bunun kanıtıydı.

Yararsız izlemelerle geçen birkaç gecenin ardından, Kâhya soru soracak cesareti buldu kendinde...

“Artemis,” diye söze girdi kararsızca. “Haddim olmadığını biliyorum ama ortada bir sorun olduğunun farkındayım. Ve yardımcı olabileceğim bir şey varsa...” Artemis uzun süre konuşmadı. Ve bu süre içinde Kâhya karşısında genç bir delikanlının yüzünü gördü. Artemis’in gelecekteki yüzünü.

“Sorun annem, Kâhya,” dedi en sonunda. “Onun için endişelenmeye başladım, acaba hiç —“

Birden yakınlık alarmı kırmızı işaret verdi.

Holly kanatlarını alçak bir dala asıp kulaklarının biraz hava alması için miğferini çıkarttı. Eğer elf gibi kulaklarınız varsa dikkatli olmanız gerekirdi - miğferin içinde birkaç saat kalırlarsa, pul pul dökülebilirlerdi. Holly kulaklarının ucunu ovdu. Cildi kurumamıştı. Bu da Holly'nin LEP'deki erkek memurların bazılarının aksine, gündelik nemlendirme işlemini aksatmamasından kaynaklanıyordu. Miğferlerini çıkarttıklarında kar yağıyor sanırdınız.

Holly manzaranın tadını çıkartmak için bir dakika durdu. İrlanda gerçekten de resmedilecek kadar güzeldi. Çamur Adamlar bile bu güzelliği mahvetmeyi başaramamışlardı. En azından, henüz değil... Bir ya da iki yüzyıla daha gereksinimleri vardı. Nehir tıpkı gümüş bir yılan gibi önünde yavaşça süzülüyor, taşlı yatağına sular vurdukça tıslıyordu. Meşe ağacı baştan yukarı çatırdadı, insanı zindeleştiren rüzgâr dallarını tırmaladı.

Artık işe başlamalıydı. Hele bir işini tamamlasın, sonra bütün gece turist gibi gezebilirdi. Bir tohum. Bir tohum bulması gerekiyordu. Holly yere doğru eğilip balçığın yüzeyindeki kuru yapraklara ve ince dallara hafifçe dokundu. Parmakları yumuşak bir meşe palamuduna değdi. Bu yeterince sert mi, yoksa: değil mi, diye düşündü. Şimdi tek yapması gereken şey, tohumu başka bir yere ekmekti, böylece tüm güçleri akın akın geri gelecekti.

Kâhya taşınabilir radarı gözden geçirip yerlerini ele vermesin diye sesini kıstı. Kırmızı kol acı çekermişçesine ekranı taradı ve sonra... Flaş! Ağacın yakınlarında dikey bir şekil belirdi. Bir erişkin için çok küçük, bir çocuk için fazlaca orantısızdı. Kâhya, Artemis'e zafer işareti yaptı. Olası eşleme gerçekleşmişti.

Artemis aynalı güneş gözlüğünü alnının üzerine alıp başını salladı. Kâhya silahının dürbün kapağım açıp işine devam etti. Bu, ok atmaya yarayan sıradan bir tüfek değildi. Kenyalı bir fildişi avcısı için özel olarak tasarlanmıştı. Bir Kalaşnikof'un menziline ve ateşleme hızına sahipti. Kenyalı kaçak fildişi avcısı idam edilince, Kâhya hükümet yetkililerinden birinden silahı çok ucuza satın almıştı.

Deneyimli bir sessizlikle, gece karanlığında süründüler. Önlerindeki bu küçücük kişi, omuzlarına taktığı garip aletle, tüm yüzünü içine alan miğferini kesinlikle bir insana ait olamayacak başından çekip çıkardı. Kâhya tüfeğin kundağını omzuna doğru çekerek, kayışını bileğine iki kez doladı. Dürbünü harekete geçirdi.

Kişinin sırtının tam ortasında kırmızı bir nokta belirdi. Artemis başıyla onaylayınca hizmetkârı tetiği çekti.

Milyonda bir rastlanılabilecek bir olasılıkla, küçük kişi işte tam o anda yere doğru eğildi.

Holly'nin başının üzerinden bir şey vınladı, yıldızların altında parıldayan bir şey. Kendisine ateş açıldığını anlayacak kadar iş deneyimi vardı, hiç zaman kaybetmeden elfimsi gövdesini bir top gibi yuvarlayıp hedefi ufaltmaya çalıştı.

Ağacın gövdesine siper almak için yuvarlanırken, silahını çekti. Türlü olasılıklar, beynine doluştu. Ona kim, neden ateş ediyor olabilirdi?

Ağacın arkasında duran bir şey vardı. Aşağı yukarı bir dağ kadar ama ondan daha hareketli bir şey.

"Güzel bir bezelye fırlatıcısı," diye sırıttı dağ, Holly'nin silah tutan elini, şalgam büyüklüğündeki eliyle kavrayarak.

Holly parmakları gevrek spagettiler gibi kırılmadan bir saniye önce, onları çekip kurtarmayı başardı.

"Kuzu kuzu teslim olacağını sanmam," dedi arkasından gelen soğuk bir ses.

Holly dövüşmeye hazır gibi dirseklerini kaldırdı.

"Yo," diye acıklı bir iç geçirdi oğlan. "Sanmam."

Holly en cesur ifadesini takındı.

"Uzak dur, insan. Kiminle uğraştığının farkında değilsin."

Oğlan güldü. "Sanırım, olaylara yabancı olan sensin, peri."

Peri mi? Onun bir peri olduğunu biliyordu.

"Elimde çamur solucanı var. Hem de, seni ve gorilini domuz pisliğine dönüştürmeye yetecek kadar."

Oğlan bir adım daha yaklaştı. "Bunlar cesurca sözler, genç bayan. Ama yine de yalan. O dediğin büyü sende olsaydı, şimdiye kadar onu çoktan kullanırdın. Hayır, bence çok uzun bir süredir Ayin yapmadın ve kaybettiğin güçlerini yeniden kazanmak için buradasın."

Holly hayretler içindeydi. Karşısında kutsal sırları, kolaylıkla söyleyiveren bir insan duruyordu. Bu korkunç bir şeydi. Tam bir felaket. Bu, barış dolu kuşakların sonu demek olabilirdi. Eğer insanlar perilerin varlığından haberdarsa, iki tür arasında savaş çıkması an meselesiydi. Holly bir şeyler yapmalıydı ve cephaneliğinde tek bir silah kalmıştı.

Hipnotizma büyünün en basit türüdür ve çok az bir güç gerektirir. Hatta bu yeteneğe sahip olan bazı insanlar bile vardır. Gücünü tamamen kaybetmiş bir peri bile yaşayan her insanın aklını altüst edebilirdi.

Holly kafatasının dibinde kalan son sihir damlacıklarını toparladı.

“İnsan,” diye seslendi, birdenbire sesi bas tonlarla çınlamıştı, “iraden benimdir.”

Artemis gülümsedi, aynalı camlarının ardında güvendeydi. “Sanmıyorum,” dedi ve başını tersçe salladı.

Holly içindeki klor ve küvar bazlı sakinleştiriciyi omzuna boşaltan okun iğnesini giysisinin dayanıklı kumaşından bile hissetti. Bir anda dünya, rengârenk kabarcıklara bölündü ve ne denli çabalarsa çabalasın, Holly’nin aklından tek bir düşünceden başka bir şey geçemedi. Ve bu düşünce şuydu: Nereden biliyorlardı? Bilinçsizce kendinden geçerken, bu düşünce aklında dönüp durdu. Nereden biliyorlardı? Nereden biliyorlardı? Nereden...?

Şırınganın iğnesi bedenine saplanırken Artemis, yaratığın gözlerindeki acıyı gördü. Ve bir an için endişe duydu. Bir dişi. Bunu beklemiyordu. Bir dişi, tıpkı Juliet ya da annesi gibi. Ama sonra o an geçti ve yine kendisi oldu.

“İyi atıştı,” dedi esiri incelemek için eğilerek. Kesinlikle bir kız. Üstelik güzel de. Farklı bir tarzda.

“Efendim?”

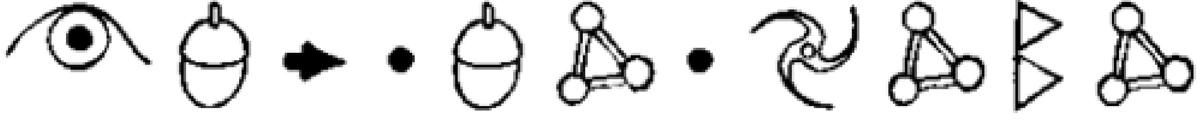
“Hımm?”

Kâhya yaratığın miğferini işaret ediyordu. Yaprakların arasında yarı gömülmüş duruyordu, perinin onu düşürdüğü yerde. Tepesinden bir vızıltı yükseliyordu.

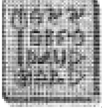
Artemis mekanizmayı kayışından tutup kaynağını araştırdı.

“Ah, işte burada.” Merceği kendine doğrultmamaya dikkat ederek kamerayı yerinden çıkarttı. “Peri teknolojisi. Çok etkileyici,” diye mırıldandı, pili yuvasından çıkarırken. Kamera vınlayıp durdu. “Yanılmıyorsam, nükleer güç kaynağı. Düşmanlarımızı küçümsemememiz gerek.”

Kâhya tutsaklarını kocaman bir elbise torbasına sokarken başını salladı. Bir çit, bir bataklık ve iki tarladan geçirilmesi gereken bir şey daha çıkmıştı.



V. BÖLÜM: GÖREV SIRASINDA KAYIP



KUMANDAN Root sağlığa özellikle zararlı, mantar bir puro tüttürüyordu. Mekikteki Düzeltme Timinin bir çoğu kendilerinden geçmiş gibiydiler. Kelepçeli trollün pis kokusu bile puronun yanında hafif kalırdı. Elbette ki hiçbiri, iltihaplı bir popo çıbanından da hassas olan patronlarına, bir şey söylememişti.

Öte yandan Foaly amirini kızdırmaktan zevk alıyordu. "Şu kokuşmuş puronuzu buradan uzak tutun, Yarbay!" diye anırdı, Root Ops'a varır varmaz. "Bilgisayarlar dumandan hoşlanmaz!"

Root kaşlarını çattı, Foaly'nin bunu kafadan attığına emindi. Yine de bir alarm durumunun tam ortasındayken, kumandan, bilgisayarların çökmesini göze alamazdı, bu yüzden purosunu yoldan geçen gremlinlerden birinin kahve fincanının içinde söndürdü.

"Pekâlâ Foaly, neymiş bakalım bu alarm durumu? Umarım bu kez, iyi bir şeydir."

Bu sentorun olur olmaz aşırılığa kaçma eğilimi vardı. İnsani uyduları bozuldu diye, bir keresinde Defcon İki'ye gitmişti.

"Kesinlikle iyi," diye onu temin etti Foaly. "Yoksa kötü mü demem gerekirdi? Çok kötü."

Root bağırsaklarındaki ülserin, bir yanardağ gibi fokurdamaya başladığını hissetti.

"Ne kadar kötü?"

Foaly Eurosat'ın üzerinde İrlanda'yı işaret etti. "Yüzbaşı Short'la bağlantımız koptu."

"Neden şaşırmadım acaba?" diye inledi Root, yüzünü elleriyle örterek.

"Alplere kadar, yol boyunca onunla iletişim halindeydik."

"Alpler mi? Karayolundan mı gitti?"

Foaly başını salladı. "Kurallara karşı. Biliyorum. Ama herkes yapıyor."

Yarbay istemeyerek de olsa kabul etti. Kim böyle bir manzaraya karşı koyabilirdi ki? Acemiliğinde, kendisi de bu suçtan cezalandırılmıştı.

“Pekâlâ. Devam et. Onu ne zaman kaybettik?”

Foaly ekranda bir görüntü kayıt kutusu açtı.

“Bu, Holly’nin miğfer ünitesinin kaynağı. Şurada, Paris’teki Eurodisney’in üzerindeyiz...

Foaly hızlı ileri sarma düğmesine bastı.

“Şimdi yunuslar, falan filan. İrlanda sahil şeridi. Hâ

lâ kaygılanacak bir şey yok. Bakın, yer saptayıcıları devreye giriyor. Yüzbaşı Short büyülü noktaları tarıyor. Elli yedinci bölge kırmızı bir ışık veriyor, o da oraya doğru yöneliyor.”

“Peki, neden Tara değil?”

Foaly burnundan soludu. “Tara mı? Kuzey kutbundaki her hippi peri, dolunayda Lia Fail’in çevresinde dans ediyordur. Öylesine çok kalkan olacaktır ki her yer sular altına gömülmüş gibi duracak.”

“İyi,” diye homurdandı Root, sıkılmış dişlerinin arasından. “İşine devam et, tamam mı?”

“Pekâlâ. Kulaklarınızı dört açın.” Foaly kasetin birkaç dakikasını daha ileri sararak geçti. “İşte. Önemli olan burası... Yumuşak, hoş bir iniş, kanatları asıyor. Holly miğferini çıkartıyor.”

“Bu kurallara aykırı,” diye söze girdi Root. “LEP subayları asla miğferlerini -

“LEP subayları asla yeryüzündeyken başlıklarını çıkartmamalıdırlar, başlıkta bir sorun olduğu durumlar dışında,” diye tamamladı Foaly. “Evet, Yarbay, hepimiz el kitabında yazanları biliyoruz. Ne yani, havada birkaç saat kaldıktan sonra, hiç gizli gizli soluk almadığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Hayır,” diye itiraf etti Root. “Nesin sen? Onun manevi anne perisi falan mı? Önemli yere gel!”

Foaly kendinden hoşnut, gizli gizli gülümsedi. Root’un tansiyonunu yükseltmek, bu işin en zevkli yanlarından biriydi. Başka kimse bunu yapmaya cesaret etmezdi. Çünkü herkesin yeri doldurulabilirdi. Ama Foaly’nin değil. Tüm sistemi sıfırdan başlayarak oluşturmuştu ve bir başkası sisteme giriş yapmayı deneyecek olsa, gizli bir virüs onu sivri kulaklarının üzerine çökertirdi.

“Önemli yer. işte burası. Bakın. Birdenbire Holly miğferini düşürüyor. Merceği altta kalmış olmalı çünkü resmi kaybediyoruz. Ama sesi hâlâ alabiliyoruz, bunu dinleteceğim.”

Foaly fondaki gürültüyü süzüp işitsel sinyali arttırdı. “Pek iyi kalite sayılmaz. Mikrofon kameranın içinde. Bu yüzden o da, toprağın içinde yüzüstü duruyordu.” ‘Güzel bir bezelye fırlatıcısı,’ dedi bir ses. Bu kesinlikle bir insan sesiydi. Kalındı üstelik. Bu genellikle sesin sahibinin iriyarı olduğu anlamına gelirdi.

Root tek kaşını kaldırdı. “Bezelye fırlatıcısı mı?” “Argoda tabanca.”

“Ya?” Bu basit sözcüklerin önemi, onu sarstı. “Holly silahını çekmiş.”

“Bekleyin biraz, işler daha da kötüleşiyor.”

‘Kuzu kuzu teslim olacağını sanmam,’ dedi ikinci bir ses. Bu konuşmaları dinlemek bile kumandanın ürpermesine neden olmuştu. ‘Yo,’ diye sürdürdü konuşmasını ses, ‘sanmam.’

“Bu kötü,” dedi Root, yüzü hiç de ona yakışmayacak kadar solgundu. “Bu bir tuzağa benziyor. Bu iki goril orada beklemedeydiler. Nasıl olabilir?”

Sonra hoparlörde Holly’nin sesi duyuldu, sesinde tehlike ânında takındığı o ukala ton vardı. Yarbay iç geçirdi. En azından hayattaydı. Taraflar karşılıklı tehditler savurdukça ve ikinci insan periler hakkındaki olağanüstü bilgilerini ortaya koydukça, durum daha da kötüleşiyordu.

“Ayin’i biliyor!”

“Durun, en kötü yeri bu.”

Root’un çenesi düştü. “En kötü yeri mi?”

Bir kez daha Holly’nin sesi. Bu kez hipnotizma sözlerini söylüyordu.

“Artık onları ele geçirdi,” diye sevinçle haykırdı Root. Ama öyle görünmüyordu. Hipnotizma etkisini gösterememekle kalmamış, gizemli ikili bunu eğlenceli bile bulmuştu.

“Holly’den bize ulaşan bilgiler bunlar,” diye belirtti Foaly. “Çamur Adamlardan biri, bir süre kamerayla uğraşıyor, sonra da her şeyi kaybediyoruz.”

Root gözlerinin arasındaki kırışıklıkları ovaladı. “Devam etmek için elimizde pek fazla bir şey yok. Ne bir görüntü, ne de bir isim. Bunun acil bir durum olduğundan yüzde yüz emin olamayız.”

“Delil mi istiyorsunuz?” diye sordu Foaly, kaseti geri sararak. “Size delil göstereceğim.”

Hazır olan videoyu çalıştırdı.

“Şimdi şunu izleyin. Ağır çekimde göstereceğim. Saniyede bir kare.”

Root ekrana doğru eğildi, pikselleri görecek kadar yakma.

“Yüzbaşı, Short inişe geçiyor. Miğferini çıkartıyor. Yere eğiliyor, sanırım yerden bir meşe palamudu almak için ve... işte!”

Foaly ‘dondur’ düğmesine basıp görüntüyü tamamen dondurdu. “Alışılmadık bir şey görüyor musunuz?”

Yarbay ülserli midesinin hızla çalkalandığını hissetti. Resmin sağ üst köşesinde bir şey belirmişti. İlk bakışta bir ışıkmış gibi görünüyordu, ama neyin ışığıydı ya da bu ışık nereden yansımış olabilirdi?

“Bunu büyütebilir misin?”

“Elbette.”

Foaly, konuyla ilgiyi bölgeyi kesip 400 kez büyüttü. Işık ekranı kapladı.

“Yo, hayır,” diye soludu Root.

Önlerindeki bilgisayar ekranında, geçici olarak dondurulmuş olan görüntüde bir şırıngalı ok duruyordu. Bu konuda hiç kuşku yoktu. Yüzbaşı Holly Short görev sırasında kaybolmuştu. Büyük olasılıkla ölmüştü ya da en azından, düşman güçleri tarafından esir alınmıştı. “Lütfen, yer saptayıcısı hâlâ çalışıyor olsun.” “Çalışıyor. Sinyal güçlü. Saatte seksen kilometrelik bir hızla, kuzeye doğru hareket ediyor.”

Root bir süre sessiz kalıp stratejisini belirledi. “Alarm durumuna geç ve Geri getiricilere de söyle, ranzalarından kalkıp doğruca buraya gelsinler. Onları yüzey atışı için hazırla. Taktik uzmanlarının hepsini istiyorum, birkaç tane de teknisyen. Seni de Foaly. Bu kez zamanı durdurmamız gerekebilir.”

“Anlaşıldı, Yarbay. Bu olaya Recon’un karışmasını istiyor musunuz?”

Root başını salladı. “Elbette.”

“Yüzbaşı Vein’e haber vereceğim. O bu işlerde bir numaradır.”

“Yo, hayır,” dedi Root. “Bu tür bir iş için, içimizde en iyi olana ihtiyacımız var. O da benim. Kendimi yeniden aktif göreve geçiriyorum.”

Foaly öylesine şaşırmıştı ki zekice bir yorumda bile bulunamadı.

“Siz... Siz...”

“Evet, Foaly. Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Emrimde, tarih boyunca görev alan tüm subaylardan daha başarılı bir recon var. Üstelik, temel eğitimimi de İrlanda’da tamamladım ben. Melon şapkalar ve şık bastonlar döneminde.”

“Evet, ama bu yüz yıl önceydi, üstelik o zamanlarda bile yeni açmış bir gül goncası sayılmazdınız, nasıl derler bilirsiniz.”

Root tehlikeli bir gülücük attı. “Merak etme, Foaly. Hâlâ formdayım. Ye yaş engelini, kocaman bir silahla gidereceğim. Şimdi bana bir mekik hazırla. Bir sonraki- dalgalanmada yola çıkıyorum.”

Foaly tek bir espri bile yapmadan, kendisine denileni yaptı. Yarbayın gözlerinde bu pırıltı olduğunda, hemen işinizi yapar ve ağzınızı açmazdınız. Ama Foaly’nin sessizce boyun eğmesinin bir nedeni daha vardı. Holly’nin başının gerçekten belada olabileceği düşüncesi onu derinden etkilemişti. Sentorların pek arkadaşı olmazdı ve az sayıdaki arkadaşlarından birini kaybetme düşüncesi, Foaly’yi endişelendiriyordu.

Artemis bazı teknolojik ilerlemeler olduğunu tahmin etmişti, ama dört çekerin kontrol panelini kaplayan, hazine değerindeki bu peri silahları gibisini değil.

“Etkileyici,” diye mırıldandı. “Bu özel görevi burada kesmiş olsaydık bile, bunların patentlerinden bir servet kazanabilirdik.”

Artemis taşınabilir tarayıcıyı, baygın yatan elfin kolundaki bilekliğin üzerinde gezdirdi. Sonra da perice harfleri, dizüstü bilgisayarına yükledi.

“Bu bir tür yer saptayıcısı. Hiç kuşkusuz bu Leprechaunun arkadaşları şu anda onun hareketlerini izliyorlardır.”

Kâhya yutkundu. “Şu anda mı efendim?”

“Öyle görünüyor. Ya da en azından saptayıcının hareketlerini izliyorlardır.”

Artemis birdenbire konuşmayı kesti, kafatasındaki elektrik akımı yeni bir beyin dalgası gönderirken, bakışlarındaki odaklanma kayboldu.

“Kâhya?”

Hizmetkâr, nabzının hızlandığını hissetti. Bu ses tonunu biliyordu. Ortada bir şeyler dönüyordu.

“Evet, Artemis?”

“Şu Japon balina avcı gemisi. Hani, şu liman yetkililerinin el koymuş olduğu. Rıhtımda bağlı duruyor mudur, hâlâ?”

Kâhya başını salladı. “Evet, sanırım.”

Artemis yer saptayıcısının kayışını işaret parmağına takıp çevirdi.

“İyi. Bizi oraya götür. Küçük dostlarımıza, karşılarındakilerin tam olarak kim olduklarım göstermenin zamanı geldi.”

Root yeniden aktif göreve geçme belgesini, görülmeye değer bir hızla damgaladı - bu LEP yönetimin üst kademesi için oldukça sıradışıydı. Genellikle, Recon Timinin bir başvuruyu onaylaması aylar sürer ve bir sürü

beyin patlatan sıkıcı toplantı yapılırdı. Neyse ki Root'un, kumandanla ilişkileri iyiydi.

Arazi kıyafetini yeniden giymek güzeldi, hatta Root tulumunun göbek bölümünün eskisine oranla darlaşmadığına kendini inandırmayı bile başardı. İçine tıkıştırdıkları yeni gereçler yüzünden bel vermiştir, diye mantık yürüttü. Root'un kendisinin küçük aygıtlarla kaybedecek zamanı yoktu. Yarbayın tek ilgisini çeken, arkasındaki kanatlarla, kalçasına bağlı duran çokevreli, su soğutmalı, üç namlulu tabancaydı — dünyanın altında üretilmiş en güçlü silah. Eskiydi, orası kesin ama bir düzine silahlı çatışmada Root'un yanında olmuş ve kendini aktif bir subay gibi hissetmesini sağlamıştı.

Holly'ye en yakın çavlan El'di: Tara. Gizli bir görev için ideal bir yer değildi ama ay saatine göre, geriye kalan iki saat boyunca, yerüstü gezintisi yapacak zaman yoktu. Bu kargaşayı güneş doğmadan önce halletmeleri gerekiyorsa eğer, hızlı hareket etmeleri şarttı. Root görünüşe göre iki yıldır kuyrukta bekleyen bir tur grubunun önüne geçip ekibi için bir El mekiğe el koydu.

"Şansınıza küsün," diye hırladı Root, tur sorumlusuna. "Üstelik, kriz atlatılana kadar, tüm gereksiz uçuşları da kaldırıyorum."

"Peki bu ne kadar sürer?" diye cıyakladı öfkeli gnome, sanki bir şikâyet mektubu yazmaya hazırlanıyormuşçasına defterini sallayarak.

Root purosunun izmaritini yere tükürüp çizmesinin topuğuyla iyice ezdi. Duygularını simgelerle anlatma alışkanlığı fazlasıyla belli oluyordu.

"Çavlanlar, madam, benim canım çektiğinde açılacak," diye hırladı kumandan. "Ve eğer sen ve o fosforlu üniforman yolumdan çekilmezseniz, çalışma iznini elinden alır ve bir LEP subayının işini engellemekten seni hücreye attırırım."

Tur sorumlusu, Root'un önünde boynunu büküp sessizce sırasına geri döndü, keşke üniforması bu denli ciyak bir pembe olmasaydı.

Foaly mekiğin önünde bekliyordu. Durumun ciddiyetine karşın, Root'un üzerine yapışmış tulumunun içinde hafifçe sallanan göbeğini görünce, kendini hafifçe kişnemekten alıkoyamadı.

"Bundan emin misiniz, Yarbay? Genellikle mekik başına bir yolcuya izin veririz."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Root, kafası karışmış gibi. "Yalnızca bir..."

Sonra Foaly'nin, göbeğine diktiği o anlamlı bakışı yakaladı.

“Oh. Ha ha. Çok eğlenceli. Devam et, Foaly. Sabrımın bir sınırı var, biliyor musun?”

Ama bu boş bir tehditti ve her ikisi de bunu biliyorlardı. Foaly iletişim ağını sıfırdan kurmakla kalmamıştı, o aynı zamanda dalgalanma tahmini konusunda da bir öncüydü. O olmasaydı, insanlık teknolojisi perilerle kolaylıkla boy ölçüşebilirdi.

Root kendini mekiğe sıkıca bağladı. Yarbaya elli yıllık bir gemi vermek olmazdı. Bu bebek montajdan henüz çıkmıştı. Baştan aşağı gümüş ve pırıl pırıldı, magma akıntılarını otomatik olarak okuyabilen, yepyeni, çentikli dengeleme yüzgeçleriyle donatılmıştı. Tabii ki Foaly’nin buluşuydu. Son bir asırdır, mekik tasarımları gelecekçi bir çizgiye dayalıydı - bir sürü neon ve lastik. Oysa son zamanlarda çizgisi, geçmişe dönük bir anlayış sergiliyordu, tüm zımbırtıları, ceviz ağacından paneller ve deri döşemelere değiştirmişti. Root bu eski stil kadaroru çok rahatlatıcı bulmuştu.

Parmaklarını manevra kollarına kenetledi ve birdenbire, bu aletlere binmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark etti. Yarbayın huzursuzluğu Foaly’nin dikkatini çekti.

“Merak etmeyin, şef,” dedi her zamanki alaycılığını bir kenara bırakarak. “Tek boynuzlu ata binmek gibidir. Asla unutmazsın.”

Root tatmin olmamış gibi homurdandı. “Haydi başlayalım,” diye mırıldandı. “Fikrimi değiştirmeden önce.” Foaly emme halkası yerine oturana kadar kapıyı çekti, ana kapı havalı bir ıslık çalarak kilitlendi. Root’un yüzü kuvars pencere camının ardından yeşilmiş gibi görünüyordu. Artık çok korkmuş gibi durmuyordu. Tam aksine.

Artemis perinin yer saptayıcısına küçük bir işlem uyguluyordu. Mekanizmayı bozmadan, yalnızca boyutlarında bazı değişiklikler yapabilmek büyük beceri gerektiriyordu. Teknolojiler kesinlikle birbirine zıttı. Gözünüzde bir balyozla, açık kalp ameliyatı yapmayı canlandırın.

İlk sorun şu lanet olası şeyi açmaktı. Vida başları, gerek düz, gerekse yıldız tornavidalara meydan okuyordu. Artemis’in kapsamlı maymuncuk takımı bile, bu küçücük yivlere girmeyi başaramamıştı. Gelecekçi düşün, dedi Artemis kendi kendine. Gelişmiş teknolojiyi düşün.

Birkaç dakika sessizce düşündükten sonra, aklına gelmişti. Manyetik cıvatalar. Bu ortadaydı. Ama bir dört çekerin arka koltuğunda, döner bir manyetik alan nasıl yapılabilirdi ki? Bu olanaksızdı. Tek yapılabilecek şey, vidaları küçük bir mıknatısın yardımıyla, elle sökmekti-

Artemis alet kutusundaki mıknatısı, oyuğunun içinden çıkartıp iki kutbunu birden küçük vidalara değdirdi. Eksi kutup, onları hafifçe hareket ettirdi. Bu kadarı Artemis'in, işe iğne uçlu bir kerpetenle devam etmesi için yeterdi ve kısa süre sonra yer saptayıcısının paneli parçalara ayrıldı.

Elektrik devresi önemsizmiş gibi görünüyordu. Ve ortada lehimden eser yoktu. Başka bir tür bağlayıcı kullanıyor olmalıydılar. Belki zamanı olsaydı, bu aletin çalışma prensiplerini çözebilirdi, ama şimdilik işini doğaçlama yapmak zorundaydı. Başkalarının dikkatsizliğinden yararlanması gerekiyordu. Ve zaten Peri Halkı, insanlar gibiyse eğer, görmek istediklerini görürlerdi.

Artemis yer saptayıcısının üst bölümünü, arabanın ışığına tuttu. Yarı saydamdı. Hafifçe kutuplaşmış ama yine de iyi sayılırdı. Artemis bir sürü ince parlak kabloyu kenara itip deliğe bir düğme iliği kamerası yerleştirdi. Bezelye boyutundaki vericiyi azıcık silikonla sağlamlaştırdı. Üstünkörü ama etkili umarım.

Manyetik vidalar uygun araç gereç olmadan, tatlılıkla yerlerine yerleştirilmeyi reddettiklerinden, Artemis onları da zamklamak zorunda kaldı. Yarım yamalak bir iş ama yeterli olmalıydı, nasıl olsa yer saptayıcı çok yakından incelenmiyordu. Peki ya inceleniyorsa? Ne yapalım, ilk baştan ele geçireceğini asla tahmin etmediği bir üstünlüğü kaybedecekti yalnızca.

Kâhya şehir sınırına geldiklerinde arabanın uzun farlarını söndürdü. “Rıhtıma yaklaşıyoruz, Artemis,” dedi omzunun üzerinden. “Gümrük ve Vergi memurları, kesin buralarda bir yerdedirler.”

Artemis başıyla onayladı. Bu mantıklıydı. Liman sürekli yasadışı işlerin çevrildiği bir merkezdi. Ülke kaçakçılığının yüzde elliden fazlası, bu bir kilometrelik kıyıda dönüyordu.

“Bir şaşırtmaca yapalım öyleyse, Kâhya. Tek ihtiyacımız olan, iki dakikalık bir süre.”

Hizmetkâr anlayışla başını salladı.

“Her zamanki mi?”

“Farklı bir şey yapmak için bir neden göremiyorum. Göster kendini... Daha doğrusu gösterme.”

Artemis göz kırptı. Bu, son zamanlarda yaptığı ikinci şakaydı. Ve yüksek sesle yaptığı ilk şakaydı. Dikkat etmekte yarar vardı. Şimdi eğlence zamanı değildi.

Rıhtımdakiler sigara sarıyorlardı. Kurşun külçe büyüklüğündeki parmaklarla bunu yapmak pek kolay değildi ama üstesinden geliyorlardı. Ve üstelik, birkaç parça kahverengi tütün, büyük ve yassı kaldırım taşlarına düşerse de ne olurdu ki yani? Nasıl olsa tütün torbaları, devletin öngördüğü vergiyi fiyatlarına ekleme zahmetine bile girmeyen, ufak tefek bir adamın karton kutularının yanında duruyorlardı.

Kâhya adamlara doğru ilerledi, başındaki kasketin siperliği gözlerine gölge düşürüyordu.

“Soğuk bir gece,” dedi toplanmış duran gruba.

Kimse yanıt vermedi. Polisler farklı biçim ve boyutlarda ortaya çıkabilirlerdi.

İri yarı yabancı inat etti. “Böylesi dona çekmiş bir gecede, çalışmak bile ortalarda dolaşmaktan iyidir.”

İşçilerden biri, biraz yumuşak başlıca olanı, elinde olmadan onaylarcasına başım salladı. Arkadaşlarından biri, kaburgalarının arasına dirsek attı.

“Yine de,” diye sürdürdü konuşmasını yeni gelen, “sizin gibi kızların, hayatınız boyunca, doğru dürüst bir gündüz işi yaptığınızı sanmıyorum.”

Yine yanıt yoktu. Ama bu kez sessizliğin nedeni, rıhtımdakilerin ağızlarının bir karış açık kalmasıydı.

“Sizler, acınacak bir takımsınız, evet, kesinlikle öyle,” dedi Kâhya, tasasızca. “Kıtlık zamanı, erkek olarak sayılabileceğinizden hiç kuşkum yok. Ama bugünün standartlarına göre, gömlek giymiş bir grup tıfıldan başka bir şey değilsiniz.”

“Hırrrr,” dedi tayfalardan biri. Tek söyleyebildiği buydu.

Kâhya bir kaşını kaldırdı. “Hır mı? Hem acınacak, hem de konuşma özürlü. İyi bir birleşim. Anneleriniz sizinle gurur duyuyor olmalı.”

Yabancı haddini aşmıştı. Annelerinin adını ağzına almıştı. Artık onu dayak yemekten hiçbir şey kurtaramazdı, hatta aptalın teki olduğu gerçeği bile. Geniş bir dağarcığa sahip bir aptal.

Adamlar sigaralarını yere fırlattılar ve yavaşça bir yarım daire oluşturdular. Bire karşı altıydılar. Onlara acıyor olmalıydınız. Kâhya’nın işi henüz bitmemişti.

“Şimdi hanımlar, bir şey yapmaya başlamadan önce, tükürmek ve anneye gammazlamak yok.”

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Adamlar hep bir ağızdan uluyup saldırıya geçtiler. Düşmanlarıyla temasa geçmeden önce biraz olsun dikkat etselerdi onun, ağırlık merkezini aşağı indirmek için yer değiştirdiğini fark edebilirlerdi. Aynı zamanda, cebinden çıkarttığı ellerinin, neredeyse birer kürek boyunda olduğunu da görebileceklerdi. Ama hiç kimse, Kâhya'ya dikkat etmiyordu — birbirlerini izlemekle fazlasıyla meşguldüler; tek başlarına saldırmadıklarından emin olmak istiyorlardı.

Bir şaşırtmacanın en önemli noktası, insanın dikkatini dağıtması gerektiğidir. Büyük ve kaba hareketler kesinlikle Kâhya'nın tarzı değil. O, bu beyefendilerin işlerini, 500 metre uzaktan, bir ok tüfeğiyle bitirmeyi yeğlerdi. Aksi halde, temas mutlak gerekliyse eğer, boynun aşağısındaki sinirlere yapılacak birkaç başparmak darbesi, onun tercih edeceği hareket tarzıydı - bir fısıltı kadar sessiz. Ama bu, uygulamanın amacına ters düşerdi.

Böylece Kâhya bir canavar gibi bağırarak, en vahşi dövüşme hareketlerini kullanarak, eğitimine karşı geldi. Hareketler vahşi olabilirdi ama etkisiz oldukları söylenemezdi. Belki bir Shao Lin rahibi, bu abartılı hareketlerden bazılarını önceden tahmin edip ona göre davranabilirdi ama bu kez rakipleri eğitimsiz adamlardı. Açık söylemek gerekirse, tam anlamıyla ayık da sayılmazlardı.

Kâhya ilkini gülle gibi bir yumrukla devirdi. Öbür ikisinin başlarım birbirine çarptı, tıpkı çizgi filmlerdeki gibi. Dördüncüsünün işini, en utanç duyduğu hareket olan döner tekmeyle bitirdi. Ama en gösterişli hareketi son ikisine saklamıştı. Hizmetkâr sırt üstü yuvarlandı ve adamları ceketlerinin yakalarından tuttuğu gibi Dublin limanına doğru fırlattı. Sular sıçradı, feryatlar duyuldu. Kusursuzdu.

Bir kargo konteynerinin siyah gölgesinden, yanan iki farın ışığı belirdi ve hükümet aracı, iskele boyunca gıcırdayarak ilerledi. Beklenildiği gibi Gümrük ve Vergi ekibi görev başındaydı. Kâhya acımasız bir hoşnutlukla sırıtıp köşeye gizlendi. Memurlar rozetlerini takmaya ya da soruşturmalarını yapmaya başlamadan çok önce, o oradan uzaklaşmıştı bile. Soruşturmaları pek bir sonuç vermeyecekti ya, neyse. İzini sürmek için 'bir ev kadar büyük' yeterli bir tanımdı.

Kâhya arabaya vardığında Artemis özel görevinden dönmüştü.

"Aferin, eski dostum," dedi Artemis. "Eminim, savaş sanatı öğretmeninin şu an kemikleri sızlıyordur. Döner tekme ha? Nasıl

yapabildin?”

Kâhya geri geri gidip tahta iskeleden uzaklaşırken aklından geçenleri söylememek için kendini zor tuttu. Üstgeçitten geçerlerken, aşağıda yarattığı kargaşaya bakmaktan alıkoyamadı kendini. Hükümet yetkilileri, sırılsıklam olmuş bir tayfayı, limanın kirli sularından çekip çıkartıyorlardı.

Artemis’in bu şaşırtmacayı istemesinin bir nedeni vardı. Ama Kâhya bununla ilgili soru sormanın bir yararı olmayacağını biliyordu. Patronu planlarını asla kimseyle paylaşmazdı, ta ki doğru zamanın geldiğine inanıncaya kadar. Ve Artemis Fowl bunun doğru zaman olduğuna inandığında, genellikle doğruydu.

Root titreyerek mekikten çıktı. Onun zamanında, yolculuklar böyle miydi, anımsamıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, eskiden çok daha kötüydü galiba. Şık bastonlar zamanında, polimer koşum takımları, otomatik roketler ve dış monitörler de yoktu tabii. İçgüdünüze, azıcık da büyüye güvenirdiniz. Bazı yönlerden Root böyle olmasını yeğlerdi. Bilim işin büyüsünü yok ediyordu.

Tünelin içinde sendeleyerek ilerleyip terminale geldi. En uygun yer Tara olduğu için, bekleme salonu yeni yetmelerle tıklım tıklım doluydu. Yalnızca Haven Şehri’nden, haftada altı mekik geliyordu. Dalgalanmalarla değil, elbette. Parayla yolculuk eden turistler, çok fazla itilip kakılmaktan hoşlanmazlardı, tabii Disneyland’da çıktıkları yasa dışı gezinti dışında.

Peri kalesi mekiğin ertelenişinden yakman dolunay gececileriyle kaynıyordu. Bilet satış tezgâhının arkasındaki sprite, çevresini sarmış öfkeli gremlinlerden gizlenmeye çalışıyordu.

“Bana büyü yapmanızın bir yararı yok,” diye gıcırdadı sprite. “işte, istediğiniz elf orada, onunla görüşün.”

Yeşil parmağıyla yaklaşan kumandanı işaret etti. Gremlin Güruhu Root’a doğru döndü ve kalçasının üzerinde duran üç namlulu tabancayı görür görmez, dönmeye devam ettiler.

Root tezgâhın arkasında duran mikrofonu kaptığı gibi, onu kablosunun uzandığı yere kadar çekti.

“Şimdi beni iyi dinleyin,” diye hırladı Root, sert sesi terminalin içinde yankılandı. “Ben LEP’ten, Yarbay Root. Yer üstünde acil bir durum söz konusu ve siz sivillerin işbirliğine ihtiyacımız var. Öncellikle gevezeliği kesin de düşüncelerimi toparlayabileyim!”

Root isteklerinin yerine getirildiğinden emin olmak için konuşmasına ara verdi. Getiriliyorlardı.

"İkinci olarak, her birinizin, hatta şu cıyaklayan bebeklerin bile, ben işe koyulana kadar, banklarda oturmasını rica ediyorum. Kapışmaya ya da birbirinizin kafasını şişirmeye daha sonra devam edersiniz. Ya da siviller her ne yaparsa, onu yapmaya."

Şimdiye kadar hiç kimse Root'u politik dürüstlüğü konusunda suçlamamıştı. Hiç kimse bunu denememişti bile.

"Ve buranın sorumlusu her kimse, buraya gelmesini istiyorum. Hemen şimdi!"

Root mikrofonu masanın üzerine rasgele fırlattı. Binadaki herkesin kulak zarı, boru sesine benzer bir ıslıkla titreşti. Saniyenin onda biri kadar bir süre sonra, soluk soluğa bir elf/goblin melezi, Root'u dirseğinden çekiştiriyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı, Yarbay?"

Root burnunun altındaki deliğe kaim bir puro sıkıştırarak başını salladı. "Tam bu noktadan, bir tünel açmanızı istiyorum. Gümrük ve Göçmenlik bürosu işlemleriyle rahatsız edilmek istemiyorum. Adamların buraya geldikten sonra herkesi aşağı indirmeye başlayın." Mekik limanı yöneticisi yutkundu. "Herkesi mi?" "Evet. Terminal personeli dahil.. Taşıyabildiğiniz her şeyi yanınıza alın. Toplu boşaltım." Root durup yöneticinin leylak rengi gözlerine ters ters baktı. "Bu bir eğitim çalışması değil."

"Yani - "

"Evet," dedi Root, giriş rampasından inerken. "Çamur Adamlar, çok düşmanca bir davranışta bulundular. Kim bilir, sonu nereye varır?"

Elf/goblin karışımı, Root'un bir puro dumanı bulutunun içinde gözden kayboluşunu izledi. Çok düşmanca bir davranış mı? Bu, savaş anlamına gelebilirdi. Cep telefonundan, muhasebecisinin numarasını çevirdi.

"Bark? Evet. Ben Nimbus. Mekik limanındaki tüm hisselerimi satmanı istiyorum. Evet hepsini. Önsezilerim bana, fiyatlarının şiddetli bir düşüş yaşayacağını söylüyor."

Yüzbaşı Holly Short sanki beyninin bir vantuzlu salyangoz tarafından emilip kulak deliğinden çıkartıldığını hissediyordu. Böylesi bir acının nereden kaynaklanabileceğini düşünmeye çalıştı ama duyuları henüz hafızasına kadar uzanamıyordu. Şimdilik tek yapabildiği soluk alıp uzanabilmekti.

Bir sözcük söylemenin zamanıydı. Kısa ve yerinde bir söz. İmdat, diye karar verdi, bunu söylemeyi deneyecekti. Titrek bir soluk aldı ve ağzını açtı.

"Dıııt," dedi kalleş dudakları. İşe yaramadı. Bu sarhoş bir gnomeun standartlarına göre bile anlaşılmaz sayılırdı.

Neler oluyordu? Orada öylece, nemli bir tünelin dibindeki bir kök kadar güçsüz, sırt üstü yatıyordu. Ona bunu yapan neydi? Holly kör edici acısından uzaklaşmaya çalışarak düşüncelerini yoğunlaştırdı.

Troll mü? Yoksa bunu yapan o muydu? Troll restorandayken onu yaralamış mıydı? Bu, durumu açıklayabilirdi. Ama hayır. Eski ülke ile ilgili bir şeyler anımsamaya çalıştı. Ve Ayin ile ilgili. Ve ayak bileğini dürten bir şey vardı.

"Selam?"

Bir ses. Kendi sesi değildi. Hatta başka bir elfinki de değildi.

"Demek uyandın?"

Bu avrupa dillerinden biriydi. Latince. Hayır, İngilizce. Yoksa İngiltere'de miydi?

"Okun seni öldürmüş olabileceğini düşündüm. Ne de olsa siz yabancıların içleri bizimkilerden farklı. Bunu televizyonda izlemiştim."

Saçmalık. Yabacılar içleriymiş? Bu yaratık neden söz ediyordu?

"Formda görünüyorsun. Muchacho Maria gibi, o bir Meksikalı güreşçi cücedir."

Holly inledi. Dillere olan yetisi, henüz devreye girmemiş olmalıydı. Ne tür bir çılgınlıkla karşı karşıya olduğunu anlamanın zamanıydı. Tüm gücünü, başının ön bölümünde yoğunlaştırıp tek gözünü açmayı başardı. Sonra, hemen kapadı. Sanki sarı renkli kocaman bir sinek, gözlerini ona dikmiş bakıyordu.

"Korkma," dedi sinek. "Bu yalnızca güneş gözlüğü." Holly bu kez, her iki gözünü de açtı. Yaratık gümüş renkli bir göze hafifçe vuruyordu. Yo, göze değil. Bir merceğe. Aynalı bir merceğe. Tıpkı öbür ikisinin taktıkları mercekler gibi... her şey, sersemletici bir hızla aklına geliyordu, tıpkı şifreli bir kilidin yerli yerine oturan rakamları gibi, düşünceleri hafızasındaki boşluğu doldurmak için akın ediyorlardı. Ayin sırasında, iki insan tarafından kaçırılmıştı. Periler hakkında fazlasıyla çok şey bilen iki insan tarafından.

Holly bir kez daha konuşmayı denedi. "Nerede... neredeyim ben?"

İnsan sevinçle kıkırdayıp el çırptı. Holly kızın tırnaklarını fark etmişti, uzun ve ojeliydiler.

“İngilizce konuşabiliyorsun. Ne tür bir aksan bu? İçinde her şeyden biraz var gibi.”

Holly kaşlarını çattı. Kızın sesi baş ağrısının arasında şişe mantarı açmak gibiydi.

“Eşyalarım nerede?”

Kız karşısında yaramaz bir çocuk varmış gibi parmağını salladı.

“Artemis küçük silahını ortadan kaldırmak zorundaydı, öbür oyuncaklarla birlikte. Kendine zarar vermemen için.”

“Artemis mi?”

“Artemis Fowl. Tüm bunlar onun fikriydi. Her şey, her zaman onun fikridir zaten.”

Holly kaşlarını çattı. Artemis Fowl. Nedenini bilmiyordu ama ismi bile onu ürpertmeye yetmişti. Kötüye işaretti. Peri içgüdüsü asla yanılmazdı.

“Beni aramaya geleceklerdir, biliyorsun,” dedi Holly, kulak tırmalayıcı bir sesle. “Ne yaptığınızın farkında değilsiniz.” Kız kaşlarını çattı. “Kesinlikle haklısın. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Bu yüzden beni ruhsal açıdan tedirgin etmenin hiçbir yararı yok.”

Holly kaşlarını çattı. Bu insanla zekâ oyunları oynamak kesinlikle anlamsızdı. Tek ümidi hipnotizmaydı ama bu da görüntüyü yansıtan yüzeylerde etkisiz olurdu. Bu insanlar nasıl oluyor da bunu biliyorlardı? Bu daha sonra halledilebilirdi. Şimdilik tek çözmesi gereken şey, bu kızı gözlüğünden ayıracak bir yol bulmaktı.

“Sen güzel bir insansın,” dedi Holly, pohpohlayan sesinden bal damlayarak.

“Öyle mi, teşekkürler ...”

“Holly.”

“Öyle mi, teşekkürler Holly. Bir keresinde yerel gazeteye çıkmıştım. Bir yarışma kazanmıştım. Bin dokuz yüz doksan dokuz, Şeker Pancarı Güzeli.”

“Tahmin etmiştim. Doğal güzellik. Eminim gözlerin muhteşemdir.”

“Herkes öyle der,” diye onayladı Juliet. “Zemberek gibi kirpikler.”

Holly iç geçirdi. “Onları görebilseydim keşke.” “Neden olmasın?”

Juliet’in parmakları, gözlük saplarının üzerinde gezindi. Sonra duraksadı.

“Belki de yapmamam gerekir.”

“Neden? Yalnızca bir saniye.”

“Bilmiyorum. Artemis bunları hiç çıkarmamamı söyledi.”

“Asla bilmeyecek.”

Juliet, parmağıyla duvara çakılı kamerayı işaret etti. “Oh, öğrenecektir. Artemis her şeyi öğrenir. Yaklaşarak periye eğildi. “Bazen kafamın içindekileri de görebildiğini düşünüyorum.”

Holly yüzünü buruşturdu. Bu Artemis adlı yaratık bir kez daha işine engel oluyordu.

“Hadi ama. Bir saniyecik. Ne zararı olabilir ki?” Juliet düşünürmüş gibi yaptı. “Sanırım hiçbir zararı olmaz. Tabii, beni hipnotize edip ele geçirmek istemenin dışında. Sen beni aptal mı sanıyorsun?”

“Başka bir fikrim var,” dedi Holly, daha ciddi bir ses tonuyla. “Neden kalkıp seni yere sermiyorum ve o aptal gözlüğünü almıyorum ki.”

Juliet sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi, kahkahalarla güldü.

“İyi espri, peri kız.”

“Ben çok ciddiyim, insan.”

“Pekâlâ, ciddiysen eğer,” diye içini çekti Juliet, gözlük camının arkasına uzattığı ince parmağıyla göz yaşını silerek, “sana iki neden söyleyeyim. Birincisi, Artemis insanlara ait bir evdeyken, istediklerimizi yerine getirmek zorunda olduğunu söyledi. Ve ben senin, o bebek karyolasında kalmanı istiyorum.”

Holly gözlerini kapadı. Yine haklıydı. Bu grup, bu bilgileri nasıl elde etmişti?

“Ve iki,” diye gülümsedi bir kez daha Juliet ama bu kez dişlerinde ağabeyine ait bir şeyler vardı. “İkincisi, ben de Kâhya’yla aynı eğitimi aldım ve birinin bana yumruk alıştırması yaptırması için can atıyordum.” Göreceğiz insan, diye düşündü Holly. Yüzbaşı Short henüz yüzde yüz kendinde değildi ve bir de ayak bileğini dürten şu küçük şey sorunu vardı. Bunun ne olabileceğini tahmin ediyordu ve eğer tahmini doğruysa bu, bir planın başlangıcı olabilirdi.

Holly’nin yer saptayıcısının frekansı, Yarbay Root’un miğferinin ön yüzündeki ekranda ayarlıydı. Root’un Dublin’e varması umduğundan uzun sürmüştü. Modern kanat donanımı, alışkın olduğundan daha karmaşıktı, üstelik bilgisini tazelemek için bir eğitim de almamıştı. Doğru

yükseklikteyken, siperliğindeki ışıklı haritayı, altındaki Dublin sokaklarına uyarlayabiliyordu, neredeyse birebir olarak. Neredeyse.

“Foaly, seni kendini beğenmiş at,” diye gürledi Root, ağızlığının içine doğru.

“Sorun mu var, patron?” diye tiz bir yanıt geldi.

“Sorun mu? Bir daha söyle bakayım. Dublin dosyalarını en son ne zaman güncellemiştin?”

Root kulağının içinde çiğneme sesleri duyuyordu. Foaly öğle yemeğini yiyor olmalıydı.

“Affedersiniz, Yarbay. Şu havucu bitirmek üzereydim de. Mmm ... Dublin, bir bakalım. Yetmiş beş ... Bin sekiz yüz yetmiş beşte.”

“Ben de öyle düşünmüştüm! Burası tamamen farklı, insanlar, kıyı şeridinin şeklini bile değiştirmeyi başarmışlar.”

Foaly bir an sessiz kaldı. Root onun sorunla boğuştuğunu tahmin etti. Foaly sisteminin herhangi bir bölümünün, güncellenmemiş olduğunun söylenmesinden hoşlanmazdı.

“Pekâlâ,” dedi Foaly, en sonunda. “Yapacağım şey şu. İrlanda’da bir ayağı olan, uydulu bir TV kuşuna bağlı bir Scope’umuz var.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Root, aslında yalan söylüyordu.

“Geçen haftanın alan taramasını, e-postayla, doğrudan siperliğinize göndereceğim. Neyse ki artık tüm yeni miğferlerde bir video kartı var.”

“Neyse ki.”

“işin ustalık gerektiren bölümü, uçuş koordinatlarınızı videodaki bilgiyle eşleştirmek ...”

Root bıkmıştı. “Ne kadar sürer, Foaly?”

“Şey ... iki dakika, ya da en fazla...”

“Ya da en fazla ne kadar?”

“On yıl kadar, hesaplamalarım işe yaramazsa eğer.” “Öyleyse, işe yarasalar iyi olur. Sonucu öğreninceye kadar, şehrin üzerinde yavaşça dönüp duracağım.”

Yüz yirmi dört saniye sonra, Root’un siyah-beyaz şehir planı solup yerini rengârenk bir görüntüye bıraktı. Root hareket ettikçe, o da hareket etti ve Holly’nin yer saptayıcısının işaret ışığı da hareket etti. “Etkileyici,” dedi Root.

“Ne dediniz, Yarbay?”

“Etkileyici, dedim,” diye bağırdı Root. “Boş yere böbürlenmene gerek yok.”

Yarbay bir oda dolusu kahkahayı duyunca, Foaly’nin, sesini herkese hoparlörden dinlettirdiğini fark etti. Herkes onun Foaly’ye iltifat ettiğini duymuştu. Artık en az bir ay boyunca onu azarlayamayacaktı. Ama buna değerdi. Şu an aldığı video görüntüleri tam anlamıyla günceldi. Yüzbaşı Short bir binanın içinde tutukluyorsa, bilgisayar ona ânında binanın üç boyutlu bir planını verebilecekti. Dört dörtlüktü. Tek bir şey dışında. ..

“Foaly, işaret ışığı açıkta bir yerlerde. Neler oluyor?”

“Tekne ya da gemi, efendim, tahminimce.”

Root bunu düşünmemiş olduğu için, kendi kendine sövdü. Hiç kuşkusuz, görev odasındakiler kıkır kıkır gülüşmüşlerdi. Elbette bir gemideydiler. Root birkaç yüz metre alçaldı, ta ki gölgesi sisin içinde bir hayal gibi belirinceye kadar. Bu bir balina avcı gemisini andırıyordu. Teknoloji asırlar boyunca gelişmiş olabilirdi ama yine de dünyanın en büyük memeli acımasızca öldürmek için hâlâ zıpkından iyisi yoktu.

“Yüzbaşı Short buralarda bir yerde, Foaly. Güvertenin altında. Bana söyleyeceğin bir şey var mı?”

“Hiçbir şey, efendim. Sabit bir yapı değil. Kayıtlarını arayıp buluncaya kadar çok geç kalmış oluruz.”

“Ya ısıl görüntü?”

“Hayır, Yarbay. Bu tekne en az elli yıllık olmalı. Büyük oranda kurşun içeriyor, ilk tabakasından bile içeri sızmamız olanaksız. Korkarım, tek başınızasınız.”

Root başını salladı. “Departmanına döktüğümüz milyarlarca paradan sonra. Hatırlat da döner dönmez, bütçeni kısıtlayayım.”

“Peki, efendim,” diye geldi yanıt, ilk kez gülmüyordu. Foaly bütçe ile ilgili şakalardan hoşlanmıyordu.

“Düzeltme Timini acil durum için hazırla. Onlara her an ihtiyacım olabilir.”

“Hazırlarım, efendim.”

“iyi edersin. Tamam. Kapatıyorum.”

Root tek başınaydı, işin aslı, böylesini yeğlerdi. Bilim yok. Kulağının dibinde kişneyen, sentor yok. Yalnızca bir peri, içgüdüleri ve belki de bir tutam büyü.

Root polimer kanatlarını yan yatırıp bir sis bulutunun altına tutundu. Dikkatli olmasına gerek yoktu. Kalkan açıkken, insan gözüyle görünmezdi. En duyarlı radarların ekranında bile, güçlükle fark edilebilecek çarpık bir biçimden başka bir şey olmayacaktı. Yarbay filika küpeştesine doğru dalışa geçti. Bu çirkin bir tekneydi. Kan lekeli güvertelerde, ölümün ve acının kokusu duyuluyordu. Pek çok asil yaratık burada ölmüş, öldürülmüş ve birkaç kalıp sabun ya da kandil yağı karşılığında parçalara bölünmüştü. İşte insanlar böylesine barbarlardı.

Holly'nin vericisi, artık ısrarla yanıp sönüyordu. Yakınlarda bir yerlerdeydi. Çok yakınlarda. 200 metrelik bir alan içinde, hâlâ soluk aldığını ümit ettiği bir Yüzbaşı Short olmalıydı. Ama Root teknenin planı olmadığı için, geminin gövdesi boyunca hiç yardımsız gezmek zorundaydı.

Root yavaşça güverteye kondu, çizmeleri çelik yüzeyi kaplayan kurumuş sabun ve balina yağı karışımına hafifçe yapıştı. Tekne ıssız görünüyordu. Ne iskelede bir nöbetçi, ne köprüde bir tayfa, ne de bir ışık vardı. Yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Root acı deneyimlerinden, insanların hiç beklenmedik anlarda ortaya çıktıklarını biliyordu. Bir keresinde Root, bir tünelin duvarına yapışmış mekik enkazının parçalarını sıyırmak için, Düzeltmedeki çocuklara yardım ederken, mağracılık yapan bir grup insan tarafından görülmüştü. Ne utanç verici bir durumdu. Kitlesel curcuna, hızlı kovalamacalar, toplu hafıza silimleri. Dokuz yarda birden. Root ürperdi. Böylesi geceler, bir perinin ömründen yüzlerce yıl alıp götürebilirdi.

Yarbay kalkanım bir an olsun kaldırmadan, kanatlarını kılıflarına yerleştirip güvertede yürüdü. Ekranında başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu, ama Foaly'nin dediği gibi gemi yüksek oranda kurşun içeriyordu; boyası bile kurşun bazlıydı! Tekne çevre için tam anlamıyla bir tehlike oluşturuyordu. Güvertelerin altında, koca bir tabur motorize polis memuru gizlenmiş olsa bile, miğferindeki kamera bunun asla farkına varmazdı. Ne de güven vericiydi. Holly'nin işaret ışığı bile, normal değerinin birkaç frekans altındaydı, üstelik atışları dışarı ileten mikro nükleer bir pille donatılmış olduğu halde. Root bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Sakin ol, diye dalga geçti kendiyle. Kalkan var. Şu an seni görebilecek tek bir canlı insan yok.

Root ilk ambar kapağını tutup çekti. Oldukça kolayca açılmıştı. Yarbay kokuyu soludu. Çamur Adamlar, menteşeleri balina yağıyla yağlamışlardı.

Ahlaksızlıklarının hiç mi sonu yoktu?

Koridora kopkoyu bir karanlık hakimdi, bu yüzden Root kızılötesi filtresini indirdi. Pekâlâ, teknolojinin bazı yararları da vardı ama bunu Foaly'ye söylemeyecekti. Önündeki boru ve ızgaralardan oluşan labirent, bir anda garip bir kırmızı ışıkla aydınlandı. Birkaç dakika sonra Root, Foaly'nin teknolojisi hakkında güzel şeyler düşünmüş olmaktan bile pişmanlık duyuyordu. Kızılötesi filtre derinlik algılamasını alt üst ediyordu O ana kadar başını yarımay şeklindeki iki çıkıntıya vurmuştu.

Hâlâ bir yaşam belirtisi yok — insan ya da peri. Bir sürü hayvan vardı. Çoğunlukla da kemirgenlerdi. Ve boyunuz bir metre ise, büyük bir fare, sizin için gerçek bir tehlike oluşturabilirdi, özellikle de fareler, peri kalkanlarının içinde ne olduğunu görebilen birkaç cinsten biriyken. Root silahının kayışını gevşetip üçüncü düzeye getirdi ya da soyunma odasındaki elflerin deyimiyle, az pişmiş ayarına. Bir farenin kuyruğundan dumanlar tüterek kaçmasına neden oldu, bu öbürleri için bir uyarıydı. Öldürücü bir şey değil, bir dahaki sefere, acelesi olan bir periye yan yan bakmamasını öğretmeye yetecek bir ders yalnızca.

Root adımlarını hızlandırdı. Burası pusuya düşürülmek için bire birdi. Sırtı tek çıkış kapısına dönük, neredeyse kör olmuş gibiydi. Bir Recon memurunun kâbusu. Adamlarından biri buna benzer bir tehlikeli gösterisi yapacak olsa, Root onun rütbesini elinden alırdı. Ama tehlikeli durumlarda, sağgörülü riskler almak gerekirdi. Komutanlığın özü buydu.

Her iki yanındaki çok. sayıda kapıyı görmezden gelerek işaret ışığını izledi. On metre uzağındaydı. Koridorun sonunda çelik bir ambar kapısı vardı ve Yüzbaşı Short ya da cesedi bu kapının öbür tarafındaydı.

Root kapıya omzunu dayadı. Kapı hiç direnmeden açıldı. Bu kötü haberdi, içeride tutsak düşmüş canlı bir yaratık olsaydı, kapı kilitli olurdu. Yarbay silahının gücünü beşinci düzeye yükseltip deliğin içinde ilerledi. Silahı hafifçe vızıldadı. Şu an, içinde tek vuruşta bir fili buharlaştıracak kadar güç vardı.

Holly'den iz yoktu. Aslında hiçbir şeyden iz yoktu. Root soğutuculu bir deponun içindeydi. Labirenti andıran boruların ucunda, parlak sarkıtlar sallanıyordu. Root'un soluğu donmuş bulutlar gibi önünde uçuşuyordu. .Bir insan bunu görse ne düşünürdü acaba? Bedenden ayrılmış bir soluk?

“Ah,” dedi tanıdık bir ses. “Bir konuğumuz var.”

Root tek dizinin üzerine çöküp silahını sesin geldiği yöne doğrulttu.

"Hiç kuşkusuz, buraya kayıp subayını kurtarmaya geldin."

Yarbay, gözüne düşen bir ter damlasını kırpıştırdı. Ter mi? Bu soğukta mı?

"Şey, sanırım yanlış yere geldin."

Ses inceydi. Yapaydı. Yükseltilmişti. Root saptayıcısında yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Hiç yoktu. En azından bu kamarada yoktu. Bir şekilde izleniyor olmalıydı. Buralarda bir yerlerde, tepedeki karmaşık tesisatın içinde gizli, peri kalkanının içine işleyebilen bir kamera mı vardı?

"Neredesin? Çık ortaya!"

İnsan kıkırdadı. Yapmacık sesi geniş gemi ambarının içinde yankılandı.

"Yo, hayır. Daha değil, peri dostum. Ama çok yakında. Ve inan bana, bunu yaptığımda, yapmamış olmamı dileyeceksin."

Root sesi izledi. İnsanın konuşmasını sürdürmesini istiyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Hımm. Ne mi istiyorum? Bunu da çok yakında öğreneceksin."

Kamaranın ortasında alçak bir sandık duruyordu. Üzerinde de bir evrak çantası. Çanta açıktı.

"Beni neden buraya kadar getirdin?"

Root çantayı tabancasıyla yokladı. Hiçbir şey olmadı.

"Seni buraya bir gösteri için getirdim."

Yarbay açık duran çantaya doğru eğildi. İçinde, tam kendine uygun köpükten bir ambalajın içinde vakumlu paketinde, üç bantlı bir VHS vericisi vardı. Üzerinde ise Holly'nin yer saptayıcısı duruyordu. Root inledi. Holly, donanımını gönüllü olarak vermiş olamazdı; hiçbir LEP subayı bunu yapmazdı.

"Ne tür bir gösteri bu, seni kaçık ruh hastası?"

Yine o soğuk kıkırdama.

"Amaçlarımı dile getirecek bir gösteri."

Root'un artık kendi yaşamı için endişelenmesinin zamanı gelmişti ama o Holly konusunda endişelenmekle fazlasıyla meşguldü.

"Memurunun sivri kulaklarının tek bir ucuna bile zarar verdiysen..."

"Senin subayın mı? Oh, demek burada yönetimden birileri var. Bu ne ayrıcalık. O zaman konuya girme zamanıdır."

Root'un başında alarmlar ötmeye başladı.

"Konuya mı?"

Alüminyum hoparlörün ızgarasından yükselen ses, nükleer kış kadar ciddiydi.

"Konu, küçük peri adam, benim hafife alınacak biri olmadığım. Şimdi paketi biraz yakından incelemeni istiyorum senden."

Yarbay sözünü ettiği şeyi enine boyuna inceledi. Kolay tanımlanamayacak bir şekildi. Bir kat camcı macunu kadar yassı, ya da... Yo hayır.

Tabakanın altında, kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu.

"Uç, küçük peri," dedi ses. "Ve arkadaşlarına, İkinci Artemis Fowl'dan selam söyle."

Kırmızı ışığın yanında yeşil simgeler sırayla yanıp sönmeye başladı. Root onları, yıllar önce Akademi'de-' ki insan derslerinden hatırladı. Bunlar... rakamlardı. Geriye doğru sayıyorlardı. Bir geri sayım!

"D'Arvit!" diye hırladı Root. (Bu sözü çevirmenin yararı yok, nasılsa sansürlenecektir.)

Root dönüp koridordan yukarı doğru kaçarak uzaklaştı, Artemis Fowl'un alaycı sesi metal bacadan yansıyordu.

"Üç," dedi fani. "İki..."

"D'Arvit!" dedi Root, bir kez daha.

Koridor şu an çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Açık duran kapının aralığından, yıldızlarla dolu bir gökyüzü parçası görülüyordu. Root kanatlarını çalıştırdı. Bu sıradan bir uçuş olmayacaktı. Geminin koridoru ancak Sinekkuşlarının genişliği kadardı.

"Bir."

Elektronik kanatlar, dışarı çıkık bir boruyu sıyırınca, havada kıvılcımlar uçuştu. Root el yordamı ile yanlamasına bir takla atarak, kendini MACH 1 hızına çıkardı.

"Sıfır..." dedi ses. "Bum!"

Vakumlu paketteki patlayıcının içindeki bir kilo saf Semteks, kıvılcımlar saçarak tutuştu. Beyaz radyoaktif tepkime, saniyenin binde biri kadar bir sürede, çevresindeki oksijeni silip süpürdü ve en kolay yolu seçip dalgalar halinde yayıldı, yani LEP Yarbayı Root'un hemen arkasından.

Root siperliğini indirip kanatların motorunu en yüksek düzeye getirdi. Kapı yalnızca birkaç metre ilerisindeydi. İş oraya ilk kimin ulaşacağına kalmıştı — peri mi, yoksa ateş topu mu?

Başardı. Güç bela. Havaya fırlayıp ters takla atarken, patlamanın gücünün gövdesini titrettiğini hissetti. Alevler tulumunu sarmış, bacaklarını yalıyordu. Root manevrasını sürdürüp kendini doğrudan, buz gibi sulara attı. Küfür kıyamet, suyun yüzeyine çarptı.

Yukarısında tehlikeli alevler, balina avcı gemisini yakıp yok etmişti.

“Yarbay,” diye kulaklığından bir ses geldi. Bu Foaly’di. “Durumunuz nedir?”

Root suların içinden kurtuldu.

“Durumum Foaly, aşırı derecede sinirli. Bilgisayarının başına geç. Artemis Fowl diye biri hakkında bilinmesi gereken ne varsa öğrenmek istiyorum ve tüm bunları, merkeze dönmeden önce öğrenmek istiyorum.”

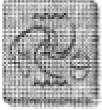
“Emredersiniz, Yarbay. Hemen.”

Şakaya yer yoktu. Foaly bile, şakanın zamanı olmadığını anlamıştı.

Root 300 metrede dönüp durdu. Hemen altında alevler içindeki gemiye, akın akın, olağanüstü durum araçlar: gidiyordu, tıpkı ışığa doğru uçan pervaneler gibi. Root dirseklerindeki kömürleşmiş iplikleri temizledi. Artemis Fowl ile hesaplaşacaktı, buna yemin etti. Her ne pahasına olursa olsun.



VI. BÖLÜM: KUŞATMA



ARTEMİS çalışma odasındaki deri kaplı, döner koltuğunda geriye yaslanıp sivri uçlu parmaklarının üzerinden gülümsedi. Kusursuzdu. Bu küçük patlama, perilerin kibirli davranışlarını ortadan kaldıracaktı. Üstelik, yer yüzünden bir balina avcı gemisi daha eksilmişti. Artemis Fowl balina avcı gemilerini sevmezdi. Yağın yan ürünlerini üretmenin daha uygun yolları vardı.

Yer saptayıcısının içine gizlediği, topluiğne büyüklüğündeki kamera kusursuz çalışmıştı. Yüksek çözünürlüklü resimleri sayesinde, perinin soluğundaki davranışları ele verici kristalleri ayırmayı başarmıştı.

Artemis bodrum katındaki gizli kameraya göz attı. Tutsağı şu an bebek karyolasında, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Artemis kaşlarını çattı. Perinin bu denli... insanca bir görüntüde olmasını beklemiyordu. Şimdiye kadar yalnızca birer avdılar. Avlanacak hayvanlardı. Oysa şimdi, böylesini gördükten sonra, üstelik de bu kadar sıkıntı içindeyken, işler değişmişti.

Artemis bilgisayarı bekleme moduna getirip ana kapılara doğru yöneldi. Konuğuyla biraz sohbet etmenin zamanı gelmişti. Parmakları pirinç tokmağa değer değmez, önündeki kapı açıldı. Juliet hemen girişte duruyordu, yanakları telaştan kızarmıştı.

“Artemis,” dedi soluk soluğa. “Annen. O...”

Artemis midesine kurşun bir güllenin düştüğünü sandı.

“Evet?”

“Şey söylüyor, Artemis... Artemis, şeyin geldiğini...” “Hadi, Juliet. Tanrı aşkına söyle.”

Juliet her iki elini de ağzına götürüp kendini toparladı. Birkaç saniye sonra, pullu tırnaklarını aralayıp parmaklarının arasından konuştu.

“Babanız, efendim. Büyük Artemis. Bayan Fowl, onun geri döndüğünü söylüyor!”

Artemis kalbinin bir an için durduğuna yemin edebilirdi. Babası? Geri dönmüş? Bu olabilir miydi? Elbette ki her zaman babasının hayatta olduğuna inanmıştı. Ama son zamanlarda, özellikle de bu peri projesine el attıktan sonra, babası aklının uzak bir köşesinde unutulmuş gibiydi. Artemis midesinin suçlulukla burulduğunu hissetti. Vazgeçmişti. Kendi öz babasından vazgeçmişti.,

“Onu gördün mü, Juliet? Yani kendi gözlerinle?” Kız başını olumsuzca salladı.

“Hayır, Artemis, efendim. Yalnızca bazı sesler duydum. Yatak odasından gelen. Ama Bayan Fowl içeri girmeme izin vermedi. Kesinlikle. Sıcak bir içecek vermem için bile.”

Artemis kafasında bir hesap yaptı. Geri döneli henüz bir saat olmuştu. Babası Juliet’in dikkatini çekmeden içeri girmiş olabilirdi. Olabilirdi. Artemis telsiz sinyalleriyle sürekli güncellenen, Greenwich Saatine göre ayarlanmış saatine baktı. Sabahın üçüydü. Zaman ilerliyordu. Tüm planı perilerin güneş doğmadan önce atacakları bir sonraki adıma bağlıydı.

Artemis irkildi. İşte yine aynı şeyi yapıyordu, ailesini ikinci plana atıyordu. Ona neler oluyordu böyle? Burada öncelik babasınındı, para kazanacağı bir projenin değil.

Juliet hâlâ kapının girişinde durmuş, kocaman mavi gözleriyle onu izliyordu. Her zaman yaptığı gibi, Artemis’in bir karar vermesini bekliyordu. Ve ilk kez Artemis’in soluk yüzünde kararsızlık vardı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Artemis, en sonunda. “Bir an önce yukarı çıksam iyi olacak.”

Artemis kızın yanından hızla geçip basamakları ikişer ikişer çıktı. Annesinin yatak odası iki kat yukarıdaydı, çatıdan bozma bir odaydı.

Artemis kapının önünde kararsızca durdu. Bir mucize olmuş ve babası dönmüşse eğer, ne diyecekti? Ne yapacaktı? Bu konuda telaş etmek gülünçtü. Böyle şeyler önceden tahmin edilemezdi. Kapıyı yavaşça vurdu.

“Anne?”

Yanıt yoktu ama Artemis bir kıkırdama duyduğunu sanıp bir anda geçmişe döndü. Önceleri burası, annesiyle babasının oturma odasıydı. Burada saatlerce şezlongda oturur, güvercinleri beslerken ya da Dublin’den geçen gemileri izlerken, liseliler gibi gülüşürlerdi. Baba Artemis ortadan kaybolunca, Angeline Fowl buraya gittikçe daha çok bağlandı ve sonunda odadan çıkmayı kesinlikle reddetti.

“Anne? İyi misin?”

İçeriden boğuk sesler geliyordu. Gizli bir anlaşma olduğunu belli eden fısıltılar.

“Anne. İçeri geliyorum.”

“Bekle bir dakika. Timmy, kes şunu, seni azgın. Konuğumuz var.”

Timmy mi? Artemis’in yüreği, göğsünde bir trampet gibi güm güm vurmaya başladı. Timmy annesinin babasına taktığı ad. Timmy ile Arty. Angeline’in yaşamındaki iki erkekti. Artemis daha fazla bekleyemeyecekti. Çifte kapıdan hızla içeri girdi.

İlk gözüne çarpan, ışık oldu. Annesi ışıkları açmıştı. Hiç kuşkusuz, bu iyiye işaretti. Artemis, annesini nerede bulacağını biliyordu. Tam olarak nereye bakması gerektiğini. Ama yapamadı. Ya... Ya...

“Evet, size nasıl yardımcı olabiliriz?”

Artemis arkasını döndü, hâlâ yere bakıyordu. “Benim.”

Annesi güldü. Havalı ve kaygısızca. “Sen olduğunu görebiliyorum, Baba. Oğluna bir gece olsun izin veremez misin? Alt tarafı, bu bizim halayımız.”

Artemis anlamıştı. Annesinin deliliği azmıştı yine. Baba mı? Angeline, Artemis’in, kendi dedesi olduğunu sanıyordu. Dedesi on yıl önce ölmüştü. Artemis bakışlarını yavaşça kaldırdı.

Annesi şezlongda oturuyordu, gelinliğinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu, yüzünde beceriksizce yapılmış ağır bir makyaj vardı. Ama işin en kötüsü bu değildi.

Annesinin yanında, babasının bir kopyası duruyordu, bundan tam on dört yıl önce Christchurch Katedralindeki o harika düğün sabahında giydiği giysiden yapılmış bir maketi. Giysiler ambalaj kâğıtlarıyla doldurulmuştu ve gömleğin tepesinde, üzeri ruj lekeleriyle dolu bir yastık duruyordu. Gülünç denebilirdi. Artemis hıçkırıklarını bastırdı, ümitleri yazın beliren bir gökkuşağı gibi dağılmıştı.

“Ne diyorsun, Baba?” dedi kaim bir ses tonuyla Angeline, bir yandan da yastığı tıpkı bir vantriloğun kuklasını hareket ettirdiği gibi oynatıyordu. “Oğluna bir gecelik izin ver, ha ne dersin?”

Artemis başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? “Pekâlâ bir gece. Yarın da sizin olsun. Mutlu olun.” Angeline’in yüzünden gerçek mutluluk okunuyordu. Kim olduğunu hatırlayamadığı oğluna sarılmak için, kanepeden fırladı.

“Teşekkürler, Baba. Teşekkürler.”

Ona bir aldatmacaymış gibi gelse de Artemis de ona sarıldı.

“Rica ederim, anne, şey, Angeline. Artık gitmem gerek. İlgilenmem gereken bir işim var.”

Annesi sahte kocasının yanma oturdu.

“Evet, Baba. Sen git, merak etme biz birbirimizi eğlendirecek bir şeyler buluruz.”

Artemis odadan çıktı. Arkasına bakmadı. Yapılacak işler vardı. Para sızdırılacak periler. Annesinin hayal dünyasına ayıracak zamanı yoktu.

Yüzbaşı Holly Short elleriyle başını tutuyordu. Daha doğrusu tek eliyle. Öbür eliyle çizmesinin yan tarafını tırmalıyordu, kameranın kör noktasının altında. Aslında kafasında bir şey yoktu ama düşmanını hâlâ bir işler çevirdiğine inandırmaktan zarar gelmezdi. Belki de onu küçümsüyorlardı. Ye bu şimdiye kadar yaptıkları en büyük hata olurdu.

Holly’nin parmakları ayak bileğini dürten nesnenin çevresinde kenetlendi. Şeklinden orada gizlenmiş duran şeyin ne olduğunu hemen anlamıştı. Meşe palamudu! Meşe ağacının oradaki kargaşa sırasında, çizmesinin içine kaymış olmalıydı. Bu, hayatını kurtaracak bir gelişme olabilirdi. Artık tek gereksinim duyduğu şey, bir toprak parçasıydı, böylece güçleri yeniden canlanacaktı.

Holly hücrenin içine, gizli gizli göz gezdirdi. Görünüşe göre, yeni sıva yapılmıştı. Ne bir tek çatlak, ne kabarıp dökülmüş bir boya. Gizli silahı saklamak için tek bir yer bile yoktu. Holly kararsızca doğrulup bacaklarının üzerinde dengede durabiliyor mu, diye baktı. Fena değil, dizleri biraz titriyordu ama şimdilik yeterli sayılırdı. Yanaklarını ve avuçlarını duvarın yumuşak yüzeyine bastırarak, kenardan yürüdü. Evet, sıva tazeydi, daha yeni yapılmıştı. Yams yerleri hâlâ nemliydi. Anlaşılan, hapishanesi onun için özel olarak hazırlanmıştı.

“Bir şey mi arıyordun?” dedi bir ses. Bu soğuk, kalpsiz bir sesti.

Holly duvardan uzaklaştı. Çocuk iki metre uzağında duruyordu, gözleri aynalı camların ardında gizliydi. Hiç ses çıkartmadan odaya girmişti. Bu olağanüstüydü.

“Otur lütfen.”

Holly lütfen oturmak istemedi. Tek istediği, bu küstah köpek yavrusunu, dirseğiyle etkisiz duruma getirip sefil postunu manivela olarak kullanmaktı. Artemis bunu Holly’nin gözlerinden okuyabiliyordu. Bu onu güldürmüştü.

“Aklında bazı düşünceler var, öyle değil mi, Yüzbaşı Short?”

Holly dişlerini gösterdi, bu yanıt yeterliydi.

“Burada her ikimiz de kuralların tam olarak farkındayız, Yüzbaşı. Burası benim evim. İsteklerime uymak zorundasın. Bunlar sizin kurallarınız, benim değil. Açıkçası, bu isteklerimin arasında, bedenime bir zarar verilmesi ya da senin evden kaçmaya kalkışman yok.”

Söyledikleri Holly’yi çok şaşırttı.

“Sen nereden biliyorsun —”

“Adını mı? Rütbeni mi?” Artemis, içinde bir mutluluk olmaksızın gülümsedi. “Bir künye takarsan eğer...”

Holly farkında olmadan giysisinin üzerindeki gümüş künyeyi eliyle kapattı.

“Ama bu şeyce yazılı -

“Gnome dilinde. Biliyorum. Bu dili akıcı konuşurum. Şebekemdeki diğer herkes gibi.”

Holly bu önemli açıklamayı sindirebilmek için bir an sessiz kaldı.

“Fowl,” dedi sonra dokunaklı tonda, “neler yaptığının farkında değilsin, iki dünyayı bu şekilde bir araya getirmek, hepimiz için felaket demek olabilir.”

Artemis omuz silkti. “Beni ilgilendiren, hepimiz değil, yalnızca benim. Ve inan bana, benim için kesinlikle iyi olacak. Şimdi, otur lütfen.”

Holly ela gözlerini, önündeki bu ufacık canavardan bir an olsun ayırmadan oturdu.

“Pekâlâ, neymiş bakalım bu ana plan, Fowl? Tahmin edeyim: dünyaya egemen olmak mı?”

“Kesinlikle o kadar duygusal bir şey değil,” diye kıkırdadı Artemis. “Yalnızca servet.”

“Hırsız!” diye tükürdü Holly. “Sen yalnızca adi bir hırsızsın!”

Artemis’in yüzünden kızgınlık akıyordu, az sonra yerini o bildik, aşağılayıcı sırıtışına bırakacaktı.

“Evet, istersen, hırsız diyebilirsin. Ama adi bir hırsız değil. Dünyanın ilk türler-arası hırsızıyım.”

Yüzbaşı Short burnundan soludu. “Demek, ilk türlerarası hırsız! Çamur Adamlar binlerce yıldır paramızı çalıyorlar. Neden yeraltında yaşadığımızı sanıyorsun sen?” “Doğru. Ama ben bir periyi altınından başarıyla ayıracak, ilk hırsız olacağım.”

“Altın mı? Altın ha? Seni aptal insan. Bu altın saçmalığına gerçekten inanıyor olamazsın. Bazı şeyler gerçek değildir, bilmiyor musun?”

Holly başını geriye doğru atarak güldü.

Artemis sabırla tırnaklarına bakıp Holly’nin konuşmasını bitirmesini bekledi. Kahkahaları yavaşlayınca, Artemis işaret parmağını salladı.

“Gülmekte haklısın, Yüzbaşı Short. Bir süre için, ben de şu gökkuşağının altındaki altınlarla dolu küp saçmalığına inandım ama artık daha fazlasını biliyorum. Şimdi artık fidye fonunu öğrendim.”

Holly yüz hatlarını kontrol altında tutabilmek için çabaladı.

“Ne fidye fonu?”

“Of, hadi ama Yüzbaşı. Sessiz sinema mı oynuyoruz? Bunu bana kendin anlattın.”

“Be-ben mi anlatmışım!” diye kekeledi Holly. “Saçma!”

“Koluna bak.”

Holly giysisinin sağ kolunu yukarı kıvırdı. Damarının üzerine küçük bir pamuk parçası yapıştırılmıştı.

“Sodyum pentanolü buradan şırınga ettik. Peri Halkı arasındaki adıyla, gerçek serumu. Bülbül gibi şakıdın.”

Holly bunun doğru olduğunu biliyordu. Yoksa nasıl bilebilirdi ki?

“Sen delisin!”

Artemis hoşgörüyle başını salladı. “Kazanırsam, bir dahiyim. Kaybedersem, işte o zaman deliyim. Tarih böyle yazılır.”

Elbette ki ortada sodyum pentanol yoktu, yalnızca steril bir iğneyle açılmış zararsız bir delik vardı. Artemis altın yumurtlayan tavuğunun beynine zarar verme riskini göze alamazdı, öte yandan, Kitabı kaynak aldığını ortaya çıkarmaya da cesaret edemezdi. Onu kendi halkına ihanet ettiğine inandırmak daha iyiydi. Bu, moralini bozar ve Artemis’in zihinsel oyunları karşısında daha dirençsiz kalmasına neden olurdu. Yine de kendi yaptığı hileden rahatsızlık duymuştu. İnkâr edilmeyecek kadar acımasızdı. Bu altın için daha ne kadar ileri gidebilirdi? Bilmiyordu ve zamanı gelinceye kadar bilmeyecekti de.

Bu son gelişme, Holly’yi bir anda yenilgiye uğratıp yıktı. Konuşmuştu. Kutsal sırları açıklamıştı. Kaçmayı başarabilse bile cezasını Kuzey Buz Denizinin altındaki dondurucu tünellerden birinde çekecekti.

“Bu iş daha bitmedi, Fowl,” dedi Holly, en sonunda. “Asla tahmin edemeyeceğin güçlere sahibiz. Onları sana anlatmak, günler sürer.”

Öfkeli oğlan yine güldü. “Kaç zamandır burada olduğunu sanıyorsun?”

Holly inledi; vereceği yanıtı biliyordu. “Birkaç saat mi?” Artemis başını salladı. “Üç gün,” diye yalan söyledi. Altmış saatten fazla bir süre boyunca seni sorguladık... ta ki öğrenmek istediklerimizin tümünü anlatıncaya kadar.” Sözler ağzından dökülür dökülmez, Artemis pişmanlık duydu. Bu zihinsel oyunların Holly’yi derinden etkilediği belliydi, onu mahvediyorlardı. Buna gerçekten de gerek var mıydı?

“Üç gün mü? Beni öldürebilirdiniz. Sen ne tür bir...” Ve Artemis’in beynine kuşku kıvılcımları gönderen, işte bu sessizlik oldu. Peri onun öylesine kötü olduğunu düşünüyordu ki söyleyecek uygun sözcükleri bile bulamıyordu.

Holly kendini toparladı.

“Pekâlâ öyleyse, Efendi Fowl,” diye sertçe haykırdı, “hakkımızda bu kadar çok şey biliyorsan, yerimi bulduklarında olacakları da biliyorsundur.”

Artemis, başını dalgın dalgın salladı. “Oh, evet, biliyorum. Aslında, bunu sabırsızlıkla bekliyorum.” Sırıtma sırası Holly’deydi.

“Ya, demek öyle. Söyle bana, evlat, bir trolle karşılaştın mı hiç?”

insanın özgüveni ilk kez sarsılmış gibiydi.

“Hayır. Hiç troll görmedim.”

Holly biraz daha diş gösterdi.

“Göreceksin, Fowl. Göreceksin. Ve umarım, bunu izlemek için orada olurum.”

LEP yeryüzü kumanda merkezini El’de kurmuştu, yani Tara’da.

“Pekâlâ?” dedi Root, alnına yanık merhemi süren hemşire gremlinin eline vurarak. “Bırak artık. Sihrim beni kısa sürede iyileştirir, nasıl olsa.”

“Pekâlâ, ne?” diye yanıt verdi Foaly.

“Bugün bana küstahlık yapmaya kalkışma, Foaly, çünkü bugün şu, Oh-atların-teknolojisi-beni-çok-etkiliyor günlerinden biri değil. Şu insan hakkında neler bulduğunu anlat.”

Foaly başındaki alüminyum şapkasını sağlamlaştırıp kaşlarını çattı. Bir kraker inceliğindeki dizüstü bilgisayarının kapağını açtı.

“İnterpol’ün kayıtlarına girdim. Çok zor olmadı,

inanın bana. Karşılamak için bir tek kırmızı halı sermedikleri kaldı...”

Root parmaklarını konferans masasına vurdu. “Konuya gir.”

“Tamam. Fowl. On cigabaytlık bir dosya. Kâğıda dökersek, yarım kütüphane eder.”

Yarbay ıslık çaldı. “Yoğun bir insan, anlaşılan.” “Aile,” diye düzeltti Foaly. “Fowl ailesi nesillerdir adaleti çökertmekle uğraşmış. Haraç alma, kaçakçılık, silahlı soygun. Son yüzyılda, çoğunlukla toplu suçlar.” “Yerini saptayabildiniz mi?”

“Bu, işin en kolayıydı. Fowl Malikânesi. Dublin’in dışında, yüz hektarlık bir araziye kurulu. Fowl Malikânesi şu an olduğumuz yerden yalnızca yirmi kilometre uzakta.”

Root alt dudağını ısırdı.

“Yalnızca yirmi kilometre mi? Yani gün ışımadan oraya varabiliriz, demek ki.”

“Evet. Her şey, güneş ışınlarının altında kontrolden çıkmadan, şu pisliği temizleyin.”

Yarbay başını salladı. Bu onların tek şansıydı. Periler yüzyıllardır gün ışığında çalışmamışlardı. Yerüstünde yaşadıklarında bile yalnızca geceleri ortaya çıkarlardı. Güneş sihirlerini eritirdi, tıpkı fotoğrafları soldurduğu gibi. Vurucu güçlerini göndermek için bir gün daha beklemek zorunda kalırlarsa, kim bilir Fowl bu süre içinde ne gibi zararlar verebilirdi?

Belki de tüm bu olay, medyaya yönlendirilmişti ve Yüzbaşı Short’un resimleri yarın sabah gezegendeki tüm gazetelerin ön sayfalarını süslüyor olacaktı. Root ürperdi. Bu her şeyin sonu demek olurdu, tabii Çamur Adamlar bu süre içinde başka türden canlılarla bir arada yaşamayı öğrenmemişlerse hâlâ. Ve tarih ona, insanların hiç kimseyle geçinemediklerini öğretmişti, hatta kendi kendileriyle bile.

“Tamam. Herkes kemerlerini bağlayıp binsin. V uçuş düzeni. Hedef, Malikâne toprakları.”

Düzeltme Timi, silahlarıyla her türlü metalik sesi çıkararak, askeri dilde onay sözcükleri kükrediler.

“Foaly, hırçınları toparla. Mekikle bizi takip et. Ve büyük yansıtıcıyı getir. Bütün araziyi kapatıp kendimize nefes alabilecek biraz yer açacağız.”

“Bir şey daha var, Yarbay,” dedi Foaly, düşünceliydi.

“Evet?” dedi Root, sabırsızca.

“Sizce bu insan bize neden kim olduğunu söylemiş olabilir? Onu bulabileceğimizi aklından geçirmiş olmalı.” Root omuz silkti. “Belki de düşündüğü kadar zeki değildir.”

“Hayır, ben böyle düşünmüyorum. Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar bizden hep bir adım önde olduğunu

düşünüyorum ve şimdi de durum farklı değil.”

“Şu an ortaya kuramlar atacak zamanım yok, Foaly. Günün ilk ışıklarına çok az bir zaman kaldı.”

“Son bir şey daha, Yarbay.”

“Önemli mi?”

“Evet, sanırım önemli.”

“Pekâlâ?”

Foaly dizüstü bilgisayarının tuşlardan birine basıp Artemis’in yaşamıyla ilgili istatistiklere baktı.

“Bu suç unsuru zekâ küpü, hani şu karmaşık planın gerisindeki...”

“Evet, ne olmuş ona?”

Foaly yukarı baktı, altın rengi gözlerinde, neredeyse hayranlık dolu bir bakış vardı.

“O yalnızca on iki yaşında. Ve bu oldukça genç sayılır, bir insan için bile.”

Root burnundan soluyarak, üç namlulu silahına yeni bir pil taktı.

“Çok fazla televizyon seyretmiş olmalı. Kendini Sherlock Holmes sanıyor.”

“Profesör Moriarty,” diye düzeltti Foaly.

“Ha Holmes, ha Moriarty, kafa derileri yüzülüp yakıldığında, ikisi de birbirinin aynıymış gibi görünür.”

Ve Root şık bir veda hareketliyle gece karanlığının içinde gökyüzüne doğru süzülen takımını izledi.

Root’un önderliğindeki Düzeltme Timi V şeklinde uçuyordu. Elektronik posta aracılığıyla miğferlerine gönderilen görüntüleri izleyerek, güney-batıya doğru uçtular. Foaly, Fowl Malikânesini kırmızı bir noktayla işaretlemişti. Salaklara özel, diye mırıldanmıştı mikrofonuna, kumandanın duyabileceği bir sesle.

Fowl Malikânesinin ana binası, on beşinci yüzyılda Lord Hugh Fowl tarafından inşa edilmiş, ortaçağ sonları-modern çağ başlarına ait, yenilenmiş bir yapıydı.

Fowl’lar savaşa, ayaklanmalara ve çeşitli vergi memurlarına karşın Fowl Malikânesine uzun yıllar boyunca sahip çıkabilmişlerdi. Şimdi ise Artemis’in onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Bina özgün muhafız kuleleri ve geçitleri olan, beş metre yüksekliğinde, mazgallı bir taş duvarla çevriliydi. Düzeltme Timi tam duvarın dibine inip

hiç zaman kaybetmeden olası düşman arayışına çıktı.

“Yirmi metre arayla,” diye bildirdi Root. “Alanı tarayın. Altmış saniyede bir kontrol edin. Anlaşıldı mı?” Ekip onayladı. Tabii ki anlaşılmıştı. Onlar profesyoneldi.

Ekibin başı olan Binbaşı Cudgeon muhafız kulelerinden birine tırmandı.

“Ne yapmalıyız biliyor musun, Julius?”

O ve Root Akademide birlikte okumuşlar, aynı tünelde yetişmişlerdi. Cudgeon, Root’u önadıyla çağıran beş periden biriydi.

“Ne düşündüğünü biliyorum, yani ne yapmamız gerektiği konusunda.”

“Burayı toptan havaya uçurmalıyız.”

“Tam bir baskın.”

“En temiz yolu bu. Tek bir mavi durulama ile kaybımız en aza inmiş olur.”

Mavi durulama çok nadir durumlarda ekip tarafından kullanılan, yok edici biyolojik bombanın argo adıydı. Biyolojik bombanın en iyi yönü, yalnızca canlı dokuları tahrip ediyor olmasıydı. Binanın mimarisi hiç bozulmayacaktı.

“Bu sözünü ettiğin en az kaybın içinde, benim memurlarımdan biri de bulunuyor.”

“Oh, evet,” diye söylediklerinden pişman oldu Cudgeon. “Kadın bir Recon subayı. Şu denek olan. Taktik bir çözümü haklı göstermekte bir sorunun olacağını sanmıyorum.”

Root’un yüzü her zamanki mor tonuna büründü. “Şu an yapacağın en iyi şey yolumdan çekilmek, aksi halde o mavi durulamayı doğrudan doğruya senin beyin olarak adlandırdığın bataklığa fırlatmak zorunda kalabilirim.”

Cudgeon rahatsız olmamıştı. “Beni aşağılaman gerçekleri değiştirmiyor, Julius. Kitabın ne dediğini biliyorsun. Yeraltı Polisinin şerefine gölge düşürmeye asla izin veremeyiz. Bir kerelik durdurma hakkın var, ondan sonra...” Binbaşı sözünü tamamlamadı. Buna gerek yoktu. “Kitabın ne dediğini biliyorum,” diye tersledi onu Root. “Bu konuda bu denli istekli olmamanı yeğlerdim. Seni daha iyi tanımıyor olsaydım, sende biraz insan kanı olduğunu düşünürdüm.”

“Sinirlenmene gerek yok,” diye somurttu Cudgeon. “Ben yalnızca işimi yapıyorum.”

“Sorun anlaşıldı,” diye kabul etti kumandan. “Üzgünüm.”

Root pek sık özür dilemezdi ama bu kez oldukça ağır bir hakaret etmişti.

Kâhya ekranın başındaydı.

“Bir şey var mı?” diye sordu Artemis.

Kâhya irkildi; genç efendisinin içeri girdiğini duymamıştı.

“Yok. Hiçbir şey yok. Bir ya da iki kez bir gölge görür gibi oldum ama hiçbir şey değildi.”

“Hiçbir şey, hiçbir şeydir,” dedi Artemis, şifreli bir dille. “Yeni kamerayı kullan.”

Kâhya başım salladı. Efendi Fowl daha geçen ay internetten yeni bir sine-kamera satın almıştı. Bu saniyede iki bin kare gösterebilen ve özel doğa çekimleri, sinekkuşu kanatları ve bunun gibi şeyler için, Endüstriyel Işık ve Sihirbazlık tarafından son zamanlarda geliştirilmiş bir aletti. Kamera, resimleri insan gözünden daha hızlı işlemden geçiriyordu. Artemis onu ana girişteki melek tablosunun arkasına taktırmıştı.

Kâhya kumandayı çalıştırdı.

“Neresi?”

“Caddeyi dene. Konuklarımızın gelmek üzere olduklarını hissediyorum.”

Hizmetkâr koca parmaklarıyla, kürdan büyüklüğündeki çubuğu hareket ettirdi. Dijital monitörden canlı bir görüntü fışkırdı.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Kâhya. “Cadde mezarlık kadar sessiz.”

Artemis denetim masasını işaret etti.

“Resmi dondur.”

Kâhya emrin doğruluğundan tam anlamıyla emin olamadı. Yani tam anlamıyla. Yine de tek söz etmeden kumandaya bastı. Ekrandaki kiraz ağaçları dondu, bahar çiçekleri havada asılı kaldı. Daha da önemlisi, yaklaşık bir düzine kadar kara giysili tip, birdenbire caddenin ortasında belirdi.

“Bu da ne?” diye bağırdı Kâhya. “Bunlar da nereden çıktı böyle?”

“Kalkanları var,” diye açıkladı Artemis. “Çok yüksek hızda titreşenlerden. İnsan gözünün izleyemeyeceği kadar hızlı...”

“Ama kameranın değil,” diye başını salladı Kâhya. Efendi Artemis, her zaman iki adım öndeydi. “Keşke bunu her yere yanımda taşıyabilseydim.”

“Keşke. Ama elimizde harika bir şey daha var...” Artemis büyük bir dikkatle tezgâhın üzerinde duran kulaklığı aldı. Bunlar Holly’nin

miğferinden geriye kalanlardı. Açıkçası, Kâhya'nın başını, esas miğferin içine sokmaya çalışmak, bir patatesi bir yüksüğün içine tıkıştırmaya benzeyecekti. Yalnızca siperlik ve kontrol düğmeleri bozulmamıştı. Hizmetkârın başına uyması için sert başlığın kayışları geçici olarak çıkartılmıştı.

"Bu alet çok sayıda filtreyle donatılmış. İçlerinden biri kalkan-savarmış gibi görünüyor."

Artemis kulaklığı Kâhya'nın kulaklarına yerleştirdi. "Senin görüş açınla görüntüde kör noktalar oluşacağı kesin, ama bu sana fazla engel olmamalı. Şimdi kamerayı çalıştır."

Kâhya kamerayı yeniden başlattı, bu arada Artemis filtreleri teker teker açıyordu.

"Şimdi?"

"Hayır."

"Şimdi..."

"Her şey kırmızı oldu. Morötesi. Peri yok."

"Şimdi?"

"Hayır, sanırım Polaroit."

"Bu da sonuncu."

Kâhya gülümsedi. Tıpkı arkasında insan görmüş bir köpekbalığı gibi.

"Yakaladım onları."

Kâhya dünyayı olduğu gibi görüyordu, caddeye akın etmiş LEP Düzeltme Timiyle birlikte bir bütün olarak.

"Hımm," dedi Artemis. "Sanırım elektronik flaş değişimi. Çok yüksek frekansta."

"Görebiliyorum," diye yalan söyledi Kâhya.

"Mecazi olarak mı, gerçek anlamda mı?" diye gülümsedi patronu.

"Kesin olarak."

Artemis silkindi. Yine şaka yapmıştı. Neredeyse palyaço giysilerini giyip ana girişte perende atacaktı.

"Pekâlâ, Kâhya. Sıra senin en iyi bildiğin şeyi yapmaya geldi. Görünüşe bakılırsa, topraklarımıza izinsiz giren konuklarımız var..."

Kâhya doğruldu. Daha fazla emre gerek yoktu. Yeni miğferinin kayışlarını sıkıp hızla kapıya doğru koşturdu.

"Şey, Kâhya."

"Evet, Artemis?"

“Onları ölesiye korkutmanı istiyorum. Mümkünse.”

Kâhya başıyla onayladı. Mümkünse.

Bir numaralı LEP Düzeltme Timi, içlerinde en iyi ve en zeki olanlarıydı. Her küçük perinin rüyası, günün birinde büyüdüklerinde, kendilerini Düzeltme komandolarının o korumalı-siyah tulumlarının içinde görebilmekti. Onlar seçilmişlerdi. Hepsinin göbek adları Bela idi. Yüzbaşı Kelp’in ise, önadı Bela idi. Akademiye alınmasının ardından, erkekliğe geçiş töreni sırasında, bu konuda ısrar etmişti.

Bela cadde boyunca ilerlerken timine önderlik etti. Her zamanki gibi sıranın en başındaki yerini almıştı, böylelikle yürekten arzuladığı gibi bir arbede çıkarsa, ilk dalacak olan kendisi olabilecekti.

“Rapor verin,” diye fısıldadı miğferinden bir yılan gibi sarkan mikrofonuna doğru.

“Bir olumsuz.”

“Hiçbir şey, Yüzbaşı.”

“Koca bir hiç, Bela.”

Yüzbaşı Kelp yüzünü buruşturdu.

“Tatbikatta değiliz, Onbaşı. Kurallara uyalım.”

“Ama annemiz dedi ki!”

“Annemizin ne dediği umurumda değil, Onbaşı! Rütbe, rütbedir! Bana, Yüzbaşı Kelp diye hitap edeceksin.” “Evet efendim, Yüzbaşı,” diye somurttu onbaşı. “Ama bir daha da, parkanı ütülememi isteme benden.” Bela yalnızca kardeşiyle haberleştiği kanalı açık tutup ekibin geri kalanıyla iletişimini kesti.

“Annemiz hakkında konuşmaktan vazgeç, olur mu? Ve ütü konusunu da kes. Ben istemiş olduğum için görevdesin! Şimdi ya bir profesyonel gibi davran ya da geri dön.”

“Tamam, Belacık.”

“Bela!” diye bağırdı Yüzbaşı Kelp. “Adım Bela. Belacık ya da Beloş değil. Bela! Tamam mı?”

“Tamam. Bela. Annem haklı. Sen daha bir bebeksin.” Yüzbaşı Kelp profesyonelliğe hiç de yakışmayacak bir küfür savurup kulaklığını yeniden açık kanala ayarladı. Tam o sırada alışılmadık bir ses duydu.

“Ankk."

“Bu da neydi böyle?”

“Ne?”

“Bilmem.”
“Hiçbir şey, Yüzbaşı.”
Ama Bela yüzbaşılık sınavında Ses Tanımlama konusunda bir staj yapmıştı ve “v4rrkk” sesinin nefes borusuna bir şey kaçmış birinden çıktığına emindi. Çalılıkların arasına dalmış olan kardeşinden geliyor olmalıydı. “Grub? iyi misin?”
“Bana Onbaşı Grub diye hitap et.”
Kelp bir papatyayı gaddarca tekmeledi.
“Rapor verin. Sırayla.”
“Bir, tamam.”
“iki, her şey yolunda.”
“Üç, sıkıldım ama hayattayım.”
“Beş, batı kanadına yaklaşıyorum.”
Kelp donakaldı. “Bekleyin. Dört. Orada mısın, Dört? Ne durumdasın?”
“” Yalnızca parazit vardı.
“Pekâlâ. Dörtten yanıt yok. Büyük-olasılıkla bir donanım sorunu. Yine de bu riske girmeyi göze alamayız.
Ana kapının önünde toplanın.”
Bir numaralı Düzeltme Timi ipek bir örümcekten bile sessizce kapıya yaklaştı. Kelp hızlı bir sayım yaptı. On bir. Gruptan bir kişi eksikti. Dört numara büyük bir olasılıkla güllerin arasında dolanırken neden hiç kimsenin kendisiyle konuşmadığını merak ediyordu.
Sonra Bela iki şey fark etti — bir, bir çift siyah renkli çizme kapının yanındaki çalılıkların üzerinde takılı kalmıştı ve iki, kapının girişinde devasa bir adam duruyordu. Adamın kolunun kıvrımında, çok çirkin görünüşlü bir silah vardı.
“Sessiz duruma geçin,” diye fısıldadı Kelp ve hemen o anda timin soluk alışlarını ve konuşmalarını bastırmak için yüzü bütünüyle içine alan toplam on bir siperlik aşağı kaydırıldı.
“Kimse paniğe kapılmasın. Olayların izini sırasıyla sürebileceğimi sanıyorum. Dört numara, kapının oralarda gizlice dolaşıyor. Çamur Adam kapıyı açıyor. Dört numara başına bir darbe yiyor ve çalılıkların arasına düşüyor. Sorun yok. Gizliliğimizde bir. sorun yok. Tekrar ediyorum, sorun yok. Bu yüzden gereksiz hareketlerden kaçının, lütfen. Grub... Affedersin, Onbaşı Kelp, Dört numaranın yaşamsal işlevlerini kontrol et. Geri kalanınız gizlenin ve sessizliğinizi bozmayın.”

Tim özenle biçilmiş çimlere basıncaya kadar, dikkatlice geriledi. Önlerinde duran adam gerçekten de çok etkileyiciydi, hiç kuşkusuz şimdiye kadar gördükleri en kocaman insandı.

"D'Arvit," diye soludu iki numara.

"Acil durumlar dışında, telsizini sessizde tut," diye emretti Kelp. "Küfür etmek, acil durum sayılmaz." Oysa içten içe, onunla aynı duyguları paylaşıyordu. Bu kez, kalkanlı olmasına sevmiyordu. Bu adam tek yumrukta yarım düzine periyi ezebilecekmiş gibi görünüyordu.

Grub yerine döndü. "Dört sabit. Sanırım şiddetli bir sarsıntı geçirmiş. Ama durumu iyi. Kalkanı inmiş, bu yüzden onu çalılıkların arasına gizledim."

"Aferin, Onbaşı. İyi düşünmüşsün."

En son istedikleri şey Dört numaranın çizmelerinin* fark edilmesiydi.

Adam hareket etti, yol boyunca hantal hantal yürümeye başladı. Sağa ya da sola bakmış olabilirdi, gözlerine kadar inen başlığının altından bunu tahmin etmek zordu. İnsanın böylesine güzel bir gecede, başlık takması garipti.

"Güvenlik kilitlerini kaldırın," diye emretti Bela. Adamlarının gözlerini devirdiklerini görür gibi olmuştu. Sanki son yarım saattir güvenlik kilitlerini kaldıranlar onlar değildi. Yine de kurallara harfi harfine uymak gerekirdi, sonradan bir mahkeme olabilirdi. Bir zamanlar, Düzeltme Timi önce ateş eder ve sonradan asla sorulara yanıt vermezdi. Ama artık öyle değildi. Artık her zaman vatandaşlık hakları konusunda bas bas bağıran bir vatandaş bulunurdu. İnsanlar için bile, buna inanabiliyor musunuz?

Dev adam ekibin tam ortasında durdu. Onları görebilseydi bu kusursuz bir taktiksel konum olurdu. Tim elemanları birbirlerine, adamın kendilerine vereceğinden daha fazla zarar vereceklerinden, kendi silahları hemen hemen hiçbir işe yaramazdı.

Neyse ki açalyaymış gibi duran çiçeklerin arasında güvenle gizlenmiş olan Dört numaranın dışında, tüm tim görünmezdi.

"Vızıltı değnekleri. Ateşleyin onları."

Her ihtimale karşı, önlem almakta yarar vardı.

Ve LEP elemanları silahlarını hazırladıkları sırada, henüz tabanca kılıflarını elleriyle yoklarlarken, işte tam o anda Çamur Adam konuştu.

"iyi akşamlar, beyler," dedi başlığını geriye iterek.

Ne kadar ilginç, diye düşündü Bela. Sanki bizleri... Sonra eğreti gözlüğünü gördü.

“Gizlenin!” diye bağırdı. “Gizlenin.”

Ama artık çok geçti. Orada durup savaşmaktan başka seçenekleri yoktu. Ve bu da kesinlikle bir seçenek değildi.

Kâhya onları parmaklıkların arasından da vurabilirdi. Fildişi avcısının silahıyla, birer birer. Ama plan bu değildi. Amaç onları etkilemekti. Onlara bir mesaj vermekti. Dünyadaki tüm polis güçlerinin standart yöntemi, anlaşmaya varmadan önce, ölümü göze alırcasına savaşmaktı. Bir direnişle karşılaşacakları açıktı ve Kâhya onları zorlamaktan keyif alıyordu.

Hizmetkâr posta kutusunun arkasına gizlice baktı, şansa bakın, tam oracıkta bakışlarını ona dikmiş, gözlüklü bir çift göz duruyordu. Bu tepilmeyecek bir fırsattı.

“Uyku zamanı,” dedi Kâhya, kapıyı güçlü omzuyla iterek. Peri çalılıkların arasına konmadan, birkaç metre havaya uçtu. Juliet çok üzülecekti. Açalyaları çok severdi. Perilerden biri alaşağı edilmişti. Geriye birkaç tane daha kalmıştı.

Kâhya arazi parkasının siperli başlığını söküp verandaya doğru gitti. İşte oradaydılar, Action Manlerden oluşan bir süvari birliği gibi dağılmışlardı. Her birinin kemerinden sarkan, çok profesyonel görünüşlü bir dizi silah olmasa, gülünç bile sayılabilirlerdi.

Kâhya parmaklarını rasgele tetiğe dayayarak, hızla aralarına girdi. Emirleri saat iki yönündeki iri kıyım peri veriyordu. Bunu kendisine doğru yönelmiş başlardan anlayabilirdiniz.

Liderleri emir verdi ve takım, teke tek mücadele için silah değiştirdi. Aslında mantıklıydı, yoksa ateşli silahlarla kendilerini parçalayacaklardı. Artık harekete geçme zamanıydı.

“İyi akşamlar, beyler,” dedi Kâhya. Elinde değildi, o bir anlık şaşkınlıklarını görmek için bunu yapmaya değerdi. Sonra silahını kaldırıp ateş etti.

İlk yaralanan Yüzbaşı Kelp oldu, titanyum başlıklı ok giysisinin yakasını delmişti. Yüzbaşı ağır ağır yere yuvarlandı, çevresindeki hava, suya dönüşmüştü sanki. Ardından, ekipten iki kişi daha neler olduğunu bile anlayamadan alaşağı edilmişti.

Yüzyıllardır elinde tuttuğun bir üstünlüğü yitirmek şok edici olmalı, diye düşündü Kâhya, tarafsızca.

Bir numaralı Düzeltme Timinden geriye kalanlar ateşledikleri vızıltı değneklerini havaya kaldırmışlardı bile. Ama bir türlü gelmek bilmeyen bir emri bekleyip tereddüt etmekte hata etmişlerdi. Bu durum Kâhya'ya onlara ateş açma şansını vermişti. Sanki başka bir üstünlüğe gereksinimi varmış gibi.

Yine de hizmetkâr bir an kararsız kaldı. Bu yaratıklar o kadar küçüktü ki. Çocuk gibiydiler. Sonra Grub, vızıltı değneğini Kâhya'nın dirseğine değdirdi ve tam 1000 voltluk bir elektrik akımı dev adamın göğsüne yayıldı. Bu küçük insancıklara karşı duyduğu anlayış bir anda yok oluverdi.

Kâhya suç unsuru değneği, sahibini ve kemerinden sarkan silahı, üçlü bir takı seti gibi tek eliyle kavradı. Grub serbest bırakılırken bir çığlık kopardı, yeni devinirliği, onu doğrudan, öbür üç arkadaşının yanma göndermiş ti.

Kâhya yumruğunu sallamayı sürdürdü ve iki perinin daha göğsüne cezalandırıcı birer yumruk oturttu. Bir başka peri, zar zor Kâhya'nın sırtına tırmanıp, ona değneğiyle defalarca vurdu. Kâhya perinin üzerine düştü. Bir şeyler çatırdadı ve acılar durdu.

Birdenbire, Kâhya'nın çenesinin altında bir namlu belirdi. Timden biri tüfeğinin horozunu çekmeyi başarmıştı.

"Olduğun yerde kal, Çamur Adam," diye vızıldadı miğferin ardından gelen monoton ses. Bu sıvı soğutuculu kabarcıklarla kaplı, ciddi görünümlü bir silahtı. "Tetiği çekmemem için tek bir sebep söyle."

Kâhya gözlerini aşağı yuvarladı. Türler farklı, basmakalıp maço sözler aynıydı. Periye okkalı bir tokat attı. Küçük adam dünyanın başına yıkıldığını sanmış olmalıydı.

"Bu senin için yeterli bir sebep mi?"

Kâhya ayağa kalkmaya çalıştı. Çevresinde çok sayıda, farklı şok ve bilinç durumunda peri vardı. Korkmuş oldukları kesindi. Büyük olasılıkla ölmemişlerdi. Görev tamamlanmıştı.

Ama küçük adamlardan biri, numara yapıyordu. Birbirlerine kenetlenmiş, çelimsiz dizlerinden anlaşılıyordu bu. Kâhya onu ensesinden yakaladı, başparmağıyla işaret parmağı arkada kolayca birleşti.

"Adın?"

"G-Grub... şey, Onbaşı Kelp, demek istedim."

"Pekâlâ, Onbaşı, kumandanına söyle, bir dahaki sefere burada silahlı birliklere rastlarsam, nişancılarım onları teker teker vuracaktır. Üstelik bu

kez, oklarla değil. Zırh delici kurşunlarla.”

“Evet efendim. Nişancılar. Anlaşıldı. Oldukça adil sayılır.”

“İyi. Yaralılarını ortadan kaldırabilirsin.”

“Çok cömertsiniz.”

“Ama sıhhiyecilerinizin üzerinde en ufak bir silah bile görecek olursam, toprağa gömdüğüm mayınlardan birkaçını patlatırım, bilmiş ol.”

Grub yutkundu, yüzü siperliğinin ardından daha da solgunmuş gibi görünüyordu.

“Silahsız sıhhiyeciler. Anlaşıldı.”

Kâhya koca parmaklarıyla permin parkasına hafifçe dokunarak onu yere devirdi.

“Şimdi. Son olarak. Beni dinliyor musun?”

Grub başını sertçe salladı.

“Bir arabulucu istiyorum. Karar yetkisi olan birini. Her istekten sonra, üsse koşup yetkililerle görüşmek zorunda kalacak rütbesiz birini değil. Anlaşıldı mı?” “Pekâlâ. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. Ne yazık ki ben şu rütbesizlerden biriyim. Bu yüzden, her şeyin yolunda gideceğini size garanti edemem...” Kâhya’nın aklından bu küçük adamı kampına geri postalamak geçiyordu.

“Pekâlâ. Anladım. Şimdi... kapat çeneni!”

Grub kabul etmiş görünüyordu, ağzını sıkı sıkı kapatıp başını salladı.

“Güzel. Gitmeden önce, tüm silahları ve miğferleri toparlayıp şuraya yığmanı istiyorum.”

Grub derin bir soluk aldı. Bir kahramana göre bir şey değildi bu.

“Bunu yapamam.”

“Öyle mi? Nedenmiş?”

Grub doğrulup dimdik ayakta durdu. “Bir LEP memuru, asla silahından vazgeçmez.”

Kâhya başıyla onayladı. “Haklısın. Söylenmemiş say. Git şimdi.”

Şansının bu denli yaver gittiğine bir türlü inanamayan Grub komuta kulesine doğru koşmaya başladı. Perilerden geriye yalnızca o kalmıştı. Biraz zor olmuştu, ama o, Grub Kelp, karşısındaki Çamur Canavarını sindirmişti. Annesi bunu duyunca, onunla ne çok gururlanacaktı, kim bilir.

Holly yatağının kenarında oturuyordu, parmaklarını karyolanın metal tabanına geçirmişti. Kollarından güç alarak, yatağı yavaşça kaldırdı. Kasları o kadar gerilmişti ki dirseği yuvasından fırlayacakmış gibiydi. Ancak bir

saniye dayanabildi, sonra demir iskeleti hızla betonun üzerine düşürdü. Koca bir toz ve kıymık bulutu, dizlerinin çevresinde, girdap gibi döndü.

“Güzel,” diye homurdandı.

Holly kameraya bir göz attı. Hiç kuşkusuz izleniyordu. Kaybedecek zamanı yoktu. Parmaklarını bükerek, aynı hareketi defalarca yineledi, ta ki karyolanın çelik tabanı parmak boğumlarında derin izler bırakıncaya kadar. Her vuruşta yeni sıvanmış beton zeminden daha da çok kıymık havalanıyordu.

Bir süre sonra hücrenin kapısı hızla açıldı ve Juliet içeri daldı.

“Ne yapıyorsun, sen?” dedi Juliet, soluk soluğa. “Evi yerlebir etmeye mi çalışıyorsun?”

“Acıktım!” diye bağırdı Holly. “Ve bu aptal kameraya el sallamaktan da bıktım. Tutuklularınıza yemek vermez misiniz, siz? Ben yemek istiyorum!”

Juliet parmaklarını kıvırıp yumruğunu gösterdi. Artemis onu uygarca davranması konusunda uyarmıştı, ama her şeyin bir sınırı vardı.

“Ortalığı birbirine katmana hiç gerek yok. Söyle bakalım, siz periler ne yersiniz?”

“Yunusunuz var mı?” diye sordu Holly, dalga geçercesine.

Juliet ürperdi. “Hayır, yok, seni hayvan!”

“Meyve öyleyse. Ya da sebze. İyice yıkanmış olmalarına dikkat et. Kimyasal zehirlerinizin kanıma karışmasını istemem.”

“Ha ha, ne kadar da komiksin. Merak etme, tüm ürünlerimiz doğal olarak yetiştirilmiştir.” Juliet kapıya doğru giderken durdu. “Sakın, kuralları unutayım deme. Evden kaçmaya çalışmak yok. Ve eşyaları parçalamaya da gerek yok. Gücümü göstermeye mecbur etme beni.” Juliet’in ayak sesleri belirsizleşmeye başlar başlamaz, Holly yatağı yeniden beton zemine fırlatmaya başladı. Perilerin kurallarıyla ilgili en önemli nokta buydu. Talimatlar, göz göze ve kesin olarak verilmeliydiler. Bir şeyi yapmaya gerek olmadığını söylemek, bir cini engellemeye yeterli değildi. Holly’nin zaten evden kaçmaya hiç niyeti yoktu. Ama bu, hücreden çıkmak istemediği anlamına gelmiyordu.

Artemis bilgisayarlarına yeni bir monitör daha eklemişti. Bu yenisi, Angeline Fowl’un tavan arasındaki yatak odasında duran bir kameraya bağlıydı. Bir süre durup annesine baktı. Aslında annesinin yatak odasında bir kamera olması Artemis’i rahatsız ediyordu; casusluk ediyormuş gibiydi. Ama bu, annesinin iyiliği içindi. Her an kendi kendine zarar verme tehlikesi

vardı. Şu anda, Juliet'in, tepsisine koyduğu uyku ilaçlarını yutmuş, huzur içinde uyuyordu. Tüm bunlar planın bir bölümüydü. Hayati önem taşıyan bir bölümüydü.

Kâhya kontrol odasına girdi. Perilere ait bir avuç madeni eşyayı sıkıca tutmuş, ensesini ovuşturuyordu.

"Küçük hilebazlar, ne olacak."

Artemis monitörlerden başını kaldırdı.

"Bir sorun mu var?"

"Önemli bir şey değil. Bu küçük çubuklar, oldukça güçlüymüş. Tutsağımız nasıl?"

"İyi. Juliet ona yiyecek bir şeyler götürüyor. Korkarım ki Yüzbaşı Short uzun süre kapalı kalmaktan bunalmış."

Ekranda Holly portatif karyolasını yerde yere vuruyordu.

"Bu çok normal," dedi hizmetkâr. "Moral bozukluğunu bir düşünsene. Üstelik tünel kazıp kaçamaz da."

Artemis gülümsedi. "Hayır. Tüm bina, bir kireçtaşı yatağının üzerine inşa edilmiş. Bir cüce bile geçebileceği büyüklükte; bir tünel kazıp buradan çıkamaz. Ya da giremez."

Ama yanılıyordu. Hem de çok. Bu, Artemis Fowl'un yaşamında bir dönüm noktasıydı.

LEP'in buna benzer acil durum yöntemleri vardı. İtiraf etmek gerekirse, bunların arasında, Düzeltme Timinin tek bir düşman tarafından dövülmesi yoktu. Bu durum bir sonraki adımı daha da acilleştiriyordu, özellikle de gökyüzünde yavaş yavaş belirmeye başlayan, portakal renkli güneş ışınları göz önüne alınacak olursa.

'"Gitmeye uygun muyuz?" diye kükredi Root, sanki mikrofonu fısıltıya duyarlı değilmiş gibi.

Gitmeye uygun, diye düşündü Foaly, bir elektrik teliyle en son çanağı da gözetleme kulesine bağlamaya uğraşırken. Bu askeri tipler ve kendine özgü cümleleri. Gitmeye uygun, bağlan ve bin, bilmiyorum ama bana söylenilen bu. Ne kadar da kendine güvensiz.

"Bağırmanıza gerek yok, Yarbay," dedi Foaly. Bu kulaklıklar Madagaskar'da kaşınan bir örümceğin sesini bile alır."

"Peki, Madagaskar'da kaşınan bir örümcek var mıymış?"

"Şey... bilmiyorum. Aslında pek —

"Pekâlâ Foaly, konuyu değiştirmeyi bırak da soruya yanıt ver!"

Foaly kaşlarını çattı. Yarbay her şeyi öylesine ciddiye alıyordu ki. Foaly çanağın modem kablosunu, dizüstü bilgisayarına taktı.

"Tamam. Gitmeye... uygunuz."

"Zamanı gelmişti. Pekâlâ, devre anahtarını yukarı kaldır."

Foaly kısa süre içinde tam üçüncü kez dişlerini sıktı. Tam anlamıyla, değeri bilinmeyen bir deha örneğiydi. Devre anahtarını yukarı kaldır, zahmet olmazsa. Zaten Root'un onun burada yapmaya çalıştıklarını takdir edebilecek beyinsel yeteneği yoktu.

Zamanı durdurmak, yalnızca açma düğmesine basmakla olmuyordu; son derece dikkat gerektiren, bir dizi nazik işlem vardı. Aksi halde, durdurma bölgesi bir kül ve radyoaktif madde yığınına dönüşebilirdi.

Perilerin binlerce yıllardır zamanı durdukları doğruydu ama artık insanların uydu iletişimi ve internet sayesinde, bir bölgenin birkaç saat süreyle zaman diliminin dışına çıktığını fark edebilecek duruma gelmişlerdi. Bir zamanlar, koca bir ülkenin üzerine bir durdurma örtüsü atsanız, Çamur Adamlar, tanrıların öfkelendiklerini sanırlardı. Ama artık zaman değişmişti. Günümüzde, insanların her şeyi ölçen aletleri vardı, bu yüzden zaman durdurulacaksa eğer, ince ayar ve kesinlik gerekiyordu.

Eskiden, beş elf büyücü, hedefin çevresinde bir beşgen oluştururlar ve üzerine sihirli bir kalkan örterlerdi, böylelikle büyülü bölgenin içerisinde zaman geçici olarak durdurulmuş olurdu.

Bu yöntem, bir süre işe yaramıştı, ta ki büyücüler tuvalet ihtiyaçlarını karşılamak isteyinceye kadar. Çok sayıda kuşatma, elflerden biri fazladan bir kadeh şarap içtiği için kaybedilmişti. Ayrıca büyücüler çok da çabuk yorulurlardı, hemencecik kolları ağrırdı. İyi günlerinde iseler, aşağı yukarı bir buçuk saatiniz vardı ve her şeyden önce bu kadar zahmete değmezdi.

Tüm işlemi makineleştirmek, Foaly'nin fikriydi. Büyücülerin yaptıkları işi, lityum pillere yüklüyordu, sonra da istenilen yerin çevresine, çanak antenlerden oluşan bir alıcı ağı kuruyordu. Basitmiş gibi mi görünüyor? Aslında değildi. Öte yandan, bu yöntemin üstünlüklerinin olduğu kesindi. En önemlisi, artık ani güç dalgalanmaları yaşanmıyordu. Pillerin birbirlerine gösteriş yapma huyları da yoktu. Kaç tane pile gereksinim duyacağınızı önceden tam olarak hesaplayabiliyordunuz ve kuşatma sekiz saate kadar uzatılabiliyordu.

Neyse ki Fowl Malikânesi zaman durdurumu için tam aradıkları gibi bir yerdi - ıssızdı ve kesin sınırları vardı. Aman Tanrım, çanaklar için yüksek

kuleleri bile vardı. Sanki Artemis Fowl zamanın durdurulmasını istermiş gibiydi... Foaly'nin düğmenin üzerindeki parmağı kararsızdı. Bu olabilir miydi? Ne de olsa bu genç insan, şimdiye kadar hep onlardan bir adım önde olmuştu.

"Yarbay?"

"Bağlanmadık mı hâlâ?"

"Tam olarak değil. Bir şey var da ~

Root'un tepkisi Foaly'nin kulaklığındaki alçak titreşimli hoparlörü neredeyse havaya uçuracaktı.

"Hayır Foaly! Bir şey yok! Çok teşekkürler ama şu an parlak fikirlerini duymak istemiyorum. Yüzbaşı Short'un hayatı tehlikede, bu yüzden hemen şu düğmeye bas, yoksa ben kuleye tırmanıp ona senin suratınla basacağım!"

"Çok etkileyici," diye mırıldandı Foaly ve düğmeye bastı.

Binbaşı Cudgeon ay saatini kontrol etti.

"Sekiz saatiniz var."

"Ne kadar zamanım olduğunu biliyorum," diye hırladı Root. "Ye beni izlemekten vazgeç. Yapacak işin yok mu, senin?"

"Aslında, hazır sözü geçmişken, ateşlenecek biyolojik bir bombam var."

Root Cudgeon'ın çevresinde dolandı. "Beni sinirlendirme, Binbaşı. Her bir hareketle ilgili yorumun, dikkatimi yoğunlaştırmama engel oluyor. Ne yapman gerektiğini hissediyorsan, onu yap yeter. Ama mahkemede hesap vermeye de hazırlıklı ol. Bir terslik olursa, çok kişinin başı yanacak."

"Öyle," diye fısıldadı Cudgeon. "Ama benimki, onlardan biri olmayacak."

Root gökyüzüne baktı. Fowl Malikânesini, gök mavisi, titrek bir ışık kaplamıştı. İyi. Limbo'dalardı. Duvarların dışında hayat abartılı bir hızda ilerliyordu, ama surlara ve yüksek giriş kapısına karşın, biri içeri girmeyi başaracak olursa, malikâneyi bomboş durumda bulacaktı, içerdekilerin hepsi geçmişte takılı kalmışlardı.

Bu yüzden önümüzdeki sekiz saat boyunca Fowl malikânesinde alacakaranlık hakim olacaktı. Bu süreden sonra Root Holly'nin güvenliğini garanti edemezdi. Durumun ciddiyeti göz önüne alınacak olursa, Cudgeon harekete geçip her yeri biyolojik bombayla dümdüz edecekmiş gibi görünüyordu. Root daha önce bir kez mavi durulama yapıldığını görmüştü. Hiçbir canlı kurtulmayı başaramamıştı, fareler bile.

Root Foaly'ye kuzey kulesinin hemen başında yetişti. Foaly mekiği bir metre kalınlığındaki duvarın önüne park etmişti. Karmaşık teller ve titreşen optik lifler yüzünden çalışma alanı altüst olmuştu bile.

"Foaly? Orada mısın?"

Sentorun alüminyum şapkası, hard diskin bağırsakları dışarı fırlamış gibi duran telleri arasından göründü.

"Buradayım, Yarbay. Düğmeye, suratımla basmak için geldiniz, sanırım."

Root gülecek gibi oldu. "Özür dilememi bekleme benden, Foaly. Bugünlük özür kontenjanımı doldurdum. Ve üstelik çok eski bir arkadaşıma."

"Cudgeon mı? Affedersiniz Yarbay ama ben olsam özrümü o binbaşı için harcamazdım. Sizi sırtınızdan vurduğunda, özür dileyeceğini sanmam."

"Onun hakkında yanlış düşünüyorsun. Cudgeon iyi bir memurdur. Biraz fazla hırslı olduğu kesin ama zamanı geldiğinde doğru olanı yapacaktır."

"Kendisi için doğru olanı, belki. Holly'nin onun öncelik sıralamasında bir numarada yer aldığını sanmam." Root yanıt vermedi. Veremedi.

"Ve bir şey daha var. Genç Artemis Fowl'un zamanı durdurmamızı istediği konusunda bir kuşkum var. Ne de olsa, şimdiye kadar denediğimiz her şey onun istediği doğrultuda gitti."

Root şakaklarını ovuşturdu. "Bu olanaksız. Nasıl olur da, bir insan zaman durdurumu hakkında bir şeyler bilebilir? Her neyse, şimdi ortaya kuramlar atma zamanı değil, Foaly. Bu pisliği temizlemek için sekiz saatten az bir zamanım var. Bana verecek bir şeyin var mı?" Foaly duvara asılı duran malzemelere doğru dört nala gitti.

"Ağır silah kesinlikle olmaz. Hele, Bir numaralı Düzeltmenin başına gelenlerden sonra. Miğfer de olmaz. Vahşi Çamur Adam onları topluyor. Yo, sizi iyi niyet

göstergesi olarak, silahsız ve zırhsız göndereceğiz." Root burnundan soludu. "Bunu hangi elkitabında okudun bakayım?"

"Standart operasyon kurallardan biri. Güveni pekiştirmek iletişimi hızlandırır."

"Of, alıntı yapmayı bırak da bana ateş edecek bir şey ver."

"Nasıl isterseniz," diye iç geçirdi Foaly, rafın üzerinden parmağı andıran bir şey seçerek.

"Nedir bu?"

“Bir parmak. Neye benziyor sizce?”

“Bir parmağa,” diye onayladı Root.

“Evet, ama sıradan bir parmak değil.” Foaly kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için çevresine bir göz attı. “Ucunda basınçlı bir ok var. Tek bir atış için. Parmağınızın oynak yerine hafifçe vurursanız, karşınızdaki derin bir uykuya dalar.”

“Neden bunu daha önce hiç görmedim?”

“Gizli bir silah sayılır...

“Ve?” dedi Root, kuşkuyla.

“Şey, birkaç kaza oldu da...”

“Anlat, Foaly.”

“Ajanlarımız, bunu üzerlerinde taşıdıklarını sürekli unuturlar.”

“Kendi kendilerini vururlar, demek istiyorsun.” Foaly mutsuzca başını salladı. “En iyi spritelarımızdan biri, onunla burnunu karıştırmaya kalkışmıştı. Üç gün yoğun bakımda kaldı.”

Root bir anda parmağının şeklini ve rengini alan bellek lastiğini işaret parmağına geçirdi.

“Merak etme, Foaly, o kadar da aptal sayılmam. Başka bir şey var mı?”

Foaly malzemelerin durduğu raftan sahte popoya benzeyen bir şey aldı.

“Ciddi olamazsın! Bu ne işe yarayacak?”

“Hiçbir işe,” diye kabul etti Foaly. “Ama partilerde çok eğlenceli olur.”

Root kıkırdadı. İkinci kez. Bu onun için büyük bir ilerlemeydi.

“Tamam, bu kadar şakalaşma yeter. Kablolarımı takacak mısın?”

“Elbette. Bir iris kamerası. Ne renk istersiniz?” Yarbayın gözlerine dikkatlice baktı. “Hıram. Çamur kahvesi.” Foaly rafın üzerindeki ufak şişelerden birini alıp sıvı dolu bir kapsülün içinden elektronik bir lens çıkarttı. Başparmağı ve işaret parmağının yardımıyla, Root’un gözkapağını kaldırıp içine iris kamerasını yerleştirdi. “Bu rahatsızlık verebilir. Gözünüzü ovuşturmamaya çalışın, aksi halde gözünüzün arkasına kaçabilir. Sonra, başınızın içine bakmamız gerekir ve Tanrı bilir ki orada ilginç bir şey de yoktur.”

Root sulanan gözüne elini sürmemek için, gözünü kırpıştırdı.

“Hepsi bu kadar mı?”

Foaly başıyla onayladı. “Ancak bu kadarına cesaret edebiliyoruz.”

Yarbay istemeyerek de olsa, dediklerini onayladı. Üç namlulu tabancasını çıkarınca, kalçası oldukça hafiflemişti.

“Pekâlâ. Umarım bu harika okçu parmak, işimi görür. İnan ki Foaly, bu ok yüzümün ortasında patlayacak olursa, kendini Haven’a kalkan ilk mekiğin içinde bulursun, bilmiş ol.”

Foaly kıs kıs güldü. “Tuvalette dikkatli olun, yeter.”

Root gülmedi. Şakaya gelmeyecek konular vardı.

Artemis’in saati durmuştu. Sanki artık Greenwich yokmuş gibiydi. Belki de, ortadan kaybolan bizleriz, diye düşündü. CNN’e göz attı. Görüntü donmuştu. Ekrandan yalnızca, Riz Khan’ın heyecanlı bir görüntüsü yansıyordu. Artemis gülümsemeden edemedi. Yapmışlardı, tıpkı Kitabın dediği gibi. LEP zamanı durdurmuştu. Her şey plana uygundu.

Bir kuramın doğruluğunu araştırma zamanıydı. Artemis döner sandalyesini monitörlerin olduğu yöne çevirip yetmiş santimetrelik ana monitörden, Anne Kamerasının düğmesine bastı. Angeline Fowl şezlongunda değildi artık. Artemis odayı gözden geçirdi. Boştu. Annesi gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Ağzı kulaklarına vardı. Kusursuzdu. Tam tahmin ettiği gibi.

Artemis bakışlarını Holly Short’a çevirdi. Yine yatağını yere atıp duruyordu. Arada sırada şiltenin üzerinde kalkıp çıplak elleriyle duvara vuruyordu. Belki de bu, sinir bozukluğundan farklı bir şeydi. Çılgınlığının bir mantığı var mıydı acaba? Artemis ekrana hafifçe vurdu.

“Neyin peşindesin, Yüzbaşı? Küçük planın nedir?”

Ana caddeye çevrili monitördeki hareket, dikkatini dağıttı.

“En sonunda,” diye soludu. “Oyun başlıyor.”

Caddenin gerisinden, bir şekil onlara doğru ilerliyordu. Küçük ama görkemliydi. Üstelik kalkansızdı. Demek ki, rol yapma sona ermişti.

Artemis interkom düğmesine bastı.

“Kâhya? Konuğumuz var. Onu içeri alacağım. Sen buraya gelip izleme kameralarının başında durur musun?”

Kâhya’nın sesi hoparlörden ince bir tonda gelmişti.

“Anlaşıldı, Artemis. Yoldayım.”

Artemis şık ceketinin önünü ilikleyip kravatını düzeltmek için aynanın önüne geçti. Pazarlığın püf noktası tüm kartları açık oynamaktı ya da bunu yapamıyorsan bile, yapıyormuş gibi görünmeye çalışmalıydın.

Artemis en acımasız yüz ifadesini takındı. Şeytani, diye düşündü, şeytani ama çok zeki. Ye aynı zamanda kararlı, kararlı olmayı unutma. Elini kapı kolunun üzerine koydu. Sakin ol. Derin soluk al ve olayı yanlış

değerlendirmiş olabileceğini ya da seni tuzağa düşürmek üzere olabileceklerini düşünmemeye çalış. Bir, iki, üç... Artemis kapıyı açtı.

“İyi akşamlar,” dedi tepeden tırnağa nazik, ama aynı zamanda kötü, şeytani, zeki ve kararlı bir ev sahibi gibi.

Root, ‘Bak, kocaman, öldürücü bir silah taşımıyorum’ anlamındaki uluslararası, eller havaya hareketini yapmış, eşikte duruyordu.

“Fowl, sen misin?”

“Artemis Fowl, emrinizde. Peki ya siz kimsiniz?” “LEP Yarbayı Root. Pekâlâ, birbirimizin adlarını öğrendiğimize göre artık konuya girebilir miyiz?” “Elbette.”

Root şansını denedi. “Öyleyse dışarı çık. Seni görebileceğim bir yerde dur.”

Artemis’in yüzü dondu. “Tanıtım gösterilerimden hiç mi ders almadınız? Gemiden? Komandolarınızdan? İlla birini öldürmem mi gerekli?”

“Hayır,” dedi Root, telaşla. “Ben yalnızca —”

“Siz yalnızca, beni tuzağa düşürüp takasta kullanmak üzere dışarı çekmek istediniz. Yarbay Root, rica ederim, ya doğru dürüst pazarlık edin, ya da bana zeki birini gönderin.”

Root yanaklarının zonkladığını hissetti.

“Şimdi beni iyi dinle, seni genç...”

Artemis yine emredermişçesine gülümsedi. “Henüz masaya bile oturmadan serinkanlılığınızı yitirmek, pek de iyi bir karşılıklı görüşme yöntemi sayılmaz, Yarbay.” Root birkaç derin soluk aldı.

“Pekâlâ. Nasıl istersen. Konuşmamızı nerede sürdürmemizi tercih edersin?”

“İçeride, tabii. Girmenize izin veriyorum, ama unutmayın ki Yüzbaşı Short’un hayatı sizin elinizde. Bu konuda dikkatli olun.”

Root ev sahibini kemerli koridor boyunca izledi. Fowl sülalesinin duvarlarda asılı olan portreleri, ona

ters ters bakıyor gibiydi. Koyu meşe kapıdan uzun bir konferans odasına geçtiler. Bloknotlar, küllükler ve su sürahileriyle dolu yuvarlak masanın çevresine iki sandalye yerleştirilmişti.

Root küllükleri gördüğüne çok sevindi ve hiç zaman kaybetmeden, parkasından yarı çiğnenmiş bir puro çıkarttı.

“Belki de o kadar barbar biri değilsindir,” diye homurdandı Root, ağzından koca bir yeşil duman bulutu çıkartarak. Yarbay su sürahilerini görmezden gelerek, kendine cep matarasının içindeki mor sıvıdan bir bardak doldurdu. İçeceği başına dikip geğirdi ve oturdu.

“Hazır mısınız?” Artemis, tıpkı bir haber spikeri gibi notlarını karıştırdı. “Bence durum şu. Yeraltındaki varlığınızı ortaya çıkarabilecek yeteneğe sahibim ve sizlerin beni durduracak gücünüz yok. Bu yüzden, aslında sizden tüm istediğim yalnızca küçük bir karşılık.” Root mantar purosundan ufak bir parça koparıp tükürdü. “Tüm bu bilgileri, internette yayınlayabileceğini düşünüyorsun.”

“Elbette ki hemen değil, özellikle de zaman durmuşken.”

Root purosundan uzun bir nefes çekti. Eline bir koz geçmişti. Hemen kullandı.

“Zamanın durdurulması hakkında bir şeyler biliyorsan, şu an dış dünyayla tüm ilişkinin kesik olduğunu da bilmen gerekir. Yani tamamen çaresizsin.”

Artemis bloknota bir şeyler yazdı. “İsterseniz biraz zaman kazanalım. Bu aptalca blöflerinizden bıktım. Bir kaçırılma olayı olduğunda, LEP ilk iş olarak, kaybolan kişiyi bulup getirmek üzere olay yerine sıkı bir Düzeltme Timi gönderir. Siz de öyle yaptınız zaten. Gülmemi bağışlayın. Sıkı bir Tim ha? Gerçekçi olalım. Ellerine su tabancaları almış, yavrukurtlardan oluşan bir izci takımı bile onları kolayca yenebilirdi.”

Root sanki hıncını purosundan çıkarmak istermişçesine sessizce burnundan soludu.

“Bir sonraki resmi adım, karşılıklı görüşmelerdir. Ve son olarak da, sekiz saatlik süre dolmak üzereyken, henüz hiçbir sonuca varılamamışsa, zaman dilimi sınırı içinde biyolojik bir bomba patlatılır.”

“Anlaşılan, hakkımızda çok fazla şey biliyorsun, Efendi Fowl. Sanırım, tüm bunları nereden öğrendiğini açıklamazsın”

“Doğru.”

Root purosunun izmaritini kristal küllüğün içinde söndürdü.

“Söyle bakalım öyleyse, isteklerin neler?”

“Tek bir istek. Bir tane.”

Artemis bloknotunu cilalı masanın üzerinde kaydırdı. Root kâğıdın üzerinde yazanları okudu.

“Bir ton, yirmi dört ayar altın. Küçük ve işaretlenmemiş külçeler halinde. Ciddi olamazsın.”

“Oh ama öyleyim.”

Root sandalyesinin ucuna oturdu. “Farkında değil misin? Dayanak noktan çürük. Ya Yüzbaşı Short’u bize geri verirsin ya da hepinizi öldürmek zorunda kalırız. İkisinin arası diye bir şey yok. Bizler karşılıklı görüşmeye girmeyiz. Tam anlamıyla değil. Ben buraya yalnızca gerçekleri açıklamak için geldim.”

Artemis vampir gülümseyişiyle sırıttı. “Oh ama benimle karşılıklı görüşeceksiniz, Yarbay.”

“Ya, öyle mi? Peki seni bu denli özel kılan nedir?” “Ben özelim, çünkü zaman diliminden kurtulabilirim.”

“Bu olanaksız,” dedi Root, küçümseyerek. “Bu yapılamaz.”

“Evet, yapılabilir. İnanın bana, şimdiye kadar hiç yanılmadım. ”

Root bloknotun üst sayfasını yırtıp cebine attı.

“Bu konu hakkında düşünmem gerek.”

“Acele etmeyin. Sekiz saatimiz var... pardon yedi buçuk saatimiz, sonra herkesin süresi doluyor.”

Root uzun bir süre hiçbir şey söylemeden tırnaklarını masaya vurdu. Konuşmaya başlayacakmış gibi derin bir soluk aldı, sonra birden fikrini değiştirip ayağa kalktı.

“Görüşeceğiz. Merak etme, çıkış yolunu kendim bulabilirim.”

Artemis sandalyesini geriye itti.

“Nasıl isterseniz. Ama unutmayın ki, ben yaşadıkça, soyunuzdan hiç kimsenin buraya girmeye izni yok.” Root yağlı boya resimlere ters ters bakarak, koridoru uzun adımlarla geçti. En iyisi, buradan hemen çıkıp bu yeni bilgilerin üzerinde çalışmaktı. Fowl pek güvenilir bir rakip değildi. Ama Root’un oyunu kurallarına göre oynayacağını varsaymakla önemli bir hata yapıyordu. Oysa Julius Root Yarbay rütbesini hiçbir kural kitabına uymadan elde etmişti. Sıra geleneklere biraz karşı gelmekteydi.

* * *

Root'un iris kamerasından alman video kaset uzmanlar tarafından yeniden inceleniyordu.

“Şuraya bakın,” dedi davranış bilim uzmanı Profesör Cumulus. “Şu seğirmeye bakın, yalan söylüyor.”

“Saçma,” diye öfkelendi Amerika’nın altında görev yapan, psikolog Doktor Argon. “Kaşıntısı var, hepsi bu. Kaşıntısı var, bu yüzden de kaşınıyor. Bunda kötü bir şey yok.” Cumulus Foaly’ye döndü.

“Şunu dinlesene. Bu şarlatanla çalışmamı, nasıl bekleyebilirsiniz benden?”

“İlkel kabile büyücüsü,” diye karşılık verdi Argon. Foaly kıllı avuçlarını havaya kaldırdı.

“Beyler, lütfen. Burada bir anlaşmaya varmamız gerekiyor. Somut bir profil çıkarmalıyız.”

“Yararı yok,” dedi Argon. “Ben bu şartlar altında çalışamam.”

Cumulus kollarını kavuşturdu. “O çalışamazsa ben de çalışamam.”

Root uzun adımlarla, mekiğin çifte kapısından içeri girdi. Doğuştan mor renkli yüzü, her zamankinden de koyu görünüyordu.

“Bu insan, bizimle oyun oynuyor. Bunu asla kabul edemem. Pekâlâ, uzmanlar kaseti inceledi mi?”

Foaly yavaşça yana doğru kayıp sözde uzmanların yanına gitmesi için kumandana yol verdi.

“Görünüşe göre bu şartlar altında çalışamıyorlarmış.” Root avlarına odaklanıp gözlerini birer çizgiye dönüşünceye kadar kıstı. “Efendim?”

Yarbayın huyunu bilmeyen Cumulus, “Başarılı doktorunuz, budalanın teki çıktı,” dedi.

“Be-ben mi budalayım?” diye kekeledi Argon, o da bir o kadar yarbayı tanımıyordu. “Asıl sana ne demeli, seni mağara perisi? En saf hareketlerle ilgili, olmadık yorumlarda bulunan sensin.”

“Saf mı? Çocuk bir sinir küpü. Yalan söylediği açıkça belli. Apaçık ortada.”

Root masaya öyle sıkı bir yumruk indirdi ki yüzeyinde örümcek ağı şeklinde çatlaklar oluştu.

“Susun!”

Ye sustular. Anında.

“Dinleyin, siz iki uzman profil çalışması yapmak için kabarık bir ücret alıyorsunuz. Doğru mu?”

İkili sessizlik kuralını çiğnememek için konuşmaktan korkup başlarıyla onayladılar.

“Bu, büyük olasılıkla, hayatınızın en önemli işi, bu yüzden tüm dikkatinizi vermenizi istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Başlar yine sallandı.

Root yaşaran gözünden kamerayı çıkarttı.

“Çabuk ileri sar, Foaly. Sonlarına doğru.”

Kaset değişken bir hızla ileri sarmaya başladı. Ekranda, Root, insanı konferans odasına doğru izliyordu.

“İşte. Burada durdur. Yüzünü yakından gösterebilir misin?”

“Yüzünü yakından gösterebilir miymişim?” diye burnundan soludu Foaly. “Bir cüce, örümceğin altından, ağını çalabilir mi?”

“Evet,” diye yanıt verdi Root.

“Bu aslında söz sanatı içeren bir soruydu.” “Dilbilgisi dersine ihtiyacım yok, Foaly, yalnızca görüntüyü yakından göster, olur mu?”

Foaly koca dişlerini gıcırdattı.

“Tamam, patron. Gösteriyorum.”

Foaly parmaklarını ışık hızıyla klavyenin üzerinde gezdirdi. Artemis’in yüzü genişleyerek sarımtrak ekranı kapladı.

“Dinlemenizi öneririm,” dedi Root, uzmanların omzunu sıkarak. “Bu, kariyeriniz açısından bir dönüm noktası.”

“Ben özelim,” dedi ekrandaki ağız, “çünkü zaman diliminden kurtulabilirim.”

“Şimdi söyleyin,” dedi Root. “Yalan mı söylüyor?” “Bir kez daha oynat,” dedi Cumulus. “Bana gözlerini göster.”

Argon başını salladı. “Evet, yalnızca gözlerini.”

Föly birkaç tuşa daha bastı ve Artemis’in koyu mavi gözleri ekranı kapladı.

“Ben özelim,” diye insanın sesi gürledi, “çünkü zaman diliminden kurtulabilirim.”

“Evet, yalan mı söylüyor?”

Cumulus’le Argon, birbirlerine baktılar, her ikisinde de düşmanlıktan eser kalmamıştı.

“Hayır,” dedi ikisi bir ağızdan.

“Gerçeği söylüyor,” diye ekledi davranış bilimci.

“Ya da,” diye açıkladı psikolog, “en azından gerçeği söylediğine inanıyor.”

Root gözünü bir temizleme losyonuyla sildi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bu insanın yüzüne baktığımda, ya bir dahi ya da bir deli olabileceğini düşündüm.”

Artemis'in ekrandaki soğuk bakışlı gözleri, onlara ters ters bakıyordu.

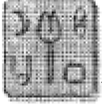
"Peki ama hangisi?" diye sordu Foaly. "Bir dahi mi yoksa bir deli mi?"

Root üç namlulu tabancasını silah rafından aldı.

"Ne fark eder?" dedi ters ters, sadık silahını beline takarak. "Bana Elçin bir dış hat aç. Bu Fowl fanisi, kurallarımızı biliyormuş gibi görünüyor, bu yüzden artık birkaçını yıkma zamanı geldi."



VII. BÖLÜM: MULCH



SİZLERİ yeraltı dünyasıyla ilgili bu gösterimizde yeni bir tiple tanıştırmanın zamanı geldi. Aslında tam olarak yeni bir tip sayılmaz. Onunla daha önce karşılaşmıştık. LEP'in kayıt kuyruğunda. Sayısız hırsızlık olayından yakalanıp cezaevine geri gönderilen, kleptoman cüce: Mulch Diggums. Güvenilmez biri, Artemis Fowl'un standartlarına göre bile. Sanki bu öyküde, yeterli sayıda ahlakdışı kişilik yokmuş gibi.

Mağarada yaşayan, sıradan bir cüce ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Mulch, küçük yaşlarda, madenciliğin kendisine uygun bir iş olmadığına karar verip yeteneklerini başka bir alanda değerlendirmeyi daha uygun bulmuştu, yine kazma ve girme işinde, özellikle de Çamur Adamların mülklerine girme. Tabii ki bunun karşılığında sihrini kaybetme cezasına çarptırılacaktı. Konutlar kutsaldı. Kurala karşı gelirseniz, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsınız. Mulch umursamadı. Nasıl olsa sihirle işi olmazdı. Sihir maden ocaklarında pek işe yaramazdı.

Birkaç yüzyıl boyunca her şey yolunda gitmiş ve kendisine yerüstünde oldukça hatırı sayılır, kazançlı bir iş kurmuştu. Ta ki Jules Rimet kupasını gizli bir LEP ajanına satmaya kalkışıncaya kadar. O günden sonra şansı dönmüş ve yirmiden fazla kez tutuklanmıştı. Yaklaşık 300 yıllık bir süreyi hapse girip çıkarak geçirmişti.

Mulch'ın tünel kazmak konusunda, şaşılacak bir iştahı vardı ve bu, ne yazık ki bire bir çeviriydi. Cücelerin tünel kazış yöntemleri konusunda bilgi sahibi olmayanlar için onlara bu olayı elimden geldiğince zevkli bir dille anlatmaya çalışacağım. Erkek cüceler bazı sürüngenler gibi, çenelerini yerinden çıkararak, saniyede birkaç ton toprağı midelerine indirebilirler. Bu madde süper-randımanlı metabolizmaları tarafından bazı işlemlerden geçirilerek, gerekli minerallerinden ayrılır... ve bedenin öbür tarafından dışarı atılır. Etkileyici değil mi?

Şu an için Mulch LEP Merkezindeki taş duvarlı bir hücrede çürümekteydi. Ya da en azından hapiste çürüyen, akli dengesi yerinde bir

cüce görüntüsü sergilemeye çalışıyordu. İşin aslı, çelik uçlu çizmelerinin içinde tir tir titriyordu.

Şu sıralar goblin-cüce savaşı alevlenmişti ve zekâ küpü bir LEP elfi, bir manga dolusu kafadan çatlak goblini Mulch'ın hücresine koymaya karar vermişti. Belki de bu bir hataydı. Ama büyük olasılıkla, kayıt kuyruğunda kendisini tutuklayan polis memurunun cüzdanını çalmaya kalkıştığı için bir intikamdı.

"Pekâlâ, cüce," diye dudak büktü koca kafalı, yüzü siğil ve dövmelerle kaplı bir goblin. "Nasıl oluyor da, buradan kaçmak için tünel kazmıyorsun?"

Mulch duvarlara hafifçe vurdu. "Sağlam kaya." Goblin güldü. "Ne olmuş yani? Cüce kafatasından daha sert olamaz ya."

Yandaşları da güldü. Mulch da. Bunun akıllıca olduğunu düşünmüş olmalıydı. Yanlıştı.

"Bana mı gülüyorsun, cüce?"

Mulch gülmeyi kesti.

"Seninle birlikte," diye düzeltti. "Seninle birlikte gülüyorum. Bu kafatası esprisi çok komikti."

Goblin sümüklü burnu, Mulch'ınkinin bir santim yakınma gelinceye kadar ilerledi. "Bana *yağ-cı-lık* yapmaya mı kalkışıyorsun, cüce?"

Mulch bir yandan hesap yaparak, yutkundu. Şu an çenesini salarsa, öbürleri daha tepki bile gösteremeden, liderlerini yutabilirdi. Öte yandan, goblinleri hazmetmek çok zordu. Çok kemikliydiler.

Goblin yumruğunun etrafında bir ateş topu yarattı. "Sana bir soru sordum, yerden bitme."

Mulch bedenindeki her ter bezinin hızlandırılmış olarak çalıştığını hissedebiliyordu. Cüceler ateşten hoşlanmazlardı. Alevler hakkında düşünmekten bile hoşlanmazlardı. Öbür peri cinslerinin aksine, cüceler yerüstünde yaşamak istemezlerdi. Güneşe çok yakındı. Bu Çamur Adamların Mal Varlığını Özgür Bırakma işinde çalışan biri için, oldukça komikti.

"Yo-yo buna hiç gerek yok," diye kekeledi Mulch. "Ben yalnızca, dostça davranmaya çalışıyordum."

"Dostça," diye alay etti siğil surat. "Senin cinsin bu sözcüğün anlamım bile bilmez. Hepiniz hain birer korkaksınız. "

Mulch diplomatça başını salladı. "Biraz kalleş olarak tanınırız. "

“Biraz kalleş! Biraz kalleş ha! Erkek kardeşim Phelgm gübre yığını kılığına girmiş, bir grup cüce tarafından pusuya düşürülmüştü! Hâlâ tedavi görüyor!” Mulch anlayışla başını salladı. “Şu eski gübre yığını oyunu. Utanç verici. Kardeşlikle asla bağdaştıramadığım şeylerden biri.”

Siğil surat ateş topunu parmakları arasında hızla döndürdü. “Bu yeraltında beni gerçekten kızdıran iki şey var.”

Mulch birazdan bunların neler olduğunu öğreneceğini hissetti.

“Birincisi, kokuşmuş bir cüce.”

Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

“Öbürü de kendi cinsine ihanet edenler. Ve duyduğuma göre sen her iki sınıfa da giriyormuşsun.”

Mulch hafifçe gülümsedi. “Bu da benim şansım işte.” “Şansın bununla bir ilgisi yok. Kader seni bana gönderdi.”

Başka bir gün olsa, Mulch, şansla kaderin aslında aynı anlama geldiğini söylerdi. Ama bugün değil. “Ateşten hoşlanır mısın, cüce?”

Mulch başını iki yana salladı.

Siğil surat sırıttı.

“Ne ayıp, oysa az sonra bu ateş topunu sana yedireceğim.”

Cücenin boğazı kurumuştu, yutkundu. Bu, Cüce Kardeşliği değil de neydi? Cüceler neden nefret ederler? Ateş. Büyü yoluyla ateş topları ortaya çıkarabilen yaratıklar hangileriydi? Goblinler. Yani cüceler kimlerle savaşırlardı? Bu gerçek bir beyinsizdi.

Mulch sırtını duvara dayadı.

“Dikkatli ol. Hepimiz havaya uçabiliriz.”

“Bizler değil,” dedi siğil surat, ateş topunu hızla uzun burun deliklerinden içeri çekerek. “Bizler ateşe dayanıklıyız.”

Mulch bundan sonra olacakların kesinlikle farkındaydı. Arka sokaklarda, buna defalarca tanık olmuştu. Bir grup goblin, yolunu şaşırmış bir cüce kardeşi köşeye kıstırıp etkisiz hale getirirler, sonra da liderleri çifte namlulu silahıyla suratını dağıtırdı.

Siğil suratın burun delikleri içine çektiği ateş topunu çıkartmaya hazırlanıyormuşçasına titredi. Mulch ürktü. Tek bir şansı vardı. Goblinler büyük bir hata yapmışlardı. Kollarını bağlamayı unutmuşlardı.

Goblin ağzından derin bir soluk alıp sonra da ağzını kapadı. Ateşi canlı tutmak için daha fazla hava basıncı gerekliydi. Başını geriye verip burnunu cüceye doğrulttu ve ateş topunu havalandırdı. Mulch başparmaklarını

şimşek hızıyla siğil suratın burun deliklerine soktu. İğrençti, evet ama kesinlikle bir cüce kebabından iyiydi.

Ateş topunun çıkacak yeri kalmamıştı. Mulch'ın başparmaklarının ucuna çarpıp goblinin başının içine geri sekti. Goblinin gözyaşı kanallarının pek de dayanıklı olmadığı ortaya çıktı, bu yüzden alevler basınçtan sıkışarak goblinin gözlerinin hemen altından dışarı püskürdü. Bir alev denizi hücrenin tavanını kapladı.

Mulch başparmaklarını geri çekti, hızla sildikten sonra, tükürüğündeki doğal merhemin iyileştirme işlemine başlaması için ağzına soktu. Tabii ki sihrini kaybetmemiş olsaydı, sadece dileyerek yanık parmağı iyileşebilirdi. Ama bu, suçlarla dolu yaşamının karşılığında ödemesi gereken bedeldi.

Siğil surat pek iyi görünmüyordu. Başındaki her bir delikten dumanlar tütüyordu. Goblinler aleve dayanıklıydılar belki ama hatalı ateş topu kanallarını silip süpürmüş görünüyordu. Goblin bir yosun şeridi gibi sallanıp beton zeminin üzerine yüzüstü serildi. Bir şey çatırdadı. Bu büyük olasılıkla bir goblinin burnuydu.

Çete üyelerinin olaya tepkisi pek olumlu değildi.

"Bakın, patrona ne yaptı!"

"Şu kokuşmuş bodur."

"Kızartalım onu."

Mulch daha da geriye gitti. Liderleri etkisiz duruma gelince, geri kalan goblinlerin cesaretlerini kaybedeceklerini ümit etmişti. Ama öyle görünmüyordu. Doğasına kesinlikle aykırı olduğu halde, Mulch'ın saldırmaktan başka şansı kalmamıştı.

Çenesini salıp ileri doğru sıçradı ve dişlerini en baştaki goblinin kafasına geçirdi.

"Geği çekilin!" diye bağırdı, ağzını kaplayan engelin çevresinden. "Geği çekilin, yoğsa ağkadaşmız ölüğğ!"

Bir sonraki adımının ne olacağından kuşkulanan öbür goblinler donakaldılar. Ne de olsa hepsi, bir cücenin azıdişlerinin bir goblinin başına neler yapabileceğini görmüşlerdi. Pek hoş bir manzara değildi.

Hepsinin avuçlarına birer ateş topu belirdi.

"Sizi uyağıyorum, bakın!"

"Hepimizi yenemezsin, bodur."

Mulch içinden gelen ısırma dürtüsüne engel oldu. Bu, cücelerin en karşı konulmaz tutkularından biriydi, binlerce yıldır tünel kazmış olmanın verdiği

genetik bir bellek. Goblinin yavaşça kıpırdanıyor olmasının bir yararı yoktu. Mulch'ın seçme şansı kalmamıştı. Çete üyeleri üzerine doğru geliyordu ve ağzı dolu olduğu sürece çaresizdi. Çıtırdatma zamanıydı. Sözcük oyununu bağışlayın.

Birdenbire hücrenin kapısı açıldı ve LEP subaylarından oluşan koca bir tabur, bir anda içeri doluştu. Mulch, şakağına dayadıkları silahın, çelik namlusunun soğukluğunu hissetti.

"Tutukluyu tükür," diye emretti bir ses.

Mulch emri yerine getirmekten mutluydu. Öğürdüğü, tükürükle kaplı goblin, bir anda yere yıkıldı.

"Siz goblinler, kaldırın şunları ortadan."

Ateş topları teker teker söndürüldü.

"Benim suçum değil," diye sızlandı Mulch, yerde kasılan siğil suratı işaret ederek. "Kendi kendini havaya uçurdu."

Memur silahını kılıfına yerleştirip cebinden kelepçeleri çıkarttı.

"Birbirinize ne yaptığınız umurumda bile değil," dedi, Mulch'ı topaç gibi çevirip kelepçeleri bileğine geçirerek. "Bana kalsaydı, hepinizi büyük bir odaya doldurur, bir hafta sonra da gelip sizden geriye kalanları toparlardım. Ama Yarbay Root, seni en kısa sürede yerüstünde görmek istiyor."

"En kısa sürede mi?"

"Hatta daha da kısa sürede."

Mulch Root'u tanıyordu. Yarbay Mulch'ın hükümet konağına yaptığı çok sayıdaki ziyaretten sorumluydu. Julius onu görmek istiyorsa, bu büyük olasılıkla bir içki içmek ya da sinemaya gitmek için değildi.

"Şimdi mi? Ama şu an gündüz. Yanarım."

LEP memuru güldü.

"Gittiğimiz yer gündüz değil, dostum. Gittiğimiz yer, hiçbir şey değil."

Root cüceyi zaman durdurumunun ana kapısında bekliyordu. Ana kapı da Foaly'nin bir başka icadıydı. Bu sayede periler içerideki değiştirilen akışı etkilemeden, rahatlıkla girip çıkabiliyorlardı. Bu yüzden Mulch'ın yüzeye çıkması altı saat kadar sürse de Root'un kendisini çağırmasından yalnızca birkaç saniye sonra, malikânede olabilecekti.

Bu, Mulch'ın ilk durmuş zaman deneyimiydi. Durup bu parlak halenin dışındaki yaşamın abartılı bir hızla akıp gidişini izledi. Arabalar akıl almaz

bir hızda ilerliyorlar, bulutlar ufuk çizgisi üzerinde, sanki on şiddetinde bir rüzgârla sürüklenir gibi geçiyorlardı.

“Mulch, seni küçük ahlaksız,” diye kükredi Root. “Artık giysini çıkarabilirsin. Burada morötesi ışın filtresi var, en azından bana böyle söylediler.”

Cüceye El’de bir karartma giysisi verilmişti. Kaim tenlerine karşın cüceler, gün ışığına inanılmaz duyarlıydılar ve üç dakikadan kısa bir süre içinde yanıp kül olabilirlerdi. Mulch daracık giysisini üzerinden sıyırdı. “Seni görmek ne güzel, Julius.”

“Bana Yarbay Root diye hitap et.”

“Demek artık yarbaysın. Bunu duymuştum. Bürokratik bir hata yaptılar herhalde.”

Root dişleriyle purosunu öğütüp hamur kâğıdına çevirdi.

“Bu tür küstahlıklarla kaybedecek zamanım yok, mahkûm. Ve şu an çizmemin, poponu tekmeliyor olmamasının tek nedeni, sana verilecek bir görevim olması.”

Mulch kaşlarını çattı. “Mahkûm mu? Biliyor musun, benim bir adım var Julius?”

Root cüceyle aynı boya gelmek için çömeldi. “Ne tür bir hayal dünyasında yaşadığını bilmiyorum, mahkûm, ama gerçek hayatta sen bir suçlusun ve benim görevim yaşamını elimden geldiğince tatsızlaştırmak. On beş küsur kez aleyhine tanıklık ettim diye, benden nezaket bekliyorsan, unut gitsin!”

Mulch kelepçelerin kırmızı izler bıraktığı bileklerini ovaladı.

“Pekâlâ, Yarbay. Sigortalarını attırmaya gerek yok. Biliyorsun, ben katil değilim, yalnızca adi bir suçluyum.” “Duyduğum kadarıyla, aşağıdaki hücreleri bile değişikliğe uğratmışsın.”

“Benim suçum yok. Bana saldırdılar.”

Root ağzına yeni bir puro sıkıştırdı.

“Pekâlâ, her neyse. Yalnızca beni izle ve hiçbir şey de çalma.”

“Emredersiniz, Yarbay,” dedi Mulch, safça. Başka bir şey çalmasına gerek yoktu. Yarbay eğilmek gibi bir hata yaptığı sırada, Root’un durmuş zaman alanına-giriş kartını eline geçirmişti bile.

Birlikte Düzeltme çemberinin içinden geçip caddeye çıktılar.

“Bu malikâneyi görüyor musun?”

“Hangi malikâneyi?”

Root Mulch’ın çevresinde dolaştı. “Buna vaktim yok, mahkûm. Durmuş zaman diliminin neredeyse yarısı geçti. Birkaç saat sonra, en iyi memurlarımdan biri, mavi durulamayla karşı karşıya kalacak.”

Mulch omuz silkti. “Beni hiç ilgilendirmiyor. Ben yalnızca bir suçluyum, hatırlasana. Bu arada, benden ne yapmamı istediğini biliyorum ve yanıtım hayır.”

“Daha sormadım bile.”

“Çok açık. Ben bir ev hırsızıyım. Bu da bir ev. Sen içeri giremezsin, çünkü sihrini kaybedebilirsin ama benim sihrim gitti nasıl olsa. İki artı iki.”

Root purosunu tükürdü. “Hiç mi vatandaşlık gururun yok senin? Burada tüm yaşam düzenimiz, tehlikede.”

“Benim yaşam düzenim değil. Ha peri hapishanesi, ha insan hapishanesi. Benim için her ikisi de aynı.” Yarbay düşündü.

“Tamam, seni sümük. Cezanı elli yıl hafifletiyorum. ”

“Genel af istiyorum.”

“Ancak rüyanda görürsün, Mulch.”

“İster kabul et, ister etme.”

“Asgari. güvenlik içinde yetmiş beş yıl. ister kabul et, ister etme.”

Mulch düşünürmüş gibi yaptı. Tüm bunlar tamamen kuramsaldı, nasıl olsa tek amacı firardı.

“Tekli hücrede?”

“Evet, evet. Tekli hücrede. Yapacak mısın, artık?” “Pekâlâ, Julius. Ama yalnız-ca sen olduğun için.”

Foaly uygun bir iris kamerası arayışındaydı.

“Ela, sanırım. Ya da sarımsı kahve. Gerçekten de harika gözleriniz var, Bay Mulch.”

“Teşekkür ederim, Foaly. Annem her zaman, gözlerimin en çekici yanım olduğunu söylerdi.”

Root mekiğin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Siz ikiniz, zamanımızın kısıtlı olduğunun farkındasınız, değil mi? Renk uymasa da olur. Ona yalnızca bir kamera ver.”

Foaly lensi çözeltinin içinden bir cımbızla çıkarttı. “Bunlar boşu boşuna yapılmıyor, Yarbay. Ne kadar yakın bir eşleştirme yapılırsa gerçek gözle uyumu o kadar artar.”

“Her neyse, her neyse, bitir artık şu işi.”

Foaly Mulch’ı sıkıca tutarak çenesini kavradı.

“işte oldu. Yol boyunca, sizinle birlikteyiz.”

Foaly Mulch’ın kulaklarının içindeki kaim kıl tutamlarının arasına küçük bir silindir yerleştirdi.

“Şimdi ses donanımınız da tamam. Yardım istemek için aramanız gerekirse diye.”

Cüce yan yan gülümsedi. “Kusura bakmayın ama ben oldukça güvensiz biriyimdir. Her şeyi kendi başıma daha iyi hallettiğime inanırım.”

“On yedi mahkûmiyeti iyi olarak kabul edersek,” diye kıkırdadı Root.

“Oh, demek şaka yapmaya zamanımız var, öyle mi?” Root Mulch’ı omzundan yakaladı. “Haklısın. Zamanımız yok. Hadi gidelim.”

Mulch’ı çimenlikli bir yoldan kiraz ağaçlarıyla dolu bir koruluğa sürükledi.

“Buraya bir tünel kazıp bu Fowl denen kişinin, hakkımızda bu kadar çok şeyi nereden bildiğini öğrenmeni istiyorum. Büyük olasılıkla, gizli bir izleme aygıtı. Her ne ise, onu yok et. Yüzbaşı Short’u bulmaya çalış ve onun için neler yapabileceğine bak. Eğer ölmüşse, en azından biyolojik bomba için yol açılmış olur.” Mulch gözlerini kısarak manzaraya baktı. “Bundan hoşlanmadım.”

“Neden hoşlanmadın?”

“Arazinin konumundan. Kireçtaşı kokusu alıyorum.

Sağlam kayalara oturtulmuş bir temel. İçeri giriş olmayabilir.”

Foaly karşı tarafa doğru dört nala koştu. “Bir tarama yaptım. İlk yapı tamamen kayaların üzerine kurulu ama sonradan yapılan bazı ek binalar kil üzerine taşmış. Güney kanadındaki şarap mahzeninin tahta bir zemini varmış gibi duruyor. Sizin gibi bir ağzı olan biri için sorun olacağını sanmam.”

Mulch bunu bir hakaret değil de gerçeğin ifadesi olarak kabul etmeye karar verdi. Tünel pantolonunun içindeki popo kanatlarını açtı. “Pekâlâ. Geri çekilin.”

Root ve çevresini saran LEP memurları hızla bir yerlere kaçıştılar ama şimdiye kadar tünel kazan bir cüce görmemiş olan Foaly orada durup gizlice izlemeye karar verdi.

“İyi şanslar, Mulch.”

Cüce çenesini saldı.

“Hadi yallah,” diye mırıldandı, işe koyulmak üzere eğilirken.

Foaly çevresine bakındı.

“Herkes nereye -

Foaly cümlesini bitiremedi, çünkü yakın zamanda yutulmuş ve daha da yakın bir zamanda geri dönüşümü tamamlanmış koca bir parça balçık, bir tokat gibi yüzüne çarptı. Gözlerini silene kadar, Mulch titreşen bir çukurun içinde kaybolup gitmiş ve yüksek sesli kahkahalar kiraz ağaçlarını sallamaya başlamıştı.

* * *

Mulch kayanın içindeki volkanik bir kıvrımın içinden killi toprakla dolu bir damarı izledi. Oldukça yoğundu, fazla gevşek taş yoktu. Bir sürüde böcek vardı. Bir cücenin en önemli özelliği olan sağlam ve sağlıklı dişler için kesinlikle gerekliydi - bu olası bir eşin, ilk baktığı şeydi. Mulch kireçtaşına doğru alçaldı, karnı neredeyse kayayı yalayacaktı. Tünel ne kadar derin olursa, yüzeyden belli olma şansı da o kadar azalırdı. Bugünlerde, özellikle hareket algılayıcıları ve mayınlar yüzünden çok dikkatli olamıyordunuz. Çamur Adamlar değerli mallarını korumak için olağanüstü önlemler almaya başlamışlardı. Aslında haklıydılar.

Mulch sol yanında bir titreşim hissetti. Tavşanlar. Cüce iç pusulasıyla titreşimin konumunu belirledi. Yerel yabani hayvanların nerelerde kümelendiklerini bilmek her zaman işe yarardı. Tavşan sürüsünün çevresinden dolaşıp malikânenin temeli boyunca kuzey batıdan uzun bir tur attı.

Şarap mahzenlerinin yerini saptamak kolaydı. Şarap çökeltileri yüzyıllar boyunca yere damlamış ve mahzenin altındaki toprağa şarap kokusu sinmişti. Koku oldukça ağırdı, burası için pek de abartılı sayılmazdı. Hafif bir meyve aroması ama tadını hafifletecek kadar değil. En alt raftaki değerli şaraplardan biri olmalıydı. Mulch geğirdi. Bu kil iyiydi.

Cüce tırpana benzer çenesini havaya dikip döşeme tahtalarına vurmaya başladı. Kendini çentikli deliğe doğru iterek pantolonundaki geri dönüştürülmüş, son kil parçalarını da silkeledi.

Korkunç karanlık bir odadaydı, tam cücenin görüşüne uygun. Radarı onu, yerdeki üstü açık bir noktaya doğru yönlendirdi. Bir metre daha sola doğru gitse, kendini kırmızı İtalyan şarabıyla dolu, koca bir fıçının içinde bulacaktı.

Mulch çenesini yerine takıp duvarın öbür tarafına doğru sessizce yürüdü. Büyük bir deniz kabuğunu andıran kulağını, kırmızı bir tuğla işine yasladı. Bir süre hiç hareket etmeden durup evin titreşimlerini içine çekti.

Bir sürü düşük frekanslı vızıltı vardı. Buralarda bir yerlerde bir jeneratör olmalıydı ve kabloların içinden geçen bir dolu meyve suyu.

Ayrıca ayak sesleri vardı. Yukarı doğru çıkan. Galiba üçüncü katta. Ve yakınlarda. Bir şangırtı. Metal ya da beton. İşte bir daha. Biri bir şeyler inşa ediyor olmalıydı. Ya da bir şeyleri kırıp döküyordu.

Ayağının önünden hızla bir şey geçti. Mulch onu içgüdüsel olarak ezdi. Bu bir örümcekti. Yalnızca bir örümcek.

“Üzgünüm, küçük dostum,” dedi gri renkteki lekeye. “Bugün biraz gerginim de.”

Basamaklar tabii ki tahtadandı. Kokusundan anlaşıldığı kadarıyla yüz yıllıktılar. Böylesi basamaklar, henüz onlara basmadan bile gıcırdarlardı. Davetsiz misafirleri ele verme konusunda her türlü alarmdan daha iyiydiler. Mulch kenarlardan tırmandı, adım adım. Duvarların hemen yanındaki tahtalar en çok desteklenen ve en az gıcırdayanlardı.

Tüm bunlar anlatıldığı kadar basit değildi. Cüce ayakları zor çalışmalara uygundur, bale yapmanın ya da tahta basamakların üzerinde denge sağlamanın narin karmaşıklıklarına değil. Yine de Mulch kazasız belasız kapıya ulaştı. Birkaç hafif gıcırdama oldu ama hepsi insan kulağının ya da bilgisayarın algılayamayacağı türde seslerdi.

Doğal olarak kapı kilitliydi, oysa kleptoman bir cüceyi fazla uğraştırmamak için kilitli olmayabilirdi de.

Mulch sakalına uzanıp sağlam kıllarından birini yoldu. Cüce kılı insan kılından çok farklıdır. Mulch’ın sakalıyla saçları onu yönlendirmeye yardımcı olan ve yeraltındaki tehlikelere karşı koruyan bir anten matrisiydi. Gözeneğinden kopartılır kopartılmaz, saç hemencecik bir keski kadar sertleşirdi. Mulch kıl henüz tam katılaşmadan ucunu kıvırdı. İşte size kusursuz bir maymuncuk.

Aleti bir kez hızla sağa sola oynattı ve kilit teslim oldu. Yalnızca iki emniyet kilidi vardı. Bu berbat bir güvenlik sistemiydi. Tam insanlara göre, asla aşağıdan gelen bir saldırı beklemezlerdi. Mulch parke döşemeli koridora adımını attı. Odanın her köşesi para kokuyordu. Burada bir servet kazanabilirdi, keşke buna zamanı olsaydı.

Pervazın hemen üzerinde kameralar vardı. Bu doğal gölgelerin arasına gizlenmiş, zevkli bir tasarımdı. Ama kesinlikle zekiceydi. Mulch bir saniye durup sistemin kör noktalarını hesapladı. Koridorda üç kamera vardı. Bu doksan saniyelik bir taramaydı. Aradan geçmek olanaksızdı.

“Yardıma mı ihtiyacın var?” dedi kulağının dibindeki ses.

“Foaly?” Mulch, gizli kameralı göz yuvarını en yakın kameraya çevirdi. “Şunlar hakkında bir şey yapabilir misin?” diye fısıldadı.

Cüce ustalıkla kullanılan bir klavyenin sesini duydu ve birdenbire sağ gözü bir kamera merceği gibi görüntüye yaklaştı.

“Kullanışlı,” diye soludu Mulch. “Kendime bir tane bunlardan almalıyım.”

Root’un sesi küçük hoparlörden çatırdadı. “Hiç şansın yok, mahkûm. Hükümet malı. Zaten hapiste böyle bir şeye neden gereksinim duyasın ki? Hücrenin karşı köşesini daha yakından görmek için mi?”

“Ne kadar da sevimlisin, Julius. Sorun nedir? Senin beceremediğin konuda başarılı olmam mı?”

Foaly’nin sesi Root’un iğrenç küfrünü bastırdı. “Pekâlâ, buldum. Basit bir video ağı. Dijital bile değil. Çanaklarımız aracılığıyla, her kameraya son on saniyenin görüntü döngüsünü yayınlayacağım. Bu sana birkaç dakika kazandıracaktır.”

Mulch rahatsızca ayaklarını sürüdü. “Bu ne kadar sürer? Burada biraz fazlaca ortadayım da.”

“Başladı bile,” diye yanıtladı Foaly. “İşe koyulabilirsin.”

“Emin misin?”

“Elbette eminim. Temel elektronik. Ta yuvadan beri insanları gizlice incelemekle uğraşıyorum. Bu konuda bana güvenmen gerekecek.”

Nesli tükenmekte olan bir canlı türünü korumak konusunda, bir LEP uzmanına güvenmektense, bir grup insana güvenmeyi yeğlerim, diye düşündü Mulch. Ama yine de yüksek sesle şöyle dedi: “Tamam, gidiyorum. Hazırım.”

Mulch koridorda sinsice ilerledi. Elleri bile sinsiydi, sanki kendini hafifletebilirmiş gibi havayı yokluyordu. Foaly her ne yaptıysa, işe yaramış olmalıydı, çünkü çevrede, merdivenlerden hızla inip ilkel barutlu tüfeklerini havada sallayan heyecanlı Çamur Adamlar yoktu.

Merdivenler. Ah merdivenler. Mulch merdivenlerden rahatsız olurdu. Onlar sanki önceden kazılmış kuyular gibiydiler. En yüklü ganimetlerin, kesinlikle zirvelerinde gizlendiğini düşünürdü. Bu çok kötü bir merdivendi. On sekizinci yüzyılla ya da aşırı zenginlikle bağdaştırılabilecek oymalarla süslü, rengi koyulaştırılmış meşeden yapılmıştı. Mulch parmağını oymalı bir tırabzana sürdü. Bu durumda, her ikisi geçerliydi.

Ama şimdi dalgın dalgın gezinmenin zamanı değildi. Basamaklar uzun süre boş kalmazlardı, özellikle de bir kuşatma sırasında. Her kapının ardında, avlarla dolu duvarlarına bir peri kellesi eklemek için bekleyen kim bilir kaç tane kana susamış polis memuru duruyordu.

Mulch hiçbir şeyi şansa bırakmadan, merdivenleri dikkatlice tırmandı. Sağlam meşe bile gıcırdadı. Mulch halılara basmamaya özen göstererek kenardan gitti. Antik halıların kaim dokumalarının altında, bir basınçlı alarm düzeni gizlemenin ne denli kolay olduğunu, sekizinci mahkûmiyetinden hatırlıyordu.

Başı hâlâ omuzlarına bağlı durumda, merdiven boşluğuna vardı. Ama bir başka sorun daha vardı, mayalanma. Aşırı hız yüzünden, cücelerin sindirimi patlamayla sonuçlanabilirdi. Fowl malikânesindeki gevşek toprak, çok iyi havalandırılmış olduğundan, Mulch'ın bağırsaklarına toprak ve minerallerle birlikte büyük oranda da hava girmişti. Şimdi de bu hava, dışarı çıkmak istiyordu.

Cücelerin görgü kurallarına göre, tünel içindeyken gaz çıkartmak ayıp sayılırdı ama Mulch'ın bu kurallara uyacak zamanı yoktu. Mahzendeyken, bir süre durup gazlarından kurtulmadığına pişmandı şimdi. Cüce gazlarının en büyük sorunu, yukarı doğru gidememeleriydi, yalnızca aşağı. Bir ağız dolusu balçık yedikten sonra geğirmenin, ne tür felaketler doğuracağını bir düşünmeye çalışın. Tüm sistemin yedeklenmesi. Bu pek hoş bir özellik değildi. Bu yüzden, cücelerin gövde yapısı istenmeyen balçığın atılmasına yardımcı olmak için tüm gazın alttan geçirilmesini sağlıyordu. Elbette bunu anlatmanın çok daha basit bir yolu da var ama o anlatım ancak yetişkinlerin okuyabilecekleri kitaplarda yer alabilir.

Mulch kollarını karnına doladı. Keşke açık havaya çıkabilseydi. Böylesi bir sahanlıktaki bir patlama, camları aşağı indirebilirdi. Cüce koridor boyunca ayaklarını sürüyerek karşısına ilk çıkan kapıdan dışarı fırladı.

Yine kameralar vardı. Hem de bir sürü. Mulch merceklerin görüş alanlarını inceledi. İçlerinden dördü genel zemini tarıyordu ama geriye kalan üç tanesi sabitti.

"Foaly? Orada mısın?" diye fısıldadı cüce.

"Hayır!" Bu tam Foaly'ye özgü alaycı bir yanıttı. "Medeniyetin çöküşü konusunda endişelenmekten çok daha önemli işlerim var benim."

"Ya, teşekkürler. Tehlikedeki yaşamımın keyfini bozmasına izin verme sakın."

“Bozmamasına çalışırım.”
“Zorlu bir iş var, tam sana göre.”
Foaly meraklanmıştı. “Ciddi mi? Devam et.”
Mulch gözünü, pervazın içinde duran, gizli kameralara dikti. “Bu kameraların nereyi görüntülediklerini öğrenmem gerek. Tam olarak.”
Foaly güldü. “Bu zor bir iş değil ki. Bu eski video sistemleri zayıf iyon ışınları yayarlar. Tabii ki bunları çıplak gözle görmen olanaksız ama iris kamerasıyla değil.”
Mulch’ın gözündeki donanım titreşip bir kıvılcım çıkardı.
“Off!”
“Affedersin. Küçük bir akım.”
“Beni uyarabilirdin.”
“Sana sonra kocaman bir öpücük veririm, geçer tatlım. Cücelerin dayanıklı olduklarını sanırdım.”
“Dayanıklıyız zaten. Geri döndüğümde, sana ne kadar dayanıklı olduğumuzu göstereceğim.”
Root’un sesi tartışmayı böldü. “Hiç kimseye, hücrendeki tuvaletin yeri dışında hiçbir şey göstermeyeceksin, mahkûm. Şimdi söyle, ne görüyorsun?”
Mulch iyona duyarlı gözüyle bir kez daha odaya baktı. Her kameradan akşamın son güneş ışıklarına benzer, hafif ışınlar yayılıyordu. Ve bu ışınlar Büyük Artemis Fowl’un bir portresinin üzerinde birleşiyordu.
“Hayır, resmin arkasında olmasın. Yo, lütfen.”
Mulch kulağını resmin camına yaklaştırdı. Elektrik akımı yoktu. Demek ki alarm yoktu. Yine de emin olmak için çerçevenin kenarını kokladı. Plastik ya da bakır yoktu. Tahta, çelik ve camdan yapılmıştı. Boyanın üzerinde biraz kurşun vardı. Çerçevenin arkasına tırnağını sokup kendine doğru çekti. Yanlardan bağlı resim kolayca ayrıldı. Yanından menteşeliydi. Ve arkasında, bir kasa vardı.
“Bu bir kasa,” dedi Foaly.
“Bunu biliyorum, salak herif. Burada dikkatimi yoğunlaştırmaya çalışıyorum! Yardımcı olmak istiyorsan, şifresini söyle.”
“Hiç sorun değil. Ah, bu arada küçük bir şok daha geliyor. Belki, bu kez küçük bebeğimiz rahatlamak için parmağını emmek isteyebilir.”
“Foaly. Şimdi seni ... Offff!”
“İşte. Röntgen ışınları devrede.”

Mulch gözlerini kısarak kasaya baktı. İnanılmazdı. İçindeki tüm işçiliği görebiliyordu. Gölgeli kabartmaların içinde emniyet kilitleri ve dilleri göze çarpıyordu. Mulch kıllı parmaklarını uzatıp şifre kadranını çevirdi. Birkaç saniye içinde önündeki kasa açıldı.

“Aaa,” dedi Mulch, hayal kırıklığıyla.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Yalnızca insan parası. Değerli bir şey yok.”

“Bırak onları,” diye emretti Root. “Başka bir odayı dene. Hadi.”

Mulch başıyla onayladı. Zamanı dolmadan başka bir odaya girdi. Ama kafasını kurcalayan bir şey vardı. Bu çocuk o kadar zekiyse, neden kasayı resmin arkasına saklamıştı? Bu çok basmakalıp bir şeydi. Hayır. Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Bir şekilde kandırılıyorlardı.

Mulch kasayı kapatıp portreyi eski haline getirdi. Resim, menteşelerinin üzerinde ağırlıksızca sallandı. Ağırlığı yokmuş gibiydi. Resmi bir kez daha yerinden oynattı. Ve tekrar yerine koydu.

“Mahkûm. Ne yapıyorsun?”

“Kapa çeneni, Julius! Yani, bir dakika sessiz olun, Yarbay, demek istedim.”

Mulch gözlerini kısıp çerçevenin profiline baktı. Normalden biraz daha kalındı. Hem de oldukça kalındı. Hatta çerçevesini hesaba katarak bile. Kalınlık beş santimdi. Cüce resmin arkasındaki kalın desteğe tırnağını sürtüp kartonu yardı ve ortaya çıkan ...

“Bir kasa daha.”

Küçük bir tane. Belli ki ısmarlama yapılmıştı.

“Foaly. Bunun içini göremiyorum.”

“Kurşun kaplama. Artık tek başınasın, hırsız çocuk. Elinden geleni yap.”

“Her zamanki gibi,” diye mırıldandı Mulch, kulağını soğuk çeliğe dayayarak.

Deneme yanılma yoluyla kadranı hızla döndürdü. Bu ince bir işti. Kurşun ses çıkmasına engel oluyordu, Mulch’ın dikkatini yoğunlaştırması gerekecekti. Bu incelikte bir şeyin içinde en fazla üç emniyet kilidi bulunabilirdi.

Mulch soluğunu tutup kadranı çevirdi, her defasında bir diş. Sıradan bir kulak, yükselteçle bile, her sesi birbirinin aynıymış gibi duyabilirdi. Oysa

Mulch’a göre her dişin kendine özgü bir imzası vardı ve çarklardan biri yerine oturduğunda çıkan ses, kulakları sağır edebilecek kadar güçlüydü.
“Bir,” diye soludu Mulch.
“Acele et, mahkûm. Zamanın dolmak üzere.”
“Bunu söylemek için mi, işimi yarıda kestin? Nasıl kumandan olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum, Julius.”
“Mahkûm. Şimdi seni ...”
Ama yararı yoktu. Mulch kulaklığını çıkarıp cebine atmıştı. Artık tüm dikkatini elindeki işe verebilirdi.
“İki.”
Dışarıdan ses geliyordu. Koridordan. Biri oraya doğru geliyordu. Bir fil boyunda biriydi. Bu, hiç kuşkusuz, Düzeltme Timini darmadağın eden dağ adam olmalıydı.
Mulch gözüne akan ter damlasını kırpıştırdı. Dikkatini ver. Dikkatini ver. Dişler birbiri ardına tıkırdıyordu. Milimetre milimetre. Hiçbiri yuvasına oturmuyordu. Yer yavaşça sarsılıyormuş gibiydi, ama Mulch bunu hayal da ediyor olabilirdi.
Tıkır, tıkır. Hadi. Hadi. Mulch’ın parmakları terden yapış yapış olmuştu, kadran elinden kayıyordu. Mulch parmaklarını deri yeleğine sildi.
“Şimdi, bebek, hadi. .Konuş benimle.”
Tık. Trak.
“Evet!”
Mulch kasanın kolunu çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Hâlâ bir engel vardı. Parmağının ucunu metal yüzeyin üzerinde gezdirdi, işte oradaydı. Bu küçük bir eğrilik. Mini minnacık bir anahtar deliğiydi. Sıradan bir maymuncuk için fazlasıyla ufaktı. Hapiste öğrendiği bir hileye başvurma zamanı gelmişti. Ama acele etmeliydi, midesi fırında güveç gibi fokurduyor ve adımlar oraya doğru hızla yaklaşıyordu.
Mulch çenesindeki sağlam kıllardan birini seçip onu yavaşça küçük deliğin içine soktu. Ucu öbür taraftan çıktığında, kılı kökünden koparttı. Kıl hemen kaskatı kesilip kilidin şeklini aldı.
Mulch soluğunu tutup kılı çevirdi. Kilit bir goblinin yalanı kadar yumuşakça açıldı. Güzeldi. Böylesi anlar için hapiste yatmaya bile değerdi.
Kleptoman cüce küçük kapağı geriye doğru hareket ettirdi. Bu harika bir işçilikti. Tam, perilerin demir ocaklarına layık bir işti. Bir gofret kadar hafifti. İçeride küçük bir bölme vardı. Ve bölmede...

“Oh, gökyüzündeki tanrılar,” diye soludu Mulch.

Sonra, dananın kuyruğu koptu. Mulch’ın yaşadığı şok kendini bağırsaklarında hissettirdi ve onlar da içlerindeki fazlalık havanın dışarı çıkması gerektiğine karar verdiler. Mulch belirtileri tanıyordu. Pelteleşen bacaklar, fokurdayan kasıklar, titrek popo. Geri kalan saniyelerde, Mulch kasanın içindeki nesneyi kaptığı gibi öne doğru eğilip destek sağlamak için dizlerine sarıldı.

İçindeki zorlanan hava akımı küçük bir siklon şiddetine ulaşmıştı ve engellenemiyordu. Ye böylece hava dışarı çıktı, oldukça rahatsız edici biçimde, Mulch’ın popo kanatlarının altından hızla esip arkasından gizlice yaklaşan iri yarı beyefendiye gürültüyle çarparak.

Artemis monitörlere yapışıp kalmıştı. Şu an, fidyeciler açısından her şeyin ters gittiği andı — harekâtın sondan bir önceki evresi. O ana kadar başarılı olmuş olmanın rahatlığıyla fidyeciler gevşeyip birer sigara yakar ve rehineleriyle sohbete başlarlardı. Sonra, bir anda kendilerini yüz-üstü yere yatırılmış, başlarının arkasına düzinelerce silah dayanmış durumda bulurlardı. Ama bu Artemis Fowl için geçerli değildi. O hata yapmazdı.

Periler kendilerine yardımcı olacak bir şeyler bulmak için ilk görüşme sahnelerinin kayıtlarını inceliyor olmalıydılar. Aradıkları şey oradaydı. Tek yapmaları gereken, bakmaktı. Yalnızca, tesadüfen oradaymış havasını yaratacak kadar derine gömülüydü.

Yarbay Root bir başka hileye daha başvurabilirdi. Kurnazdı, buna hiç kuşku yoktu. Bir çocuk tarafından yenilgiye uğramayı kabullenemeyecek biriydi. Bunu izlemeye dayanabilirdi.

Root’u düşünmek bile Artemis’in tüylerini ürpertmeye yetti. Bir kez daha kontrol etmeye karar verdi. Monitörleri gözden geçirdi.

Juliet hâlâ mutfakta, lavabonun içinde bir şeyler ovalıyordu. Sebzeleri yıkıyordu.

Yüzbaşı Short ranzasının üzerindeydi. Bir mezar kadar sessizdi. Şilteyi yere fırlatmaya paydos etmişti. Belki de onun hakkında yanlış düşünmüştü. Belki de bir planı yoktu.

Kâhya Holly’nin hücresinin dışındaki görev yerinde duruyordu. Garip. Şimdiye kadar devriye gezmeye başlamış olmalıydı. Artemis eline bir telsiz aldı.

“Kâhya?”

“Evet merkez. Dinlemedeyim.”

“Devriye geziyor olmamalı mıydın, sen?”

Bir sessizlik oldu. “Devriyedeyim zaten, Artemis. Ana sahanlığı geziyorum. Kasa odasına gidiyorum. Şu an sana el sallıyorum.”

Artemis sahanlıktaki kameralara göz attı. Her açıdan bomboştular. Ortada kesinlikle el sallayan bir hizmetkâr yoktu. Monitörleri birer birer inceleyip içinden saymaya başladı... işte! Her on saniyede bir, küçük bir kayma vardı. Bütün ekranlarda.

“Kapalı devre!” diye bağırdı, sandalyesinden sıçrayarak. “Sisteme bir kapalı devre yapmışlar!”

Hoparlörden, Kâhya’nın gittikçe hızlanan koşar adımlarını duyabiliyordu.

“Kasa odası!”

Artemis’in midesi bulanmaya başladı. Kandırılmıştı! O, koca Artemis Fowl, kandırılmıştı, üstelik göz göre göre. Bu akıl almaz bir şeydi. Buna neden olan kibriydi. Şu kendi lanet kibri. Ve şu an tüm planı gözlerinin önünde yok olmak üzereydi.

Telsizi Juliet’in frekansına çevirdi. Şu an, evdeki dahili hattı devre dışı bıraktığına pişmandı ama sistem, güvenli bir frekansta çalışmıyordu.

“Juliet?”

“Dinlemedeyim. ”

“Şu an neredesin?”

“Mutfakta. Tırnaklarımı rendeye kaptırdım.”

“Bırak, Juliet. Git tutukluya bak.”

“Ama Artemis, havuçlar kuruyacak!”

“Bırak, Juliet!” diye bağırdı Artemis. “Her şeyi bırak ve git tutukluya bak!”

Juliet söz dinledi ve telsiz dahil, elindeki her şeyi bıraktı. Artık günlerce somurturdu. Bu önemli değildi. Şu an, genç bir kızın kırılan kalbine üzülecek zaman yoktu. ilgilenilmesi gereken daha önemli konular vardı.

Artemis bilgisayarlı gözetleme sisteminin ana şalterini indirdi. Kapalı devreyi ortadan kaldırmanın tek yolu oturumu yeniden başlatmaktı. Birkaç ıstırap dolu saniyeden sonra karlı ekranlar titreşip berraklaştı. Görüntüler birkaç saniye öncekilere hiç benzemiyordu.

Kasanın olduğu odada çok garip bir şey vardı. Gizli bölmeyi bulmuş gibi görünüyordu. Onu bulmakla kalmamış, fısıltı kilidini de açmayı başarmıştı. Bu şaşırtıcı bir şeydi. Ama Kâhya onu ele geçirmek üzereydi.

Yaratığın arkasından gizlice yaklaşıyordu, davetsiz konuk artık her an kendini yüz üstü halının üzerine serilmiş durumda bulabilirdi.

Artemis dikkatini Holly'ye çevirdi. Elf yatağını yerden yere vurma işine geri dönmüştü. Karyolayı durup dinlenmeden yere fırlatıyordu, sanki böylelikle...

"Juliet!" diye bağırdı Artemis, telsize. "Juliet! Oraya gitme!"

Ama bunun yararı yoktu. Kızın telsizi mutfak zemininin üzerinde vızıldıyordu ve Artemis'in tek yapabildiği, Kâhya'nın kız kardeşinin havuçlarla ilgili bir şeyler mırıldanarak, hücrenin kapısından içeri girişini, çaresizce izlemekti.

"Kasa odası!" diye haykırdı Kâhya, adımlarını hızlandırarak. İçgüdüleri tüm silahlarını ateşlemekten yanaydı ama eğitimi ona engel oluyordu. Perilerin donanımı, kendininkinden kesinlikle üstündü ve şu an, kapının öbür tarafında kendisine doğrultulmuş bekleyen, kim bilir kaç namlu vardı. Yo, bunun gibi özel bir durumda tedbirli olmak, hiç kuşkusuz en büyük cesaret örneğiydi.

Kâhya avuçlarından birini tahtaya yaslayıp titreşimleri hissetmeye çalıştı. Hareket yoktu. Demek ki makine yoktu. Kâhya parmaklarını tokmağın çevresinde yuvarlayıp yavaşça çevirdi. Öbür eliyle omzundaki tabanca kılıfından tam otomatik bir Sig Sauer çıkarttı. Ok tüfeğiyle kaybedecek zamanı yoktu, öldürücü bir atış olmalıydı.

Kapı Kâhya'nın umduğu gibi sessizce açıldı, ne de olsa evdeki her menteşeyi kendi elleriyle yağlamıştı. Önünde bir şey duruyordu ... İşin aslı, Kâhya bu şeyin ne olduğundan pek emin değildi. Bu denli zeki olmasa daha doğrusu ilk bakışta bu şeyin titreşen devasa bir ...

Ve o şey patladı, üstelik inanılmaz oranda tünel artığını, doğrudan zavallı hizmetkârın üzerine fışkırtarak! Bu aynı anda, yüz balyozla dövülmek gibi bir şeydi. Kâhya bir anda havalanıp duvara fırlatıldı.

Ve orada uzanmış, bilincini kaybetmek üzereyken, Efendi Artemis'in bu görüntüyü kaydetmemiş olması için dua etti.

Holly gücünü yitiriyordu. Yatak ağırlığının neredeyse iki katı kadardı ve kabartmaları avuçlarında acımasız izler bırakıyordu. Ama artık duramazdı. Sonuca bu kadar yaklaşmışken.

Karyolayı bir kez daha beton zemine fırlattı. Gri bir toz bulutu bacaklarının arasında dönerek havalandı. Fowl planının her an farkına varıp Holly'ye yeni bir şırınga tedavisi uygulayabilirdi. Ama o zamana kadar...

Holly acıya katlanmak için dişini sıkıp karyolayı diz hizasına kadar kaldırdı. Sonra onu gördü. Grinin ortasındaki o kahverengi çizgiyi. Bu gerçek olabilir miydi?

Yüzbaşı Short acısını unutup yatağı yere attı ve aceleyle diz çöktü. Gerçekten de betonun arasından ince bir toprak parçası görünüyordu. Holly çizmesinin içinden meşe palamudunu çıkartıp kan içindeki parmaklarının arasında sıkıca tuttu.

“Seni toprağa geri veriyorum,” diye fısıldadı, yumruğunu daracık aralığın içine sokarak. “Ve hakkım olan armağanı istiyorum.”

Bir kalp atışı süresince hiçbir şey olmadı. Belki de iki. Sonra Holly tıpkı elektrikli bir troll parmaklığına çarpılmış gibi sihrin koluna hücum ettiğini hissetti.

Holly sarsıntının şiddetiyle odanın içinde bir topaç gibi döndü. Bir süre için altüst olmuş dünyası rengârenk bir çiçek dürbününe dönüştü ama her şey durulduğunda, Holly az önceki yenik elf değildi artık.

“Pekâlâ, Efendi Fowl.” Holly mavi renkteki büyülü kıvılcımların yaralarını iyileştirmesini izlerken sırıttı. “Burayı terk etmek için gerekli izni senden almam için ne yapmam gerekecek bakalım?”

“Her şeyi bırak,” diye somurttu Juliet. “Her şeyi bırak ve git tutukluya bak.” Sarı buklelerini ustaca omzuna attı. “Hizmetçisi filan olduğumu sanıyor herhalde.” Avcunun içiyle hücrenin kapısına vurdu.

“İçeri geliyorum, peri kızı, bu yüzden utanç verici bir şey yapıyorsan, lütfen, buna bir son ver.”

Juliet dijital kadrana şifreyi girdi. “Ve hayır, sebzelerin ya da yıkanmış meyvelerini getirmedim. Ama benim hatam değil. Artemis, hemen buraya gelmem için ıs-rar et-ti ...”

Juliet konuşmayı kesti, çünkü onu dinleyen kimse yoktu. Boş bir odada vaaz veriyordu. Beyninin kendisine bir açıklama yapmasını bekledi. Hiçbir mesaj gelmedi. En sonunda beyninden çevresine bir kez daha bakması gerektiği düşüncesi süzüldü.

Beton küpten içeri doğru, çekingen bir adım attı. Hiçbir şey yoktu. Yalnızca gölgelerin arasında, yumuşak ve titrek bir ışık vardı. Bir pus gibiydi. Herhalde bu aptal gözlük yüzündendi. Yeraltında aynalı gözlük takarak, bir şey görmeyi nasıl düşünebilirdiniz ki? Ve öylesine demodeydiler ki, yeniden moda bile olmamışlardı henüz.

Juliet suçlu gözlerle monitöre göz attı. Yalnızca kaçamak bir bakış, ne zararı olabilirdi ki? Gözlüğünü kaldırıp gözyuvarlarını odanın çevresinde döndürdü.

Tam o sırada, önünde biri belirdi. Bu boşluktan çıkan biriydi. Bu, Holly idi. Gülümsüyordu.

“Oh, sen misin? Nasıl olur da -

Peri bir el hareketiyle Juliet’in sözünü kesti.

“Neden şu gözlüğünü çıkartmıyorsun, Juliet? Sana hiç yakışmıyorlar.”

Haklı aslında, diye düşündü Juliet. Ne kadar da tatlı bir sesi vardı. Başlı başına bir koro gibiydi. Böylesi bir sesle nasıl tartışabilirdiniz ki?

“Tabii. Mağara adamı gözlüğünü çıkar. Bu arada, ne hoş bir ses bu. Işınla beni ve tüm bunlar.”

Holly Juliet’in şifreli sözlerini çözmeye yeltenmedi. Kız beynini tam anlamıyla denetleyebildiğinde bile bunu yapmak yeterince güçtü zaten.

“Şimdi. Basit bir soru.”

“Dert değil.” Ne harika bir fikirdi.

“Evde kaç kişi var?”

Juliet düşündü. Bir artı bir artı bir.

Ve bir tane daha? Hayır, Bayan Fowl orada değildi. “Üç,” dedi Juliet, en sonunda. “Ben, Kâhya ve elbette ki, Artemis. Bayan Fowl oradaydı ama sonra atta gitti, sonra o atta gitti.”

Juliet kıkırdadı. Bir espri yapmıştı. Üstelik iyi bir espri.

Holly bir an soluklanıp bu konuda bir açıklama istemeyi aklından geçirdi ama sonra vazgeçti. Sonradan bu yaptığının bir hata olduğunu anlayacaktı.

“Buraya herhangi biri geldi mi hiç? Yani benim gibi biri?”

Juliet dudağını ısırdı. “Bir küçük adam vardı. Seninki gibi bir üniforma giymiş. Ama sevimli değildi. Hiç değildi. Yalnızca bağırdı ve pis kokulu bir puro içti. Felaket bir yüzü vardı. Bir domates gibi kırmızıydı.”

Holly neredeyse gülümsedi. Root şahsen gelmişti. Hiç kuşkusuz, görüşmeler felaket geçmişti.

“Başka biri?”

“Bildiğim kadarıyla, hayır. O adamı bir daha görürsen, ona bir süre kırmızı etten uzak durmasını söyle. Bir kalp krizi geçirmek üzere.”

Holly sırıtmamaya çalıştı. Juliet hipnotizma altında doğal halindekinden daha mantıklı konuşan tek insandı, herhalde.

“Tamam. Ona söylerim. Şimdi, Juliet, odamda kalmanı istiyorum ve ne duyarsan duy, sakın dışarıya çıkma.”

Juliet kaşlarını çattı. “Bu odada mı? O kadar sıkıcı ki. Televizyon yok, hiçbir şey yok. Yukarı, oturma odasına çıkamaz mıyım?”

“Hayır, burada kalman gerek. Zaten, az önce buraya bir duvar televizyonu kurdular. Sinema ekranı boyunda. Güreş programı yayınlanıyor, hem de günde yirmi dört saat.”

Juliet sevinçten neredeyse bayılacaktı. Hayal gücünün ürünü görüntüleri soluk soluğa izlemek üzere, koşarak hücreye girdi.

Holly başını salladı, iyi, diye düşündü, en azından içimizden biri mutlu.

Mulch son kalan toprak parçalarım da silkelemek için poposunu salladı. Keşke annesi onu, Çamur Adamların üzerlerine toprak sıçratırken görebilseydi. Bu ince alay olmalıydı ya da onun gibi bir şey. Mulch’ın okuldayken dilbilgisiyle arası pek iyi değildi. Ne de şiirle. Asla önemini anlayamamıştı. Maden ocaklarında önemli olan yalnızca iki cümle vardı: “Bakın, altın!” ve “Mağara çöküyor, herkes dışarı!” Bu cümlelerde ne gizli bir anlam vardı, ne de kafiye.

Cüce aşağı bölgelerinden yayılan fırtına yüzünden ardına kadar açılan popo kapağının düğmelerini kapadı. Şimdi kaçıp kurtulma zamanıydı. Kimseye görünmeden kaçmakla ilgili tüm ümitleri kırılmıştı. Kesinlikle.

Mulch kulaklığım cebinden çıkarıp kulağına sıkıca yerleştirdi. Hiç belli olmazdı, LEP bile bazen işe yarayabilirdi.

“... Ve seni elime geçirir geçirmez, mahkûm, o maden ocaklarında kalmış olmayı dileyeceksin ...”

Mulch iç geçirdi. Pekâlâ. Oralarda bir değişiklik yoktu.

Cüce kasanın içinde bulduğu hâzineyi avcunun içinde sıkıca tutup ayak izlerini takip ederek geri dönüş yoluna geçti. Hayretler içinde, tırabzanlara dolanmış biri olduğunu gördü. Aslında Mulch geri dönüştürdüğü toprakların fil boyundaki Çamur Adamı birkaç metre yükseğe havalandırmasına hiç mi hiç şaşırmamıştı. Cüce gazının Alpler’de çığ düşmesine yol açtığı bilinirdi. Onu asıl hayrete düşüren, adamın ilk başta ona o kadar yaklaşmış olmayı başarabilmesiydi.

“Çok iyisin,” dedi Mulch, parmağını kendinden geçmiş korumaya doğru sallayarak. “Ama Mulch Diggums’ın beden patlamasını tadan hiç kimse ayakta kalmayı başaramaz.”

Çamur Adam kımıldadı, hafifçe titreşen göz kapaklarının altından bembeyaz gözleri göründü.

Root'un sesi cücenin kulağının içinde yankılandı. "Çamur Adam uyanıp iç organlarını yeniden düzenlemeden kıpırdasan iyi olur, Mulch Diggums. Onun, koca bir Düzeltme Timini alt ettiğini biliyorsun."

Mulch yutkundu, birdenbire kabadayılığından eser kalmamıştı.

"Koca bir Düzeltme Timi mi? Belki de yeraltına insem daha iyi olacak ... yani görevin yararı açısından." inleyen korumanın yanından hızla uzaklaşan Mulch basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Koridorda gerçek bir kaim bağırsak fırtınasına neden olduktan sonra, çatırdayan basamakları kafaya takmaya gerek yoktu.

Mulch tam mahzenin kapısına gelmişti ki önünde, titrek bir ışığın içinde biri belirdi. Mulch onu tanıdı, Rönesas Usları kaçakçılık olayında, kendisini tutuklayan memurdu.

"Yüzbaşı Short."

"Mulch. Seni burada görmeyi beklemiyordum." Cüce omuz silkti. "Julius'un pis bir işi vardı. Birinin temizlemesi gerekiyordu."

"Anlıyorum," dedi Holly, başını sallayarak. "Nasıl olsa sihrini kaybettin. Akıllıca. Neler buldun peki?" Mulch bulduğu şeyi Holly'e gösterdi. "Bu kasadaydı."

"Kitabın bir kopyasını!" dedi Mulch, soluk soluğa. "Bu duruma düştüğümüze şaşmamak gerekir. Çocuğun elinde tamamen oyuncak olduk."

Mulch mahzenin kapısını açtı. "Gidelim mi?" "Yapamam. Evi terk etmemem konusunda kesin emirler aldım."

"Siz sihirli tipler ve sonu gelmez kurallarınız. Tüm bu hokus pokuslardan kurtulmanın nasıl bir rahatlık olduğunu hayal edemezsiniz."

Yukarıdaki merdiven boşluğundan, bir dizi gürültü yükseldi. Sanki her şeyi kırıp döken bir troll, kristal bir sarayın içinde geziyormuş gibi.

"Ahlaki konuları daha sonra da tartışabiliriz. Şu an, bence tek yapmamız gereken şey, ortadan kaybolmak." Mulch başını salladı. "Anlaşıldı. Bu adam, tek başına koca bir Düzeltme Timini alt etmiş."

Holly duraksadı, yarı kalkanlıydı.

"Koca bir timi mi? Hımm. Tam donanımlı. Korkarım ki ..."

Holly'nin dedikleri yavaş yavaş sessizliğe, en sonunda da kulaklarına varan bir gülümsemeye dönüştü. Mulch boş boş gezinmek istiyordu. Ağır silahlarla donanmış bir Recon memurunun şehre inip hiç ummadığı bir anda

bir grup insanla karşılaşmasını izlemekten daha eğlenceli bir şey olamazdı. Yüzbaşı Short bu Fowl denen kişinin hesabını görünceye kadar malikânesinden gitsin diye neredeyse ona yalvaracaktı.

Sözü edilen Fowl adındaki kişi, gözlem odasından her şeyi izliyordu. İnkâr edilecek bir şey yoktu. İşler hiç de iyi görünmüyordu. Hem de hiç. Ama kesinlikle çaresiz değildi. Hâlâ ümit vardı.

Artemis son birkaç dakikada geçen olayları sıraya dizdi. Malikânenin güvenliği tehlikeye girmişti. Kasa odası bir tür peri osuruğuyla darmadağın edilmişti. Kâhya yine aynı acayip gaz yüzünden, felçli gibi şuursuzca yerde yatıyordu. Güçlerini geri kazanmış rehine peri evin içinde serbestçe dolaşıyordu. Temellerin altında, peri kurallarını pek umursamıyormuş gibi görünen, deri giysiler giymiş çirkin bir yaratık tünel kazıyordu. Ve Peri Halkı Kitabın kopyasını bulmuştu, bir İsviçre banka kasasında bulunan diske kayıtlı bir kopyası da dahil, çok sayıdaki kopyasından birini.

Artemis alnına düşmüş bir tutam siyah saçı parmaklarıyla taradı. Bu özel senaryonun iyi yanlarını ortaya çıkartmak için çok sıkı uğraşması gerekecekti. Kâhya'nın kendisine öğrettiği gibi birkaç kez derin soluk alıp verdi.

Bir süre düşündükten sonra, aslında tüm bu etkenlerin her iki tarafın da kapsamlı stratejilerinin yanında pek bir anlam ifade etmediğini fark etti. Yüzbaşı Short

hâlâ malikânede tutsaktı. Ve durdurulmuş zaman diliminin süresi dolmak üzereydi. Kısa bir süre sonra, LEP'in biyolojik bombasını fırlatmaktan başka çareleri kalmayacaktı ve işte o zaman Artemis Fowl öldürücü darbesini vuracaktı. Elbette ki her şey Yarbay Root'a bağlıydı. Root zihinsel açıdan göründüğü kadar yetersizse eğer, planın bir anda yerlebir olacağı kesindi. Artemis peri ekibinden birinin görüşme sırasında kırdığı 'pot'un farkına varacak kadar kurnaz olmasını ümit etti.

Mulch poposundaki kapağı açtı. Maden ocaklarında dedikleri gibi artık biraz pislik emme zamanıydı. Cüce tünelleriyle ilgili sorun kendi kendilerine kapanmalarıydı, bu yüzden geldiğiniz yoldan geri dönmeniz gerektiğinde yepyeni bir oyuk açmanız gerekirdi. Bazı cüceler daha az yoğunlukta ve kolay sindirilebilen balçıkları çiğneyerek izlerinin tam üzerinden gitmeyi başarırlardı. Oysa Mulch yeni bir tünel açmayı yeğlerdi. Bazı nedenlerden ötürü iki kez aynı balçığı yemek ona pek cazip gelmiyordu.

Çenesini yeniden yerinden çıkaran cüce bir torpil hızıyla döşeme tahtalarının içindeki deliğe yöneldi. Toprağın içindeki minerallerin kokusu burun deliklerine dolar dolmaz, kalp atışları duruldu. Güvendeydi, o artık güvendeydi. Yeraltındaki bir cüceyi hiçbir şey yakalayamazdı, bir Skaylian kaya solucanı bile. Yeraltına varmayı başarabilirse tabii...

On çok güçlü parmak, Mulch'ı ayak bileklerinden yakaladı. Bu, kesinlikle onun uğurlu günü değildi. Önce siğil surat, şimdi de bu cani adam. Bazı insanlar asla akıllanmazlardı. Genellikle de Çamur Adamlar.

"Bığğğak," diye mırıldandı, yerinden çıkan çenesi anlamsızca dalgalanarak.

"Hiç şansın yok," diye bir yanıt geldi. "Bu evi yalnızca bir ceset torbasının içinde terk edebilirsin."

Mulch bedeninin geriye doğru çekildiğini hissedebiliyordu. Bu adam güçlüydü. Bir cüceyi sıkıca kavrayıp yerinden oynatmayı başarabilecek çok sayıda yaratık yoktu. Mulch toprağı eşeleyerek mağara büyüklüğündeki ağzının içine avuç dolusu şarap kokulu balçık tıkıştırdı. Tek bir çaresi vardı.

"Gel buraya, seni küçük goblin. Çık oradan."

Goblin mi? Düşmanına püskürteceği balçığı çiğnemekle meşgul olmasaydı, Mulch bu haksız söze çok öfkelenirdi.

Adam konuşmayı kesti. Herhalde, Mulch'ın poposundaki kapağı ve poposunu fark etmişti. O kasa odasında olanlar, bir kez daha başına gelmek üzereydi.

"Oh..."

Bu 'Oh'tan sonra neyin geldiğini tahmin etmek size kalıyor ama ben 'sevgilim' sözcüğünün gelmediği konusunda bahse bile girerim. Zaten Kâhya'nın sözünü bitirmeye zamanı olmadı, çünkü tam o anda, elinde tuttuğu şeyi bırakmak gibi akıllıca bir karar verdi. Bu akıllıca bir karardı, çünkü Mulch'ın, topraksal artıklarını fırlatma ânıyla çakışıyordu.

Koca bir topak sıkıştırılmış balçık tıpkı bir gülle gibi henüz bir saniye önce Kâhya'nın başının durduğu noktaya doğru hızla fırlatılmıştı. Başı hâlâ orada duruyor olsaydı eğer, bu çarpışma onu Kâhya'nın omuzlarından ayırmış olacaktı. Bu yeteneklere sahip bir koruma için şerefsiz bir sondu. Neyse ki bu sırılsıklam füze yalnızca kulağını yalayıp geçmişti. Buna karşılık, balçık topunun şiddeti Kâhya'yı bir buz patencisi gibi çevirip birkaç dakika içinde ikinci kez kıç üstü yere serecek güçteydi.

Kâhya yeniden görmeye başlayana kadar, cüce bir çamur girdabının içinde gözden kaybolmuştu bile. Kahya’nın yapılacak işler listesinde ‘yeraltında ölmek’ ilk sıralarda yer almıyordu. Ama o gün gelecek, peri, diye düşündü acımasızca içinde. Ve gelecekti de. Ama bu başka bir öyküydü.

Mulch’ın devinirliği, onu yeraltına doğru sürükledi. Killi toprakla dolu kanalın içinde birkaç metre ilerledikten sonra, hiç kimsenin onu izlemediğini fark etti. Toprağın tadı kalp atışlarını düzene sokmuşken, artık kaçış planını uygulama zamanının geldiğine karar verdi.

Cüce yönünü değiştirip az önce dikkatini çeken tavşan yuvasına doğru tünel kazmaya başladı. Biraz şansı varsa, Foaly, malikâne topraklarına bir deprem testi uygulamamış olurdu, yoksa çevirdiği dolap ortaya çıkardı. Kaybolmuş bir mahkûm için endişelenmekten daha önemli işleri olduğu gerçeğine güvenmek zorundaydı. Julius’ı aldatmak hiç de zor değildi, ama ya Foaly? O zeki biriydi.

Mulch’ın iç pusulası onu doğru yöne çevirdi ve birkaç dakika içinde tünellerinde hoplaya zıplaya ilerleyen tavşanların hafif titreşimlerini hissetmeye başladı. Hayalini gerçekleştirmek istiyorsa eğer, şu andan itibaren zamanlamaya çok önem vermesi gerekiyordu. Mulch, kazı hızını azaltıp parmakları tünelin duvarına değinceye kadar yumuşak kili yavaşça kemirdi. Sürekli öbür yöne bakmaya çalışıyordu, çünkü her gördüğü LEP Merkezindeki ekranlara yansıyacaktı.

Mulch tırmanışa geçen bir örümcek gibi parmaklarını tünelin zeminine dayayıp beklemeye koyuldu. Uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra, yaklaşan bir tavşanın ritmik vuruşlarını hissetti. Hayvancağızın arka ayakları Mulch’ın kurduğu tuzağa değer değmez, cüce güçlü parmaklarını boynuna kenetledi. Zavallı hayvanın hiç şansı kalmamıştı.

Affedersin, dostum, diye düşündü cüce. Başka bir yolu olsaydı... Tavşanı deliğin içinden çeken Mulch çenesini yerine takıp avaz avaz bağırmaya başladı. “Mağara çöküyor! Mağara çöküyor! imdat! imdat!”

Şimdi sıra ustalık gerektiren bölümdeydi. Mulch tek eliyle çevresini saran toprağı sallayıp başının üzerine taş parçaları yağdırdı. Öbür eliyle sol gözündeki iris kamerasını çıkartıp tavşanın gözüne taktı. Zifiri karanlık ve çöken mağara yanılgısıyla, bu hızlı değişikliği fark etmeleri neredeyse olanaksızdı.

“Julius! Lütfen. Yardım et.”

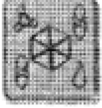
“Mulch! Neler oluyor? Pozisyonun nedir?” Pozisyonun mu nedir? diye düşündü, cüce duyduklarına inanamayarak. Kriz ânında bile, kumandan değerli dağarcığını bir yana bırakamıyordu.

“Ben... Ahhh...” Cüce, gittikçe yavaşlayarak bir gargaraya dönüşen en son çığlığını attı.

Belki de biraz fazla duygusaldı, ama Mulch abartıya bayılırdı. Ölmekte olan hayvana pişmanlık dolu bir bakış fırlatıp çenesini saldı ve güney doğuya doğru yelken açtı. Özgürlük ona el sallıyordu.



VIII. BÖLÜM: TROLL



ROOT öne eğilip mikrofonun içine doğru kükredi. "Mulch! Neler oluyor? Pozisyonun nedir?"

Foaly öfkeyle bir klavyeyi tıkırdatıyordu. "Sesi kaybettik. Hareketi de."

"Mulch. Konuş benimle, kahrolası."

"Yaşamsal işlevlerini gözden geçireceğim.... Vaay!" "Nedir? Ne oluyor?"

"Kalbi deli gibi hızlanmış. Tıpkı bir tavşan gibi atıyor..."

"Tavşan mı?"

"Yo, durun, bu..."

"Ne?" diye soludu kumandan, yanıtı önceden biliyor olmasından korkarak.

Foaly sırtını sandalyesine dayadı. "Durdu. Kalp atışları durdu."

"Emin misin?"

"Monitörler yalan söylemez. İris kamerasından tüm yaşamsal işlevleri okunabilir. Kıpırtı yok. Ölmüş."

Root duyduklarına inanamıyordu. Mulch Diggums, hayatın değişmez unsurlarından biri. Ölmüş müydü? Bu gerçek olamazdı.

"Aslında biliyor musun, yine de başardı, Foaly. Kitabın bir kopyasını buldu ve Short'un hayatta olduğunu bildirdi." Foaly'nin koca alnı bir an kırıştı. "Şey, bir dakika..." "Ne?" dedi Root, kuşku içinde.

"Şey, bir an için, yani ölmeden hemen önce, kalp atışları anormal hızlanmış gibiydi."

"Belki de bir sistem hatasıydı."

Foaly tatmin olmamıştı. "Sanmıyorum. Virüslerimde virüs yoktur."

"Başka ne tür bir açıklaması olabilir ki? Hâlâ görüntü var, değil mi?"

"Evet. Ölü gözlerden geliyor, bundan eminim. Bu beyinde tek bir elektrik kıvılcımı bile yok, kamera kendi pilleriyle çalışıyor."

“Pekâlâ, demek ki hepsi bu. Başka açıklaması yok.” Foaly başını salladı. “Böyle görünüyor olabilir. Ama... Yo, bu fazla gerçekdışı olurdu.”

“Burada, Mulch Diggums’tan söz ediyoruz. Hiçbir şey fazla gerçekdışı değildir.”

Foaly inanılmaz kuramını dile getirmek için ağzını açtı ama henüz konuşamadan mekiğin sürgülü kapısı kayarak açıldı.

“Onu ele geçirdik!” dedi zafer dolu bir ses.

“Evet!” diye onayladı ikincisi. ‘.‘Fowl bir hata yaptı!” Root sandalyesini çevirdi. Gelenler, Argon ile sözde davranış bilim uzmanı Cumulus’du.

“Oh, demek en sonunda aldığınız parayı hak etmeye karar verdiniz, öyle mi?”

Ama profesörlerin gözünü korkutmak sanıldığı kadar kolay değildi. Heyecan onları bir araya getirmişti. Hatta Cumulus, Root’un iğneleyici sözlerini bile duymazdan gelecek kadar atak davranmıştı. Her şeyden çok, kumandanı bu davranışı etkiledi ve doğrulup dediklerini dikkate aldı.

Argon, Foaly’nin önünden hızla geçip bilgisayarın sürücüsüne, bir lazer disk yerleştirdi. Ekranda Artemis Fowl’un yüzü belirdi, Root’un iris kamerasından görüldüğü haliyle.

“Haberleşeceğiz,” dedi kumandanın kayıtlı sesi. “Merak etme, çıkış yolunu kendim bulabilirim.”

Root sandalyesinden kalkarken, Fowl’un yüzü bir anlık ortadan kayboldu. Root bir sonraki ürpertici ifadesini görüntüleyebilmek için, bakışlarını tam zamanında kaldırmıştı.

“Nasıl isterseniz. Ama unutmayın ki ben yaşadıkça, soyunuzdan hiç kimsenin buraya girmeye izni yok.” Argon bir zafer edasıyla resmi dondurdu. “İşte orada, gördünüz!”

Root’un yüzünde solgunluktan eser bile kalmamıştı. “Orada mı? Orada olan ne? Ne görüyorum?” Cumulus karşısında zor anlayan bir çocuk varmış gibi onu ayıpladı. Geçmişe bakılacak olursa, bu bir hataydı. Yarbay onu bir saniye içinde sivri uçlu sakalından yakaladı.

“Şimdi,” dedi aldatıcı sakinlikte bir ses tonuyla.

“Burada zaman sıkıntısı çektiğimizi varsay ve hiçbir tavır almaksızın ya da hiçbir yorum yapmaksızın bana yalnızca durumu açıkla.”

“İnsan, o hayattayken, oraya giremeyeceğimizi söyledi,” diye ciyakladı Cumulus.

“Yani?”

Argon konuya açıklık getirdi. “Yani... o hayattayken giremezsek...”

Root derin bir soluk aldı. “Demek ki öldüğünde gireriz.”

Cumulus ile Argon’un yüzleri sevinçle parladı. “Kesinlikle,” dedi ikisi bir ağızdan.

Root çenesini kaşıdı.

“Bilmiyorum. Yasal olarak, olmamamız gereken bir yerde bulunuyoruz.”

“Hiç de değil,” diye karşı çıktı Cumulus. “Bu temel dilbilgisi, insan hayatta olduğu sürece girişin yasak olduğunu açık açık söyledi. Bu da öldüğünde davetli olduğumuz anlamına gelir.”

Yarbay tatmin olmamıştı. “Bu davet, bana imalıymış gibi geldi.”

“Hayır,” diye söze karıştı Foaly. “Haklılar. Durum ortada. Fowl öldüğünde, kapılar ardına kadar açılacak. Kendi söyledi.”

“Belki.”

“Belki hiçbir şey,” diye ağzından kaçırdı Foaly. “Tanrı aşkına, Julius, daha ne istiyorsun? Belki farkında değilsindir diye söylüyorum, burada bir kriz yaşıyoruz.” Root yavaşça başını salladı. “Birincisi, haklısın. İkincisi, harekete geçeceğim. Üçüncüsü, ikinize de aferin. Ve dördüncüsü, beni bir daha Julius diye çağıracak olursan Foaly, sana kendi toynaklarını yedirtirim. Şimdi, Komisyonu aramam için bana bir hat ver. Altın için gerekli onayı almam gerek.”

“Hemen, Yarbay Root, emredersiniz.” Foaly sırıttı, Holly’nin hatırına, şu toynak yemekle ilgili yorumu duymazdan gelmişti.

“Yani şöyle, altını onlara veriyoruz,” diye mırıldandı Root, yüksek sesle düşünerek. “Bize Holly’yi gönderiyorlar, biz her yeri mavi durulamadan geçiriyoruz ve fidyenin iadesi için içeri giriyoruz. Bu kadar basit.” “Bu kadar basit ve mükemmel,” diye övgüler yağdırdı Argon. “Mesleğimiz açısından ne büyük bir başarı, sizce de öyle değil mi, Doktor Cumulus?”

Cumulus’ün aklından bin bir türlü olasılık geçiyordu. “Konferanslar, kitap anlaşmaları. Yalnızca filmin telif hakları bile, bir servet değerinde olacak.”

“Bırakın şu sosyologların saçma düşüncelerini. Bir şeyden yoksun bırakılmanın, insanda antisosyal davranışlara neden olduğu sonucuna varacağınız kesin. Bu Fowl karakteri, hayatında hiç açlık çekmemiş olmalı.” “Birden fazla açlık çeşidi vardır,” diye belirtti Argon. “Çok doğru.

Başarı açlığı. Hükmetme açlığı. Bir de-” “Dışarı,” diye tersledi onları Root. “İkinizi birden boğmadan, çıkın dışarı. Ve bu sözlerden herhangi birini öğleden sonraki tartışma programlarından birinde duyacak olursam, bunu sizden bileceğim, ona göre.” Danışmanlar dikkatlice geri çekildiler ve kimsenin duymayacağı bir yere gidene kadar, menajerlerini aramamaya karar verdiler.

“Komisyon bu öneriyi kabul eder mi, bilmiyorum,” dedi Root, danışmanlar çıkınca. “Bu kadar altın, çok fazla.”

Foaly konsolun üzerinden baktı. “Tam olarak ne kadar?”

Yarbay, masanın öbür tarafına bir kâğıt parçası uzattı. “Bu kadar.”

“Bu çok fazla.” Foaly ıslık çaldı. “Bir ton. Küçük, işaretlenmemiş külçeler. Hepsi yirmi dört ayar. Ama en azından yuvarlak bir sayı.”

“Çok rahatlatıcı. Bunu Komisyona söyleyeceğimden emin olabilirsin. Şu hattı açamadın mı, hâlâ?”

Foaly homurdandı. Bu olumsuz bir homurtuydu. Yüksek rütbeli bir memura homurdanmak çok küstahçaydı. Root’un onu terbiye etmeye zamanı yoktu ama aklının bir köşesine yazdı: Bu iş bitince, Foaly’nin maaşını birkaç yüzyıl boyunca kes. Root gözlerini ovuşturdu, bitkindi. Zaman farkı kendini göstermeye başlamıştı. Beyni uyumasına izin vermese de zaman durdurumu başladığında beri uyanık olduğu için, bedenin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Root sandalyesinden kalkıp içeri biraz hava girsin diye, kapıyı ardına kadar açtı. Durmuş zaman havası berbattı. Bırakın bir oğlan çocuğunu, moleküller bile, zaman diliminden paçayı kurtaramazlardı.

Kapının yanında hareketlilik vardı. Hem de oldukça bir hareketlilik vardı. Birlikler grup halinde uçan bir kafesin çevresinde toplanmışlardı. Sıranın başında Cudgeon vardı ve bütün tim onu izliyordu. Root yanlarına gitmek için mekikten indi.

“Nedir bu?” diye sordu sevimsizce. “Bir sirk mi?” Cudgeon’un yüzü solgun ama kararlıydı.

“Hayır Julius. Bu sirkin sonu.”

Root başını salladı. “Anladım. Ya bunlar, palyaço mu?” Foaly başını kapıdan dışarı uzattı.

“Uzayıp giden sirk muhabbetinizi böldüğüm için özür dilerim ama nedir bu kahrolası şey?”

“Evet, Binbaşı,” dedi Root, başıyla havada sallanan uçan kafesi işaret ederek. “Nedir bu kahrolası şey?” Cudgeon birkaç kez derin derin soluyarak .cesaretini topladı. “Seni örnek aldım, Julius.”

“Eee, ne olmuş yani?”

“Sen işe yaramaz bir yaratığı içeri göndermeye karar vermiştin ya. Ben de şimdi bunu yapacağım.”

Root tehlikeli bir gülüş attı. “Sen hiçbir şey yapmaya karar veremezsin, Binbaşı, en azından ben sana emredinceye kadar.”

Cudgeon bilinçsizce geriledi.

“Komisyona danıştım, Julius. Onların tam desteğini aldım.”

Yüzbaşı Foaly’ye döndü. “Doğru mu, bu?”

“Öyle görünüyor. Dış hattan bildirildi. Bu, artık Cudgeon’ın partisi. Komisyona, fidye talebini ve sizin Bay Diggums’ı hapishaneden salıvermenizi anlatmış. Konu altın olunca, yaşlıların nasıl davrandıklarını bilirsiniz.”

Root kollarını kavuşturdu. “Beni senin hakkında uyarmışlardı, Cudgeon. Beni arkamdan vuracağını söylemişlerdi. Onlara inanmadım. Ne aptalmışım.”

“Bunun bizimle bir ilgisi yok, Julius. Görevle ilgili. Başarımız, şu uçan kafesin içindekine bağlı.”

“Peki, ne var o kafesin içinde? Yo,' söyleme. Yeraltı Teşkilatındaki, sihrini kaybetmiş en son yaratık. Ye bir asrı aşkın bir süredir, canlı ele geçirmeyi başarabildiğimiz ilk troll.”

“Aynen. Düşmanımızı ortadan kaldırmak için bize gereken yaratık.”

Root’un yanakları öfkesini bastırmaya çabalarken, kor gibi parladı.

“Bunu aklına bile getirebildiğine inanmıyorum.” “Kabul et, Julius, senin temel düşüncenle bire bir aynı.”

“Hayır, değil. Mulch Diggums, kendi kararını kendi vermişti. Olayın riskini biliyordu.”

“Diggums öldü mü?”

Root bir kez daha gözlerini ovuşturdu. “Evet. Öyle görünüyor. Mağara çökmüş.”

“Bu da, haklı olduğumu kanıtlıyor. Oysa bir troll bu kadar kolayca ölmez.”

“Tanrı aşkına, sersem hayvanın teki o! Bir troll talimatlara nasıl uyabilir ki?”

Cudgeon gülümsedi, endişesinin yanında, yeni yeni ortaya çıkan özgüveni de fark ediliyordu.

“Ne talimatı? Biz yalnızca onu eve yöneltip yolundan çekiliyoruz. Bu insanların, onları kurtarmamız için bize yalvaracaklarını garanti ediyorum.”

“Peki ya memurum ne olacak?”

“Yüzbaşı Short herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadan uzun süre önce, troll çoktan kilit altına alınmış olacak.” “Bunu garanti edebiliyorsun, değil mi?”

Cudgeon durakladı. “Bu, benim göze almayı kabul... Komisyonun göze almayı kabul ettiği bir risk.”

“Politika,” diye tükürdü Root. “Tüm bunlar senin için politikadan başka bir şey değil, Cudgeon. Komisyonda bir koltuk uğruna, övünebileceğin bir başarı elde etmek. Midemi bulandırıyorsun.”

“Sen ne istersen düşün, biz bu stratejiyi uygulayacağız. Komisyon beni, Vekâleten Yarbay olarak atadı, bu yüzden, eğer ortak geçmişimizi bir kenara bırakamıyorsan, çek git yolumdan.”

Root kenara çekildi. “Merak etme, Yarbay. Ben bu katliamda yokum. Bu şeref sana ait.”

Cudgeon en içten bakışını takındı. “Julius, aksini düşünsen de beni yürekten ilgilendiren tek şey, Peri Halkı.” “Özellikle de içlerinden biri,” diye burnundan soludu Root.

Cudgeon moralini yüksek tutmaya çalıştı.

“Burada durup bunları dinlemek zorunda değilim. Seninle konuştuğum her an, benim için kayıp bir saniye demek.”

Root Cudgeon’ın gözlerinin içine baktı. “Yani toplam, altı yüz yıl boşa gitmiş, söyle, öyle değil mi, arkadanım?”

Cudgeon yanıt vermedi. Ne söyleyebilirdi ki? Tutkunun bir bedeli vardı ve bu bedel arkadaşlıktı.

Cudgeon spritetan oluşan yalnızca kendisine sadık, özenle seçilmiş bir timin başına döndü. “Uçan kafesi caddeye taşıyın. Size komut verene kadar, harekete geçmiyorsunuz.”

Cudgeon eski dostuyla göz göze gelmemeye çalışarak, Root’un önünden hızla geçti. Foaly bir yorum yapmadan gitmesine izin veremezdi.

“Hey, Cudgeon.”

Yarbay Vekili bu kadarına dayanamazdı, özellikle de görevinin ilk gününde.

“Dediklerine dikkat et, Foaly. Hiç kimse, vazgeçilmez değildir.”
Foaly kıkırdadı. “Çok doğru. Politikada da böyledir, sana tek bir fırsat verilir.”
Cudgeon her şeye rağmen pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.
“Ben olsaydım,” diye sürdürdü konuşmasını Foaly, “ve Komisyonda bir koltuk sahibi olmam için bana bir şans verilseydi, tek bir şans, geleceğimi kesinlikle bir trolle emanet etmezdim.”
Ve bir anda, Cudgeon’un yeni yeni ortaya çıkan özgüveni buharlaşarak, yerini bitkinliğe bıraktı. Alnını silip caddeye taşman kafesin arkasından koşturdu.
“Yarın görüşürüz,” diye bağırdı Foaly, arkasından. “Çöplerimi dışarı çıkartıyor olacaksın.”
Root güldü. Herhalde ilk kez, Foaly’nin bir şakası onu güldürüyordu.
“Aferin, Foaly.” Root sırıttı. “Kalleşi en zayıf yerinden vur, başarı tutkusundan.”
“Teşekkürler, Julius.”
Root’un gülümsemesi, LEP kantinindeki, bol yağda kızarmış salyangozlardan bile daha büyük bir hızla eriyip gitmişti.
“Seni bu Julius konusunda uyardım, Foaly. Şimdi şu dış hattı yeniden aç. Cudgeon’ın planı ters gitmeye başladığında, altının hazır olmasını istiyorum. Komisyondaki tüm yandaşlarımla görüş. Lope’un, beni destekleyeceğinden eminim, Cahartez’in de, Vinyâya da olabilir. O kadının bana karşı her zaman zaafı olmuştur, öylesine şeytani bir çekiciliğim var ki.”
“Şaka yapıyorsunuz, tabii.”
“Asla şaka yapmam,” dedi Root ve bunu çok ciddi bir yüz ifadesiyle söyledi.
Holly’nin bir tür planı vardı. Kalkanını indirip gizli gizli ortalarda dolaşacak, peri silahlarının geri verilmesini isteyecek, sonra da Fowl kendisini bırakmaya mecbur kalıncaya kadar çevresindeki her şeyi yıkıp dökecekti. Artık malikânede birkaç milyon İrlanda sterlini değerinde zarar meydana gelirse, bu da işin ikramiyesiydi.
Holly yıllardır kendini bu denli iyi hissetmemişti. Gözleri güçle parlıyor ve teninin her santimetre karesinden alev alev yanan kıvılcımlar yayılıyordu. Damarlarında dolaşan bu sıcaklığın, onu ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

Artık kontrol Yüzbaşı Short'un elindeydi, ava çıkıyordu. Bunun için eğitilmişti. Bu iş başladığında, üstünlük Çamur Adamlarındı. Ama artık durum tam tersine dönmüştü. Artık o avcı, onlarsa avdı.

Holly yüksek merdivenleri gözden geçirip dev hizmetkârın oralarda olmamasına dikkat etti. Bu adam Holly'nin asla riske atılmayacağı türden biriydi. O koca parmakları kafatasını saracak olsa, miğferi ister başında olsun, ister olmasın, Holly tarih olurdu, tabii miğferini bulabilirse eğer.

Bu koskocaman ev, bir anıtmezara benziyordu — kemerli odalarının içinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ama bir sürü ürkütücü portre asılıydı. Hepsinde de Fowllar'a özgü o kuşku dolu, pırıltılı gözler vardı. Holly, Neutrino 2000'ine kavuşunca, hepsini ateşe vermeye karar verdi. Biraz kinci bir davranıştı belki, ama Artemis Fowl'un ona yaptıklarını düşünülecek olursa, kesinlikle adildi.

Holly üst sahanlığı çepeçevre saran kıvrımı izleyerek basamakları hızla tırmandı. Koridorun sonundaki odanın kapısının altından, solgun bir ışık yansıyordu. Holly avcunu kapıya dayayıp titreşimleri hissetmeye çalıştı. İçeride bir etkinlik vardı. Bağırtılar ve ayak sesleri kapıya doğru gümbür gümbür geliyordu.

Holly geriye doğru sıçrayıp kendini kadifemsi duvar kâğıdına iyice yapıştırdı. Tam zamanında. İriyarı ve hantal bir şekil, kapıdan dışarı fırladı ve ardında bir girdap bırakarak fırtına gibi koridora doğru ilerledi.

"Juliet," diye bağırdı, ama adam merdivenlerden inip gözden kaybolduktan uzun süre sonra bile, kız kardeşinin adı hâlâ yankılanıyordu.

Merak etme, Kâhya, diye düşündü Holly. Juliet *Güreş Dünyası* programına kenetlenmiş, hayatının en mutlu gününü yaşıyor. Açık duran kapı Holly'nin içeri girebilmesi için uygun bir fırsattı. Mekanik kol kapıyı kilitlemeden hemen önce, sessizce içeri girmeyi başardı.

Artemis Fowl kalkansavarlı güneş gözlüğünü takmış, onu bekliyordu.

"iyi akşamlar, Yüzbaşı Short," diye başladı söze, özgüveninden hiçbir şey kaybetmemiş gibi. "Sana basmakalıp bir söz gibi gelebilir belki ama ben de seni bekliyordum."

Holly yanıt vermedi, hatta gardiyanının gözlerinin içine bile bakmadı. Kendisine öğretildiği gibi bakışları her yeri kısaca tarayarak, odayı gözden geçirdi.

"Hiç kuşkusuz, bu akşamın erken saatlerinde verilmiş sözlerine bağlısın hâlâ..."

Ama Holly onu dinlemiyordu, arka duvara vidalanmış, paslanmaz çelikten tezgâha doğru hızla ilerliyordu.

“Yani, temel olarak durumumuzda bir değişiklik olmadı. Benim rehinemsin hâlâ.”

“Tabii, tabii, tabii,” diye mırıldandı Holly, parmaklarını Düzeltme Timinin insanlarca el konulmuş donanımının üzerinde gezdirerek, içlerinden gizli-kaplamalı miğferi alıp sivri kulaklarının üzerine taktı, içindeki hava yastıkları, başına uyum sağlayacak biçimde şiştiler. Holly artık güvendeydi. Fowl’un verdiği emirler, yansıtıcılı siperliğin ardından hiçbir anlam ifade etmezdi. Bir kablolu mikrofon, otomatik olarak indi. Bağlantı hemen sağlanmıştı.

“… döner frekanslardan. Yayın döner frekanslardan. Holly, beni duyabiliyorsan, gizlenmeye çalış.”

Holly Foaly’nin sesini tanımıştı. Bu çılgın ortamda tanıdık bir sesti.

“Tekrar ediyorum. Gizlenmeye çalış. Cudgeon oraya bir...”

“Bilmem gereken bir şey mi var?” dedi Artemis.

“Sessiz ol” diye tısladı Holly, genelde küstahça konuşan Foaly’nin ses tonu onu kaygılandırmıştı.

“Bir kez daha söylüyorum, çıkışını güvence altına almak için, oraya bir troll gönderiyorlar.”

Holly irkildi. Artık atışlara Cudgeon karar veriyordu. Bu hiç de iyi bir haber değildi.

Fowl yine araya girdi.

“Bu yaptığın hiç de kibar bir davranış değil. Ev sahibini duymazdan gelmek.”

“Yeter artık,” diye hırladı Holly.

Yumruğunu geriye doğru çekti, parmakları birbirine sıkıca kenetlenmişti. Artemis yana kaçmadı. Neden kaçsındı ki? Nasıl olsa Kâhya yumruk inmeden önce, koşup araya girerdi. Ama sonra, Artemis’in dikkatini çeken bir şey oldu, birinci katın monitöründe, merdivenlerden aşağı inen iriyarı biri. Bu Kâhya idi.

“Doğru, zengin çocuk,” dedi küstahça Holly. “Bu kez, yalnız başınasın.”

Ve Artemis’in gözleri ardına kadar açıldı ve Holly dirseğine biraz daha esneklik kazandırıp yumruğunu, kendisini kaçıran çocuğun burnunun tam ortasına indirdi.

“Offf,” dedi Artemis, popo üstü düşerek.

“Oh, işte bu! Harikaydı.”

Holly kulağının içinde vızıldayan sese odaklandı.

“... dış kameralara kapalı devre yükledik, böylece insanlar caddedeki olayların hiçbirini göremiyorlar. Ama yola çıktı, inan bana.”

“Foaly. Foaly, kendine gel.”

“Holly? Sen misin?”

“Tabii ki benim. Foaly, kapalı devre falan yok. Burada olup biten her şeyi görebiliyorum.”

“Vay canına, kurnaz çocuk... Demek sistemi kapatıp yeniden başlatmış.”

Cadde perilerden oluşan bir arı kovanı gibiydi. Cudgeon kibirli kibirli, peri takımına emirler yağdırıyordu. Ve bu meydan kavgasının tam ortasında, hava yastıklarının üzerinde dalgalanan, beş metre uzunluğunda bir uçan kafes duruyordu. Kafes malikânenin kapısının tam karşısındaydı ve teknisyenler çevresindeki surlara bir şok kilidi takıyorlardı. Harekete geçirildiğinde, kilidin içindeki alaşım çubukları birbiri ardına patlatılacak ve kapı parçalanacaktı. Tozlar yatıştığında trollün gidecek tek bir yeri kalacaktı - malikâne.

Holly öbür monitörleri kontrol etti. Kâhya Juliet’i hücreden çıkartmayı başarmıştı. Mahzenin üst katma çıkmışlardı ve şu an koridordan geçiyorlardı. Tam ateş hattının üzerindeydiler.

“D’Arvit,” diye küfretti Holly, çalışma tezgâhının yanma giderek.

Artemis dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Bana vurdun,” dedi şaşkınlıkla.

Holly bir çift Sinekkuşu taktı.

“Doğru, Fowl. Ve geldiği yerde, ona benzer bir sürü yumruk daha var. Bu yüzden, kendi iyiliğin için, olduğun yerde kal.”

Hayatında ilk kez Artemis, verecek yerinde bir cevabı olmadığını fark etti. Ağzını açıp beyninin etkileyici bir yanıt vermesini bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

Holly Neutrino 2000’ini tabanca kılıfına yerleştirdi.

“İşte bu kadar, Çamur Çocuk. Oyun zamanı sona erdi. Artık yönetim profesyonellerin elinde. Eğer uslu durursan, döndüğümde sana lolipop alırım.”

Ve Holly antik meşe kirişlerin altından süzülerek gözden kaybolduktan uzun süre sonra, Artemis’in arkasından bakarak tek diyebildiği, “Ben

lolipop sevmem," oldu.

Bu korkunç derecede yersiz bir yanıttı ve Artemis kendinden utandı. Gerçekten gülünçtü: Ben lolipop sevmem. Kendine saygısı olan hiçbir suç dehası, lolipop sözcüğünü ağzına bile almazdı. Bu gibi durumlar için, kendine esprili yanıtlardan oluşan bir veri tabanı oluşturmalıydı.

Giriş kapısı yerinden sökülüp malikâne temellerine kadar sarsılmamış olsaydı, Artemis çevresinde gelişen olaylardan tamamen kopmuş, hâlâ kıpırdamadan oturuyor olabilirdi. Böylesi bir şey, herkesi hayal dünyasından koparıp aklını başına getirmeye yeterdi.

Yarbay Vekili Cudgeon'ın tam önüne bir sprite kondu.

"Tasması takıldı, efendim."

Cudgeon başını salladı. "Sıkıca takıldığından emin misin, Yüzbaşı? Trollün yanlış yoldan dışarı çıkmasını istemiyorum."

"Bir goblin cüzdanından da sıkı. Bu kilitten, tek bir hava kabarcığı bile kurtulamaz. Kokuşmuş solucandan da —"

"Çok iyi, Yüzbaşı," diye aceleyle sözünü kesti Cudgeon, henüz sprite ayrıntılı benzeş imini tamamlayamadan.

Hemen yanlarında duran kafes hava yastığını patlatacakmışçasına hızla sallandı.

"Bu aptalı havaya uçursak iyi olur, Yarbay. Onu en kısa zamanda buradan çıkartmazsak, adamlarım bir haftalarını döküntüleri kazıyarak..."

"Pekâlâ, Yüzbaşı, pekâlâ. Uçur şunu artık, Tanrı aşkına."

Cudgeon avuç içi bilgisayarının LCD ekranına bir not karalayarak, hızla patlama kalkanının arkasına geçti. Not: Spritelara sözlerine dikkat etmelerini hatırlat. Ne de olsa artık ben bir Yarbayım.

Söz konusu olan geveze Yüzbaşı kafesin sürücüsüne döndü.

"Uçur şunu, Chix. Bu kahrolası kapıyı menteşelerinden sök."

"Emredersiniz. Kahrolası menteşeleri uçur. Anlaşıldı tamam. "

Cudgeon yüzünü buruşturdu. Yarın genel bir toplantı yapılacaktı. İlk iş olarak. Sonra da apoletinde, yarbay rütbesi yer alacaktı. Yüzünde üçlü meşe palamudu logosu ışıldayan bir periden daha mutlu bir şey olamazdı.

Aracın ön camı kuvars olduğu halde, Chix yine de şarapnel koruyuculu gözlüğünü taktı. Bu gözlük havalıydı. Kızlar bayılıyordu. Ya da o öyle düşünüyordu. Kendini amansız ve gözü pek bir kahraman gibi görüyordu. Spritelar böyleydi işte. Bir periye bir çift kanat verince, kendisini Tanrının kadınlara armağanı sanırdı. Ama Chix Verbil'in kadınları etkilemek

konusundaki şanssızlığı, yine başka bir öykünün konusu. Bu öyküde yalnızca tek bir amaca hizmet ediyor. Ve bu da, aşırı duygusal bir hareketle patlat düğmesine basmak. Bunu da büyük bir soğukkanlılıkla yaptı.

İki düzine dikkatli kullanılmış patlayıcı yataklarının içinde patlayıp iki düzine metal alaşımlı fünyeyi, saatte bin milin üzerinde bir hızla fırlattı. Patlama sonucu, her fişeğin temas ettiği bölge ve çevresindeki on beş santimlik alan toz haline geldi ve kapı kahrolası menteşelerinden başarıyla söküldü. Yüzbaşının dediği gibi oldu.

Tozlar yatıştığında, hayvan terbiyecileri kafesin içindeki duvarı vinçle yerinden kaldırıp yan panellerine avuçlarının içleriyle vurmaya başladılar.

Cudgeon patlama kalkanının arkasından başını uzattı.

“Her şey yolunda mı, Yüzbaşı?”

“Bir saniye, Yarbay. Chix? Nasıl gidiyor?”

Chix aracın monitörüne baktı.

“Troll hareket ediyor. Darbeler onu korkutuyor. Pençelerini çıkartıyor. Vay canına, amma da büyükmüş. Düzeltmedeki o bebeğin yerinde olup da, onunla karşılaşmayı istemezdim.”

Cudgeon bir an için suçluluk duydu ama en sevdiği hayali bu hissini hemen bastırdı - Komisyonun bej renkli kadife koltuklarından birine kurulma hayali.

Kafes şiddetle yukarı fırladı, Chix neredeyse koltuğundan düşecekti. Tıpkı bir rodeocu gibi koltuğuna yapıştı.

“Aman! Harekete geçti. Silahlarınızı kuşanın çocuklar. İçimden bir ses çok yakında bir yardım çağrısı alacağımızı söylüyor.”

Cudgeon hazırlanma zahmetine bile girmedi. Bu tür şeyleri ayak işlerinden sorumlu askerlere bırakmayı yeğlerdi. Yarbay Vekili, tehlikeli bir olaya atamayacak kadar önemli buluyordu kendini. Genellikle, Peri Halkının yararı açısından harekât bölgesinin dışında kalmak en iyisiydi.

Kâhya basamakları dörder dörder indi. Efendi Artemis’i ilk kez bir kriz ânında yalnız başına bırakmıştı. Ama Juliet onun ailesiydi ve küçük kız kardeşinin başının büyük dertte olduğu açıkça ortadaydı. Bu peri ona bir şey yapmıştı ve şimdi kız kardeşi, hücrenin içinde oturmuş kendi kendine kıkırdıyordu. Kâhya’nın aklından en kötü olasılık geçti. Juliet’in başına bir şey gelirse kendini asla affetmezdi.

Tıraşlı başından aşağı bir ter damlasının aktığını hissetti. Bu olay garip bir yöne doğru gitmeye başlamıştı. Periler, sihir ve şimdi de malikânenin

içinde özgürce dolaşan bir rehine. Tüm bunları nasıl denetleyebilirdi ki? En alt düzeyden bir politikacının bile dört kişilik bir koruma timi vardı, oysa kendisinden bu olanaksız durumu tek başına kontrol altına alması bekleniyordu.

Kâhya koridorda hızla koşarak kısa süre öncesine kadar, Yüzbaşı Short'un hücresi olan odaya girdi. Juliet, karyolanın üzerine uzanmış, hayranlıkla beton duvarı izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye güçlükle soludu Kâhya, silahını ustaca çekerek.

Kız kardeşi ona zoraki bir bakış attı. "Sessiz ol, seni koca maymun. Aşk Makinesi Louie'nin maçı var. Aslında o kadar da güçlü değil. Onu rahatlıkla yenebilirdim." Kâhya gözlerini kırpıştırdı. Kız kardeşi saçmalıyordu. Uyuşturulmuş gibiydi.

"Hadi gidelim. Artemis bizi yukarı, harekât odasına çağırıyor."

Juliet ojeli tırnağını duvara doğru uzattı.

"Artemis bekleyebilir. Bu uluslararası şampiyonluk maçı. Ve üstelik intikam maçı. Loire, Hogman'ın yavru domuzunu yedi."

Hizmetkâr duvarı inceledi. Kesinlikle bomboştu. Buna zamanı yoktu.

"Tamam. Hadi gidelim," diye hırladı, kız kardeşini geniş omuzlarından birine atarak.

"Hayıııır. Seni şişko kabadayı," diye karşı çıktı Juliet, Kâhya'nın sırtına küçük yumruklarını indirerek. "Şimdi olmaz. Hogman! Hogmaaaan!"

Kâhya kızın itirazlarını duymazdan gelerek, uzun adımlarla koşmaya başladı. Bu kahrolası Hogman da kimdi? Hiç kuşkusuz, Juliet'in erkek arkadaşlarından biriydi. Bundan sonra eve telefon açanları daha yakından takip edecekti.

"Kâhya? Cevap ver."

Telsizden yükselen ses Artemis'indi. Kâhya kemerine uzanmak için kız kardeşini biraz yukarı kaldırdı.

"Lolipop!" diye bağırdı işvereni.

"Tekrarla. Şey dedin sandım —"

"Şey... Çık oradan hemen, demek istedim. Sığmağa! Sığmağa! "

Sığmağa mı? Bu askeri terim, Efendi Artemis'in ağzına hiç yakışmıyordu. Tıpkı bir Şans Kesesindeki pırlantalı bir yüzük gibi.

"Sığmağa mı gideyim?"

"Evet Kâhya. Sığmağa git. Temel terimler kullanırsam, daha çabuk anlarsın diye düşünmüştüm. Anlaşılan, yanılmışım."

Öyle görünüyordu. Kâhya gizlenecek kuytu bir köşe bulmak için koridoru taradı. Fazla bir seçeneği yoktu. Tek sığmak duvar boyunca sıralanmış ortaçağdan kalma zırhlardı. Hizmetkâr mızrağıyla, topuzunu elinde tutan, on dördüncü yüzyıldan kalma bir şövalye zırhının arkasındaki köşeye gizlendi.

Juliet göğüs parçasına vurdu.

“Güçlü olduğunu mu sanıyorsun? Seni tek elimle alt edebilirim.”

“Sessiz ol,” diye fısıldadı Kâhya.

Kâhya soluğunu tutup dinledi. Bir şey ana kapıya doğru yaklaşıyordu. Bu büyük bir şeydi. Kâhya girişe göz atacak kadar öne eğildi...

Gelen sesten giriş kapısının patladığını söyleyebilirdiniz. Ama bu fiil, olayı yeteri kadar anlatmaya yetmezdi. Kapı daha çok, sonsuz sayıda küçük parçaya ayrıştı demek daha yerinde olurdu. Kâhya buna benzer bir olayı Kolombiyalı bir esrar tüccarının malikânesini havaya uçurmadan birkaç saniye önce, yedi şiddetinde bir deprem olduğunda yaşamıştı. Bu durum birazcık farklıydı. Daha sınırlıydı. Çok profesyonelce yapılmıştı. Tipik bir terör karşıtı taktikti. İçeridekileri duman ve ses dalgalarıyla vur, sonra hedefler yollarını şaşırdığında içeri gir. Gelecek olan her neyse, kötü bir şeydi. Kâhya bundan emindi. Kesinlikle de haklıydı.

Soluk bir tabaka bırakan toz bulutları Tunus kiliminin üzerine yavaşça yatıştı. Madam Fowl şu an tavan arasındaki odasından dışarı tek bir ayak parmağını bile uzatacak olsa öfkeden deliye dönerdi. Kâhya’nın içgüdüleri ona kıpırdamasını söyledi. Yerde zikzaklar çizerek, daha geniş bir alana doğru gitmeliydi. Hedefi daraltmak için yere yakın ilerlemeliydi. Şu an bunu yapmak için en uygun zamandı, görüş iyice açılmadan. Artık her an, mermiler kemerli kapının altından dolu gibi yağmaya başlayabilirdi ve Kâhya’nın en son sıkıştırılmak istediği yer, alt kattı.

Başka bir gün olsa, Kâhya harekete geçerdi. Beyninden ikinci bir düşünce geçmesine bile zaman kalmadan, merdivenleri yarılamış olurdu. Ama bugün, omzunda anlamsız sesler çıkaran küçük kız kardeşini taşıyordu ve onu bu ölümcül yaylım ateşinin ortasında korumasız bırakmayı kesinlikle istemiyordu. Juliet bu durumdayken, hiç kuşkusuz peri komandolarının peşinden gidip onlarla güreşmek isteyecekti. Ve kız kardeşi bir kabadayı gibi konuşsa da henüz bir çocuk sayılırdı. Eğitimi askeri bir kadro için uygun değildi. Bu yüzden Kâhya eğilip Juliet’i zırhlardan birinin

arkasındaki duvar halısına yaslayıp zırhın güvenlik kilidini kontrol etti. Kapalıydı, iyi. Pekâlâ periler, hadi gelin bakalım.

Toz bulutunun içinde bir şey kıpırdadı. Kâhya bu şeyin bir insan olmadığını hemen anladı. Hizmetkâr bir hayvanı görür görmez tanıyacak kadar çok sayıda safariye katılmıştı. Yaratığın yürüyüşünü inceledi. Büyük olasılıkla maymunsu bir yaratıktı. Maymuna benzer bir üst beden yapısı vardı ama her tür primattan daha büyüktü. Kâhya böylesini hiç görmemişti. Bir maymunsa tabancası pek bir işe yaramayacaktı. Bir maymunun kafatasına beş mermi boşaltsanız bile, beyni öldüğünü fark etmeden önce sizi yiyip bitirecek zaman bulabilirdi.

Ama bu bir maymun değildi. Maymunların gözleri karanlıkta parlamazdı. Oysa bununkiler parlıyordu. Bunlar kaim lüleli perçeminin arkasında yarı gizlenmiş, parlak, kan kırmızısı gözbebekleriydi. Azıdişleri vardı, ama filinkiler gibi değildi. Bununkilerin kenarları ise testere gibi ve kavisliydi. Parçalayıcı silahlar gerekiyordu. Kâhya midesinin uyuştuğunu hissetti. Daha önce de bir kez aynı duyguyu yaşamıştı. İsviçre akademisindeki ilk gününde. Korkuydu bu.

Yaratık toz bulutunun içinden çıktı. Kâhya'nın soluğu kesildi, yine akademiden beri ilk kez. Bu şimdiye kadar karşılaştığı rakiplerden hiçbirine benzemiyordu.

Hizmetkâr işte o anda, perilerin ne yaptıklarını anladı. Oraya gerçek bir avcı göndermişlerdi. Bu sihir ya da kurallarla hiçbir ilgisi olmayan bir yaratıktı. Hangi türden olursa olsun, yoluna çıkan her şeyi öldürebilecek bir şeydi. Karşısındaki kusursuz bir yırtıcı hayvandı. Bu, dişlerinin eti parçalayan uçlarından, pençelerindeki kurumuş kan lekelerinden ve gözlerinden yayılan damıtılmış düşmanca bakışlardan anlaşılıyordu.

Troll ayaklarını sürüyerek ilerlerken, gözlerini kısmış, avizeden gelen ışığa bakıyordu. Sararmış pençeleri, mermer fayansları sıyırıp arkalarında kıvılcımlar çıkarıyorlardı. Troll şimdi havayı kokluyordu. Başını yana eğmiş, burnundan garip sesler çıkartıyordu. Kâhya bunu daha önce görmüştü - ayı avına çıktıklarında Rus hayvan terbiyecileri aç bıraktıkları pitbulları salınca köpeklerin burunlarından aynı sesler çıkmıştı.

Yaratığın tüylü başı hareketsiz kaldı. Uzun burnunu doğrudan Kâhya'nın saklandığı yere uzattı. Bu raslantı olamazdı. Hizmetkâr zincir zırh bir eldivenin parmaklarının arasından gizlice baktı. Yaratık

sezdirmeden avına yaklaşma zamanı gelmişti. Yırtıcı hayvanlar kokuyu alır almaz, yavaş ve sessiz adımlarla yaklaşırlardı, ateş açılıncaya kadar.

Ama trollün yırtıcı hayvanların elkitabını okumadığı anlaşılıyordu, çünkü gizli gizli yaklaşma zahmetine girmemiş, doğrudan yıldırım gibi saldırmıştı. Troll, Kâhya'nın tahmin ettiğinden çok büyük bir hızla sıçrayarak, koridoru bir adımda aştı ve ortaçağdan kalma zırhı sanki bir vitrin mankeniymiş gibi kenara fırlattı.

Juliet gözlerini kırpıştırdı. "Ooh," diye güçlükle soludu. "Bu Kocaayak Bob. Bin dokuz yüz doksan dokuzun Kanada şampiyonu. Ben senin akrabalarını aramak için Ant Dağlarına gittiğini sanıyordum."

Kâhya Juliet'in dediklerini düzeltmeye gerek duymadı. Kız kardeşinin aklı başında değildi. En azından mutlu ölecekti. Kâhya'nın beyni bir yandan bu ürkütücü manzarayı tartarken, bir yandan da silah tutan eli kalkmaya başlamıştı.

Sig Sauer'inin tetiğini, mekanizmasının izin verdiğince hızlı çekti. Planı üç tane göğsünden, iki tane gözlerinin arasından vurmaktı. Göğsüne hedef aldığı üç atış da girmişti ama Kâhya henüz planının oluşumunu bitiremeden, troll saldırmaya başladı. Saldırma, trollün orağa benzer azıdişlerini Kâhya'nın arkasına gizlendiği zırha geçirmesiyle başladı. Azıdişleri zırhın gövdesine kenetlenip çelik destekli yeleğini jiletle lime lime edilmiş çeltik kâğıdına çevirdi.

Kâhya testereye benzer dişler göğsünü delince, soğuk bir acı hissetti. Yarasının öldürücü olduğunu hemen anlamıştı. Soluğu ağırlaştı. Akciğerlerinden biri parçalanmıştı ve akan kan damlaları, trollün postunu keçeleştirmişti. Bu onun kanıydı. Başka hiç kimse, bu kadar kan kaybedip hayatta kalmayı başaramazdı. Acı bir anda yerini garip bir coşkuya bırakmıştı. Hayvanın dişlerinin içindeki kanallardan doğal bir uyuşturucu şırınga edilmiş gibiydi. Bu en ölümcül zehirden daha tehlikeliydi. Birkaç dakika içinde, Kâhya mücadeleden vazgeçmekle kalmayıp gülerek kendi mezarının yolunu tutacaktı.

Hizmetkâr bedenindeki uyuşturucuyla savaşıp bir yandan da kudurmuşçasına trolle boğuşmaya başladı. Ama bu işe yaramıyordu. Kâhya'nın savaşı, henüz başlamadan sona ermişti.

Troll domuz gibi hırıldayıp hizmetkârın gevşek bedenini başının üzerine aldı. Kâhya'nın koca iskeleti, hiçbir insan kemiğinin dayanamayacağı bir

güçle duvara çarptı. Yerden tavana kadar tüm tuğlalar çatladı. Kâhya'nın omurgası da. Artık kan kaybından değilse de felçten ölecekti.

Juliet hâlâ hipnotizmanın etkisi altındaydı.

"Hadi ama, abi. Çık artık oradan. Hepimiz numara yaptığını biliyoruz."

Troll durakladı, bu korkusuz insan dikkatini çekmiş olmalıydı. Bu denli karmaşık düşünebilseydi bir dolap çevrildiğini sanabilirdi tabii. Ama sonunda, galip gelen iştahı oldu. Yaratık et kokusu almıştı. Hem de taze ve yumuşak bir et kokusu. Yerüstündeki etler farklıydı. Yeryüzü kokularıyla bezenmişlerdi. Açık hava etinin tadını bir kez aldınız mı, bir daha vazgeçemezdiniz. Troll dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirip tüylü elini kaldırdı...

Holly Sinekkuşlarım gövdesine sıkıca kenetleyip kontrollü bir inişe geçti. Tırabzanların üzerinden kayar gibi uçarak, vitraylı kubbenin altındaki sütunlu girişten ortaya çıkıverdi. Durmuş zamanın durdurum ışığı kalın gök mavisi hüzmeler saçarak, doğaya aykırı bir biçimde yansıyordu.

Işık, diye düşündü Holly. Miğferin yüksek ışınları da

ha önce işe yaramıştı, şimdi yaramaması için geçerli bir neden yoktu. Erkek için çok geçti artık, kırık bir kemik torbasından başka bir şey değildi. Ama dişinin, troll onu parçalara ayırmadan önce birkaç saniyesi daha vardı.

Holly sahte ışığın içinden dönerek inerken ses dalgaları düğmesini bulmak için miğferinin kontrol panosunu aramaya koyuldu. Ses dalgaları genellikle köpekler için kullanılırdı ama bu durumda, trollün en azından bir an için dikkatini dağıtabilirdi. Juliet'i giriş katma indirmeyi başarıncaya kadar.

Troll Juliet'in omzuna uzanıyordu. Bu genellikle savunmasız insanlara ayrılmış bir hareketti. Pençeleri kaburgaların çevresinde kenetlenip kalbi yerinden sökecekti. Bedenine en az ölçüde zarar vererek, etin son anda sertleşmesini engelleyecekti.

Holly ses dalgalarını harekete geçirdi... ve hiçbir şey olmadı. Bu hiç de iyi değildi. Genellikle sıradan bir troll bu aşırı yüksek frekanstaki sesten, en azından, rahatsız olurdu. Oysa bu kendine özgü yaratık tüylü başını bile sallamamıştı. İki olasılık vardı: Birincisi, miğfer bozuktu, ikincisi, herkesçe bilindiği gibi troll sağırdı. Ne yazık ki Holly'nin bunu bilmesi olanaksızdı çünkü bu sesler periler tarafından duyulamıyordu.

Sorun her neyse, Holly'nin asla kullanmayı istemediği bir stratejiye başvurmasına neden oldu. Bu doğrudan temastı. Üstelik, bir insanın

yaşamını kurtarmak içindi. Çıldırmış olmalıydı. Buna hiç şüphe yoktu.

Holly hızla gaz verdi ve dördüncü vitesten geriye aldı. Viteslerle arası pek iyi değildi. Olur da bu sonu gelmez kabustan sağ kurtulmayı başarırsa, teknisyenlerden kapsamlı bir eğitim alacaktı. Vitesi hızla değiştirmenin amacı havada takla atmaktı, böylelikle, çizmelerinin topuklarını doğrudan trollün kafasına gelecekti. Holly yüzünü buruşturdu. Aynı trolle ikinci kez. Bu inanılmaz bir şeydi.

Holly'nin topukları hayvanın tam tepesine isabet etti. Bu hızla uçarken, çarpışmanın şiddeti en azından yarım tondu. Giysisindeki destekli göğüs kafesi bacak kemiklerinin tuzla buz olmasına engel oluyordu. Buna rağmen, dizinin çatırdadığını duydu. Acısını alnına kadar hissetti. Bu durum, düzelme manevrasını da mahvetmişti. Kendini, güvende olacağı bir yüksekliğe fırlatmak yerine, Holly trollün sırtına çöküp bir anda keçeleşmiş kürküne sarıldı.

Troll bu durumdan çok rahatsız olmuştu. Akşam yemeği bölünmekle kalmamış, şimdi de postunun içinde, çöpçü sümüklü böceklerin yanında yuva kurmuş bir şey sırtım yumruklamaya başlamıştı. Hayvan doğrulup pençesini omzuna attı. Kavisli tırnakları Holly'nin miğferini tırmalayıp metal alaşımın yüzeyinde paralel oyuklar oluşturdu. Juliet şimdilik güvendeydi ama Holly, soyu tehlike altındaki kişiler listesindeki yerini almıştı.

Troll pençesini daha da sıktı ve her ne kadar Foaly'ye kavranması olanaksızmış gibi görünse de miğferin sürtünmeye dayanıklı tabakasını sıkıca kavramayı başardı. Holly'nin onunla ciddi ciddi konuşması gerekecekti. Bu yaşamında değilse de, kesinlikle bir sonrakinde.

Yüzbaşı Short eski düşmanıyla yalnız başına yüzleşmek zorundaydı. Holly tüm acı ve şaşkınlığının arasında, dikkatini toplamaya çalıştı. Bacağı bir sarkaç gibi sallanıyor, trollün soluğu, kokuşmuş dalgalar gibi yüzüne vuruyordu.

Ortada bir plan vardı, öyle değil mi? Buraya kadar, bir kenara kıvrılıp ölmek için uçmamıştı. Bir strateji olmuş olması gerekiyordu. Akademide geçirdiği onca yıl, ona bir şeyler öğretmiş olmalıydı. Planı her neyse, acı ve şokun arasında erişilmez bir yerlerde sıkışıp kalmış olmalıydı. Erişilemiyordu.

"Işıklar, Holly..."

Başının içinde bir ses duydu. Kendi kendine konuşuyor olmalıydı. Bu hiç başına gelmedik bir olaydı. Ha ha. Bunu Foaly'ye mutlaka anlatmalıydı... Foaly?

"Işığı aç, Holly. Bu azıdişleri işe koyulacak olursa sihrin işe yaramadan ölmüş olursun."

"Foaly? Sen misin?" Holly bunu yüksek sesle söylemiş olabilirdi, ya da yalnızca aklından geçirmişti. Emin değildi.

"Tünelin parlak ışıkları, Yüzbaşı!" Bu farklı bir sesti. O kadar tatlı değildi. "Hemen düğmeye bas! Bu bir emirdir!"

Hey. Bu Root'tu. Holly, yine işini yüzüne gözüne bulaştırmak üzereydi. Önce Hamburg, ardından Martina Franca, şimdi de bu.

"Emredersiniz," diye mırıldandı, profesyonel görünmeye çalışarak.

"Bas şuna! Şimdi, Yüzbaşı Short!"

Holly doğrudan trollün acımasız gözlerinin içine bakıp düğmeye bastı. Bu çok acıklı bir durumdu. Ya da ışıklar açılsaydı, öyle olacaktı. Ne yazık ki Holly aceleden, Artemis Fowl'un mahvettiği miğferlerden birini almıştı. Bu yüzden ne ses dalgaları vardı, ne filtreleri, ne de tünel ışıkları. Halojen ampuller hâlâ takılıydı ama Artemis'in araştırmaları sırasında telleri gevşemiş olmalıydı.

"Ah tatlım," diye soludu Holly.

"Ah tatlım," diye bağırdı Root. "Bu da ne demek oluyor?"

"Işıklar devre dışı," diye açıkladı Foaly.

"Of..." Root'un sesi giderek alçalmıştı. Söylenecek başka ne vardı ki?

Holly gözlerini kısarak trolle baktı. Trollerin aptal hayvanlar olduklarını bilmeseniz, sırıttığına yemin edebilirdiniz. Göğsüne aldığı yaraları kanarken, o orada öylece durmuş, sırıtıyordu. Yüzbaşı Short kendisine sırıtılmasından hiç hoşlanmazdı.

"Kes şu gülmeyi," deyip elindeki tek silahla trolle kafa attı. Miğferli başıyla.

Bu hiç kuşkusuz cesurca bir hareketti ama ağacı bir kuş tüyüyle kesmeye çalışmak kadar etkisizdi. Neyse ki bu tedbirsiz vuruşun bir yan etkisi oldu. İki iletken telin uçları bir an için birleşip tünel ışıklarından birini yaktı. Dört yüz vatlık beyaz bir ışık trollün kan kırmızısı gözlerinin içinde patlayıp beynine acıdan oluşan yıldırımsavarlar gönderdi.

"Heh heh," diye kıkırdadı Holly, trollün istemdışı sarsılmaya başlamasından yalnızca bir saniye önce. Trollün kasılmaları Holly'yi parke

zeminin üzerinde bir topaç gibi döndürüp bacağını bedeninin arkasına fırlattı.

Duvar korkutucu bir hızla kendisine doğru yaklaşıyordu. Belki de bu, olay bitinceye kadar acı duyulmayan vuruşlardan biridir, diye umutla düşündü Holly. Hayır, diye yanıt verdi olumsuz yanı, korkarım ki hayır. Holly duvara asılı bir Normandiya kilimine hızla çarptı ve vuruşun şiddetinden kilim üzerine düştü. Holly bir anda acının ve kilimin ağırlığının altında ezildi.

“Ooof,” diye homurdandı Foaly. “Bunu hissettim. Görüntü açık. Acı algılayıcıları, ölçeğin tepesine vurdu. Akciğerlerin patladı, Yüzbaşı. Seni bir süreliğine kaybedeceğiz. Ama endişelenme Holly, sihrin işe koyulmuş olmalı.”

Holly sihrin mavi ürpertisinin, yaralarına doluştuğunu hissetti. Meşe palamudu tanrılarına teşekkür borçluydu. Ama biraz geç kalınmıştı. Acı, sınırın üzerindeydi. Kendinden geçmeden hemen önce, Holly’nin eli kilimin altından çıkıverdi. Kâhya’nın kolunun üzerine düştü, çıplak tenine değdi. Şaşırtıcıydı ama hizmetkâr henüz ölmemişti. İnatçı bir nabız, paramparça olmuş kol ve bacaklarına ısrarla kan pompalıyordu.

İyileş, diye düşündü Holly ve sihir parmaklarına akın etti.

Troll ikileme düşmüştü — önce hangi dişiyi yemeliydi. Seçenekler, seçenekler. Bir yandan kıllı başının çevresinde bitmeyen bir sancı vızıldar, bir yandan da yağ

lı göğüs dokusunun içinde kurşunlar dururken, bu kararı vermek daha da güçleşiyordu. En sonunda yüzeyde yaşayana karar verdi. Yumuşak insan eti yiyecekti. Çiğneme gerektiren, katı peri kasları yoktu.

Hayvan yere çömelip sarı pençelerinden biriyle, kızın çenesini yana doğru eğdi. Kızın şahdamarı boynunda yavaşça atıyordu. Yüreği mi, yoksa boynu mu? diye düşündü troll. Boynu ne de olsa daha yakındı. Öbür yana çevirdiği pençesinin kenarı yumuşak insan etine değiyordu. Sert bir yumruk atacak ve kızın kendi kalp atışları, bedenindeki kanın tamamını dışarı akıtacaktı.

Kâhya uyandı, bu gerçekten hayret vericiydi. Bedeninin her santimetre karesine işleyen yoğun acıdan hayatta olduğunu hemen anlamıştı. Bu iyi değildi. Hayatta olabilirdi belki ama boynundaki kırıklar göz önüne alınırsa, değil kız kardeşini kurtarmak, bir daha asla köpeği bile gezdirmeye çıkaramayacaktı.

Hizmetkâr parmaklarını salladı. Çok canı yanıyordu ama en azından onları hareket ettirebiliyordu. Omurgasının geçirdiği bu şiddetli travmadan sonra, hareketli kaslarının çalışıyor olması şaşırtıcıydı. Ayak parmaklarında da sorun yoktu ama onları göremediği için bunun aldatıcı bir tepki olabileceğini düşündü.

Göğsündeki kanama durmuş görünüyordu ve mantıklı düşünebiliyordu. Kısacası, olması gerekenden çok daha iyi durumdaydı. Tanrı aşkına burada neler oluyordu?

Kâhya bir şey fark etti. Gövdesinde dans edip duran mavi kıvılcımlar vardı. Dikkatini kaçınılmaz sondan başka yöne çekmek için güzel hayaller kurarken, hayal görüyor olmalıydı. Ama yine de bunun çok gerçekçi bir hayal olduğu söylenebilirdi.

Kıvılcımlar yaralı noktaların üzerinde birleş erek, tenine işliyorlardı. Kâhya ürperdi. Bu gördükleri hayal değildi. Burada olağanüstü bir şey oluyordu. Bu sihirli bir şeydi.

Sihir mi? Bu sözcük, az önce toparladığı düşüncelerinin içinde bir ışık yaktı. Bu perilerin sihriydi. Bir şey yaralarını iyileştiriyordu. Kâhya yere sürten omurunun acısıyla yüzünü buruşturup başını çevirdi. Kolunun üzerinde bir el duruyordu. Bir elf aitmiş gibi duran bu ince parmaklardan eziklere, kırıklara ya da çatlaklara doğru sezgisel olarak yönelen kıvılcımlar yayılıyordu. İlgilenilmesi gereken çok yara vardı, ama bu minik kıvılcımlar, hızlı ve etkili bir biçimde hepsinin üstesinden geliyorlardı. Fırtınanın neden olduğu hasarı onaran, gizemli bir kunduz sürüsü gibiydiler.

Kâhya kemiklerinin birbirlerine kenetlendiklerini ve kanının pıhtılaşmaya başlayarak yaralarının üzerinde kabuk oluşturduğunu hissedebiliyordu. Omurları yerlerine yerleşince, göğsündeki yaralardan sızan üç litre kan sihir sayesinde yerine dolup da gücünü toparlayınca, hizmetkârın başı istemdışı döndü.

Kâhya ayağa fırladı - gerçekten fırladı. Yeniden kendi olmuştu. Hayır. Daha da fazlası vardı. Hayatında hiç olmadığı kadar güçlüydü. Küçük kız kardeşinin üzerine abanmış duran o hayvanla bir kez daha çarpışabilecek kadar güçlüydü.

Yeniden canlanmış yüreğinin küçük botların arkasına takılan bir motorun vuruşu gibi hızlandığını hissetti. Sakin ol, dedi Kâhya, kendi kendine. Hırs başarının düşmanıdır. Ama ister sakin olsun, ister olmasın, durum ümitsizdi. Bu hayvan onu bir kez başarıyla öldürmüştü ve üstelik bu

kez Kâhya’nın tabancası da yoktu. Kendi hünerlerinin yanında, bir silahı da olsaydı iyi olurdu. Ağırcana bir şey. Çizmesi metal bir nesneye çarptı. Kâhya, trollün neden olduğu enkaz yığınına bir göz attı... Harika.

Ekranda kardan başka bir şey yoku.

“Hadi,” diye diretti Root. “Acele et!”

Foaly amirini dirseğiyle itip geçti.

“Tüm elektrik devrelerini kesmemiz konusunda siz ısrar etmemiş olsaydınız.”

Root istemeye istemeye yoldan çekildi. Ona göre, elektrik devreleriyle ilgili asıl yanlışlık arkasında duruyor olmasıydı. Foaly’nin başı bir erişim panelinin içinde kayboldu.

“Herhangi bir şey var mı?”

“Hiçbir şey. Yalnızca parazit.”

Root ekrana vurdu. Bu hiç de iyi bir fikir değildi. Birincisi, bunun işe yarama olasılığı milyonda birdi, ikincisi de plazma ekranlar uzun süre kullanıldıktan sonra çok ısınırlardı.

“D’Arvit! ”

“Bu arada, o ekrana dokunmayın.”

“Oh, ha ha. Demek şaka yapacak zamanımız var, öyle mi?”

“Aslında yok. Herhangi bir şey var mı?”

Karlar anlaşılabilir biçimlere dönüşmüştü.

“İşte bu, burada dur. Bir sinyal aldık.”

“İkinci kamerayı harekete geçirdim. Ne yazık ki, eski bir video ama işe yaraması gerekir.”

Root bir yorumda bulunmadı. Ekranı izliyordu. Bu bir film olmalıydı. Gerçek yaşam olamazdı.

“Pekâlâ, orada neler oluyor? İlginç bir şeyler var mı?” Root yanıt vermeye çalıştı ama askeri dağarcığında buna uygun bir terim bulamadı.

“Ne? Nedir bu?”

Yarbay bir girişimde bulundu. “Bu... şu insan... ben asla... Oh, unut gitsin, Foaly. Bunu kendi gözlerinle görmen gerek.”

Holly her şeyi kilimdeki bir delikten izlemişti. Kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, asla inanmazdı. İşin aslı, bir rapor yazmak üzere görüntüleri yeniden izlememiş olsa, tüm bunların, ölüme adım adım yaklaşırken gördüğü sanrılar olduğunu sanacaktı. Öyle ki, sonradan bu video dizisi, Amatör Kamera Filmlerinin gösterildiği kablolu yayın

gösteriminde başlayıp LEP Akademisinin müfredatında son bulan bir efsaneye dönüştü.

İnsan, yani Kâhya üzerine ortaçağdan kalma bir zırh geçiriyordu. İnanılmaz gibi görünse de trolle başa baş bir mücadeleye hazırlanıyordu. Holly onu uyarmaya çalıştı, bir ses çıkarmaya çalıştı, ama sihir parçalanmış akciğerlerini şişirememişti henüz.

Kâhya siperliğini indirip elindeki ağır topuzu kaldırdı.

“Şimdi,” diye homurdandı ızgaranın arkasından. “Kız kardeşime el uzatanların başına neler geldiğini göstereceğim sana.”

Kâhya topuzu bir amigo kızın sopasıymış gibi çevirip trollün kürek kemiklerinin arasına indirdi. Böylesi güçlü bir darbe, trollü öldürmese de dikkatini kurbanından başka yöne çevirmesine neden olurdu.

Kâhya ayağını yaratığın poposunun üstüne bastırdı ve silahını hızla geriye çekerek serbest bıraktı. Topuz mide bulandırıcı bir emiş sesiyle yerinden çıktı. Kâhya savunma duruşuna geçmek için sıçrayarak geriledi.

Troll Kâhyanın çevresinde dönerek pençelerindeki on tırnağı birden sonuna kadar uzattı. Her bir dişinin ucunda zehir damlaları parıldıyordu. Oyun zamanı sona ermişti. Ama bu kez şimşek gibi saldıramayacaktı. Hayvan artık tedbirli davranıyordu, yaralanmıştı. Bu saldırgana da tıpkı türünün diğer erkekleri gibi davranacaktı. Troll, bölgesine zorla girildiğine inanıyordu. Ye bu tür bir anlaşmazlığı çözmenin tek bir yolu vardı. Trollün, her türlü anlaşmazlığı çözdüğü yol...

“Seni uyarmam gerek,” dedi Kâhya, ciddi bir tavırla. “Silahlıyım ve gerekirse de öldürücü gücümü kullanmaya hazırım.”

Holly elinde olsa inlerdi. Bulaşma ona! Bu kabadayı trolle laf yarışma girmeye kalkışıyordu! Ama sonra, Yüzbaşı Short yaptığı yanlışlığın farkına vardı. Sözcükler önemli değildi, önemli olan adamın kullandığı ses tonuydu. Sakin, rahatlatıcı. Eğitim veren tek boynuzlu bir at gibi.

“Dişiden uzaklaş. Yavaş ol.”

Troll yanaklarını şişirip uludu. Korkutma taktikleri. Karşısındakini sınıyordu. Kâhya gözünü bile kırpmadı.

“Ya, ya. Çok korkunç. Şimdi seni ufak parçalara ayırmamı istemiyorsan, şu kapıdan çık ve defol git.”

Troll bu tepkiye küsüp burnundan soludu. Genellikle bu kükreyiş, karşısındaki her türlü yaratığı, tünelden aşağı fırlatırdı.

“Adımların* birer birer at. Nazik ve usulca. Yavaş ol bakalım, koca adam.”

Trollün gözlerinden neredeyse bir kuşku belirtisi okuyabilirdiniz. Belki de bu insan...

Ve bu, Kâhya tam ona vururken oldu. Hizmetkâr, trollün azıdişlerinin altında dans edip ortaçağdan kalma silahıyla, aşağıdan yukarı doğru yıkıcı bir vuruş yaptı. Troll pençeleri sağa sola sallanarak, geriye doğru sendeledi. Ama geç kalmıştı. Kâhya koridorun öbür tarafına hızla koşarak, trollün erişemeyeceği bir yere gitmişti bile.

Troll Kâhya’nın peşinden hantal hantal giderken, bir yandan da dişetlerinden dökülen dişlerini tükürüyordu. Kâhya dizlerinin üzerine çöküp kayarak dönmeye başladı, cilalı zemin, bir buz patencisi gibi kaymasını sağlıyordu. Başını eğip parmak uçlarının üzerinde bir dönüş yaptı ve takipçisiyle yüz yüze geldi.

“Bil bakalım, ne buldum?” dedi Sig Sauer’ini kaldırarak.

Bu kez göğüse ateş etmek yoktu. Kâhya otomatik tabancasının şarjörünü trollün gözlerinin arasındaki on santimetre karelik alana dayamış .olmanın rahatlığı içindeydi. Ama ne yazık ki, trollerin alınlarında, binlerce yıldır birbirlerine sürekli kafa attıkları için kalın bir kemik çatısı oluşmuştu. Bu yüzden Kâhya’nın silahı trollün teflon kaplama kafatasının içine gerektiğince işleyememişti.

Yine de on öldürücü kurşun, gezegendeki hiçbir yaratık tarafından yadsınamazdı ve troller de buna dahildi. Kurşunlar trollün kafatasına bir dövme gibi kazınarak, ani bir beyin travmasına neden oldular. Hayvan kendi alnına vurarak geriye doğru sendeledi. Kâhya bir saniye içinde, arkasından gidip topuzunu trollün kıllı ayağının üzerine indirdi.

Troll beyin sarsıntısı geçiriyordu, kan gözlerini kör etmişti ve topallıyordu. Normal bir insan, bu manzara karşısında vicdan azabı çekerdi ama Kâhya değil. Yaralı hayvanların, boynuzlarıyla delik deşik ettiği çok fazla sayıda insan görmüştü. Şu an, tehlikeli bir zamandı. Şimdi merhamet zamanı değil, aşırı önyargılı davranarak bu işi bitirme zamanıydı.

İnsan dikkatlice kurbanını hedef alıp tuzağa düşürdüğü yaratığa sakatlayıcı darbeler indirirken, Holly onları çaresizce izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Kâhya önce trollün liflerini parçalayıp dizlerinin üzerine çökertti, sonra topuzunu bir kenara bırakıp metal eldivenler taktı ve topuzdan daha öldürücü olabilen elleriyle devam etti işe. Acınacak

durumdaki talihsiz troll, ona karşı koymaya çalıştı, hatta birkaç yumruk sallamayı bile denedi. Ama yumrukları antik zırhın içine işlemeyi başaramadı. Bu arada Kâhya bir cerrah gibi özenle çalışıyordu. Troll ve insan bedeninin temelde aynı olabileceğini varsayarak, aptal hayvana art arda yumruklar yağdırıp birkaç saniye içinde onu titrek bir kıl kümesine çevirdi. Bu acıklı bir manzaraydı. Üstelik hizmetkâr işini bitirmemişti henüz. Kanlanmış eldivenlerini çıkartıp tabancasına yeni bir şarjör taktı.

“Çenenin altında kaç tane kemik varmış, bir bakalım.” “Hayır,” diye güçlükle soludu Holly, bedenini dolduran ilk solukla. “Yapma.”

Kâhya Holly’yi duymazdan gelerek silahını trollün çenesinin altına dayadı.

“Yapma bunu... Bana bir borcun var.”

Kâhya duraksadı. Juliet hayattaydı, doğru. Kafası karışmış ama hayatta. Tabancasının horozunu çekti. Beyninin her hücresi, tetiği çekmesi için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ama Juliet hayattaydı.

“Bana bir borcun var, insan.”

Kâhya iç geçirdi. Sonradan bu yaptığına pişman olacaktı.

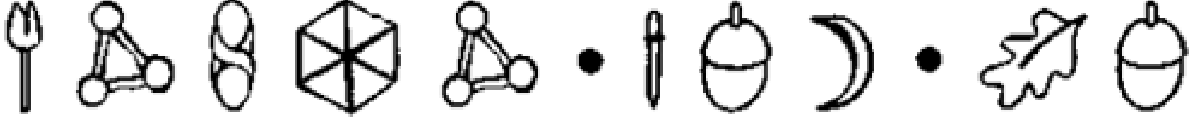
“Pekâlâ, Yüzbaşı. Bırakalım da hayvan bir gün daha savaşmak için yaşasın. Neyse ki bugün keyfim yerinde.” Holly bir ses çıkarttı. Bu hafif bir iniltiyle bir kıkırdama arası bir sesti.

“Şimdi şu kıllı arkadaşımızı başımızdan atalım.” Kâhya baygın trollü zırhlı bir el arabasına yerleştirip onu yerlebir olmuş girişe doğru sürükledi. Büyük bir güçle, onu geçici gece karanlığının içine fırlattı.

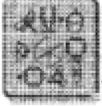
“Sakın geri gelme,” diye bağırdı.

“Şaşırtıcı,” dedi Root.

“Bir de bana sorun,” diye katıldı Foaly.



IX. BÖLÜM: ELDE KALAN SON KOZ



ARTEMİS tokmağı çevirmeyi denedi ve tüm uğraşı sonunda, tek elde ettiği, avcunun acıması oldu. Kapı kilitliydi. Peri, kilidi silahıyla kırmış olmalıydı. Bu çok kurnazca bir hareketti. Denklemde bir değişken eksilmişti. Kendisi de aynı şeyi yapardı.

Artemis kapıyı boşu boşuna zorlamayı deneyerek zaman kaybetmedi. Kapı sağlam çeliktendi ve o ise yalnızca on iki yaşındaydı. Bunu çözmek için ille de bir dahi olmanız gerekmiyordu. Onun yerine, Fowller'in tek vârisi monitörlerin olduğu duvarın önüne geçip gelişmeleri oradan izledi.

LEP'in ne yapmak istediğini hemen anlamıştı - önce yardım Çağrışma yanıt vermek için bir troll gönder, bunu bir davet olarak yorumla, bir sonraki adım, bir tugay motorize goblinin malikâneyi ele geçirmesi olacaktı. Bu akıllıca bir düşünceydi. Ve tahmin edilebilirdi. Artemis düşmanlarının yeteneklerini bir kez daha hafife almıştı. Öyle ya da böyle, üçüncü bir kez olmayacaktı.

Bu üzücü olaylar ekranlara yansırken, Artemis'in duyguları dehşetten gurura dönüştü. Kâhya başarmıştı. Trollü yenmeyi başarmıştı, üstelik tek bir kez bile yardım istemeden. Artemis görüntüleri izlerken, belki de hayatında ilk kez, Kâhya ailesinin verdiği hizmetin değerini anladı.

Artemis döner frekanstan yayın yapan, üç bantlı telsizi açtı.

"Kumadan Root, sanırım tüm kanalları izliyorsunuz..."

Birkaç saniye boyunca mikro hoparlörlerden yalnızca boş gürültüler yükseldi, sonra Artemis bir mikrofonun açılma düğmesinden gelen keskin tıkırtıyı duydu.

"Seni duyuyorum, insan. Senin için ne yapabilirim?"

"Yarbayla mı görüşüyorum?"

Hoparlörün üzerindeki siyah tülden bir ses yükseldi. Hafif bir kişnemeyi andırıyordu.

"Hayır, ben kumandan değilim. Adım Foaly, sentor. Fidye için birilerini kaçıran, kısa ömürlü insanla mı görüşüyorum?"

Aşağılandığını anlaması, Artemis'in biraz zamanını aldı.

"Bay... şey... Foaly. Görülüyor ki psikoloji ile ilgili metinlerinizi iyi okumamışsınız. Rehineciyi kızdırmak akıllıca bir - iş değildir. Dengesiz davranabilirim."

"Dengesiz davranabilmek mi? Bu bir olasılık değil, gerçek. Önemli değil ya, neyse. Nasıl olsa, kısa süre sonra, radyoaktif moleküllerden oluşan bir buluta dönüşeceksin." Artemis kıkırdadı. "İşte bu noktada yanılıyorsun, dört ayaklı dostum. Biyolojik bomba patlayıncaya kadar, ben bu zaman diliminden çoktan kurtulmuş olacağım." Kıkırdama sırası Foaly'deydi. "Blöf yapıyorsun, insan. Bundan kurtulmanın bir yolu olsaydı, onu bulurdum. Sanırım şeye dayanarak konuşuyorsun —"

Neyse ki tam o anda, Root mikrofonu Foaly'nin elinden kaptı.

"Fowl? Ben Yarbay Root. Ne istiyorsun?"

"Sizin ihanet girişiminize karşın, hâlâ anlaşmaya varma kararımın geçerli olduğunu söylemek istiyorum, Yarbay."

"Bu trollün benimle hiçbir ilgisi yok," diye karşı çıktı Root. "Olay benim isteğim dışında oldu."

"Asıl gerçek, yapılmış ve üstelik LEP tarafından yapılmış olduğu. Size olan tüm güvenimiz sarsıldı. İşte ültimatomum. Altını göndermek için tam otuz dakikanız var, aksi halde Yüzbaşı Short'u serbest bırakmayı reddedeceğim. Ayrıca, zaman diliminden çıkarken, onu yanıma almayacağım, biyolojik bomba onu parçalasın diye onu burada bırakacağım."

"Saçmalama, insan. Kendini kandırıyorsun. Çamur teknolojisi bizimkinin, ölçülemeyecek kadar gerisinde. Zaman diliminden kurtulmanın hiçbir yolu yok."

Artemis mikrofona doğru yaklaşarak kurda benzer gülümsemesiyle sırıttı.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var, Root. Önsezilerinize güvenerek Yüzbaşı Short'un yaşamını tehlikeye atmak ister misiniz?"

Root'un kararsızlığı, hoparlörde gelen parazitlerle vurgulanıyordu. Yanıtı geldiğinde, sesindeki yenilmişlik duygusu rahatlıkla hissedilebiliyordu.

"Hayır," diye iç geçirdi. "İstemem. Altınını alacaksın, Fowl. Bir ton. Yirmi dört ayar."

Artemis kendinden memnun, sırıttı. Şu Yarbay Root iyi bir oyuncuydu.

“Otuz dakika, Yarbay. Saatiniz durduysa, saniyeleri sayın. Bekleyeceğim. Ama uzun süre değil.”

Artemis bağlantıyı kesip döner koltuğuna kuruldu. Oltadaki yeme gelmiş görünüyorlardı. Hiç kuşkusuz, LEP’in inceleme ekibi onun bu ‘kazara’ davetini fark etmişti. Periler fidyeyi ödeyecekti, çünkü Artemis ölür ölmez, altının yine kendilerinin olacağına inanıyorlardı. Nasıl olsa biyolojik bomba patlayınca, insan buharlaşacaktı. Ama tabii ki bu doğru değildi. Teorik olarak.

Kâhya kapı kasasına üç el ateş etti. Kapı tümüyle çeliktendi ve normal koşullarda, kurşunların sekerek geri gelmeleri gerekirdi. Oysa kasa malikânenin inşasında kullanılan gözenekli taşlardan yapılmıştı. Bu yüzden tebeşir gibi dağıldı. Bu temel bir güvenlik hatası ve bu iş biter bitmez, ilgilenilmesi gereken bir konuydu.

Efendi Artemis monitörlerin karşısındaki koltuğunda sakince bekliyordu.

“İyi iş çıkardın, Kâhya.”

“Teşekkürler, Artemis. Orada, bir an sorun yaşadık.

Yüzbaşı olmasaydı eğer...”

Artemis başını salladı. “Evet gördüm. İyileştirme, peri sanatlarından biridir. Bunu neden yaptığını merak ediyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Kâhya, yavaşça. “Bunu kesinlikle hak etmedik.”

Artemis ona keskin bir bakış fırlattı. “İnancını kaybetme, eski dostum. Sona yaklaştık.”

Kâhya başını salladı; hatta gülümsemeyi bile denedi. Ama buna cesaret edemedi.

“Bir saatten kısa süre içinde, Yüzbaşı Short, adamlarının yanma gidecek ve bizim de daha da zevkli girişimlere başlamak için yeterli paramız olacak.” “Biliyorum. Ben yalnızca...”

Artemis’in sormasına gerek yoktu. Kâhya’nın tam olarak neler hissettiğini biliyordu. Peri her ikisinin de hayatını kurtarmıştı ve Artemis onu fidye için tutmak konusunda hâlâ ısrarlıydı. Kâhya gibi onurlu biri için bu kabul edilebilir bir davranış değildi.

“Görüşmeler sona erdi. Yüzbaşı Short, şu ya da bu şekilde, hemcinslerinin yanma gönderilecek. Ona bir zarar verilmeyecek. Sana söz veriyorum.”

“Peki ya Juliet?”

“Ne olmuş ona?”
“Kız kardeşim tehlikede mi?”
“Yo. Tehlike yok.”
“Yani, bu periler bize altını verip gidecekler mi?” Artemis yavaşça burnundan soludu. “Yo, tam olarak değil. Yüzbaşı Short özgür kalır kalmaz, Fowl Malikânesine biyolojik bir bomba atacaklar.”
Kâhya derin bir soluk aldı ama konuşmakta kararsız kaldı. Görülüyordu ki planın devamı vardı. Bilmesi gerektiğinde, Efendi Fowl ona her şeyi anlatacaktı. Bu yüzden, işverenini sorguya çekmek yerine, basit bir söz söyledi.
“Sana güveniyorum, Artemis.”
“Evet,” diye yanıt verdi oğlan, bu güvenin ağırlığı yüzünden okunuyordu. “Biliyorum.”
Cudgeon politikacıların en iyi yaptıkları şeyi yapıyordu: Sorumluktan kaçmaya çalışmak.
“Memurunuz insanlara yardım etti,” dedi bir çırpıda, elinden geldiğince kızgın görünmeye çalışarak. “Kadınınız vekilimize saldırana kadar, bu operasyon, tam planlandığı gibi ilerliyordu.”
“Vekil mi?” diye güldü Foaly. “Troll şimdi vekil mi oldu?”
“Evet. Öyle. Ve o insan onu paramparça etti. Bölümünüz bu denli başarısız olmasaydı, bu olay şimdiye kadar biterdi.”
Genellikle, böylesi bir durumda Root’un tepesi atardı ama şu an Cudgeon’ın, kariyerini kurtarmak için uçan kuştan medet umduğunu biliyordu. Bu yüzden kumandan yalnızca gülümsedi.
“Hey, Foaly?”
“Evet, Yarbay?”
“Trollün saldırısını diske kaydettik mi?”
Foaly acıklı bir iç çekti. “Hayır, efendim, troll eve
girmeden az önce, disklerimiz bitti.”
“Ne yazık.”
“Gerçekten utanç verici.”
“Yarbay Vekili Cudgeon’ın duruşması için, bu diskler gerçekten çok önemliydi.”
Cudgeon’ın soğukkanlılığı bir anda uçup gitmişti. “Ver o diskleri bana, Julius! Orada olduklarını biliyorum! Bu yaptığın arsızca bir engelleme.”

“Buradaki tek engellemeden sorumlu olan, sensin Cudgeon. Kariyerinde ilerlemek için bu işten yararlanmaya kalkıştın.”

Cudgeon’ın yüzü Root’la uyum sağlamak istermişçesine morardı. Olayın kontrolü ellerinin arasından kayıp gidiyordu ve bunun farkındaydı. Tüm periler ve hatta Chix Verbil bile liderlerinin yanından uzaklaşmaya başlamışlardı.

“Burada yetkili hâlâ benim, Julius, bu yüzden ver o diskleri bana, yoksa seni göz altına alırım.”

“Ya, öyle mi? Sen ve kimin ordusu acaba?” Cudgeon’ın yüzü, bir saniye boyunca, o eski kibirle parladı. Gerisinde hiçbir polis memuru olmadığını görür görmez, kibiri buharlaşıverdi.

“Doğru,” diye kıs kıs güldü Foaly. “Artık Yarbay Vekili değilsin. Emir aşağıdan geldi. Komisyonla bir toplantın var ve bunun sana aralarında bir yer vermek için olduğunu sanmıyorum.”

Cudgeon’ın asıl tepesini attıran Foaly’nin sırıtışıydı. “Ver şu diskleri bana!” diye kükredi Cudgeon, Foaly’yi harekât mekiğine mıhlayarak.

Root bir süre güreşmelerine izin vermeyi düşündü ama şu an isteklerini yerine getirme zamanı değildi.

“Seni yaramaz seni,” dedi Root, işaret parmağını Cudgeon’a doğru sallayarak. “Foaly’yi benden başka kimse dövemez.”

Foaly’nin beti benzi attı. “Parmağınıza dikkat edin. O şeyi hâlâ üzerinizde taşıyorsunuz —”

Root’un başparmağı, yanlışlıkla boğumuna değip küçük bir gaz vanasını açtı. Sızan gaz, lateks parmak ucundan, Cudgeon’ın ensesine doğrudan sakinleştirici küçük bir ok fırlattı. Yakında Er olacak olan, Yarbay Vekili, bir taş gibi yere yığıldı.

Foaly boynunu ovaladı. “İyi atıştı, Yarbay.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum. Bu kesinlikle bir kazaydı. Bu sahte parmak olayını tamamen unutmuştum. Sanırım, benim gibi çok sayıda örnek vardır.” “Oh, kesinlikle. Ne yazık ki Cudgeon birkaç saat baygın kalacak. O uyanıncaya kadar, işin bütün heyecanı bitmiş olacak.”

“Yazık.” Root hafifçe gülümsemek için kendine izni verdi, sonra da işinin başına döndü. “Altın burada mı?” “Evet, az önce gönderildi.”

“İyi.” Root Cudgeon’ın korkak birliğini çağırdı. “Altını uçan bir yük arabasına koyup gönderin. Bir sorun çıkarsa, size kanatlarınızı yediririm. Anlaşıldı mı?” Hiç kimse yanıt vermedi ama anlaşılmıştı. Hiç kuşkusuz.

“Pekâlâ. Şimdi uçuşa geçirin.”

Root harekât mekiğinin içine girip gözden kayboldu, Foaly peşinden gitti. Yarbay mekiğin kapısını sıkıca kapadı

“Yüklü mü?”

Foaly ana paneldeki önemliymiş gibi duran birkaç düğmeye bastı.

“Şimdi yüklendi.”

“En kısa sürede fırlatılmasını istiyorum.” Root lazer koruyuculu, ışıkkıran camdan dışarı bir göz attı. “Birkaç dakikamız kaldı. Güneş ışınlarını görmeye başladım bile.” Foaly klavyesinin üzerine ciddiyetle eğildi. “Sihir bitiyor. On beş dakika içinde kendimizi yerüstü gündüz vaktinin tam ortasında bulacağız. Neutrino akışları bütünlüklerini 'kaybediyor. ”

“Anlıyorum,” dedi Root, yine yalan söylüyordu. “Pekâlâ, anlamıyorum. Ama on beş dakikayla ilgili bölümü anladım. Yani bu, Yüzbaşı Short’u oradan çıkartmak için on dakikan var, demek oluyor. Ondan sonra, tüm insanlık soyu adına, oturup dua edeceğiz.”

Foaly bir başka kamerayı daha harekete geçirdi. Bu kamera uçan yük arabasına bağlıydı. Parmağını ustaca, güzergâhın üzerinde gezdirdi. Yük arabası ileri doğru fırladı, az kalsın Chix Verbil’in başını uçuracaktı.

“iyi sürüyorsun,” diye mırıldandı Root. “Acaba basamakları tırmanabilecek mi?”

Foaly başını bilgisayarlarından kaldırmadı bile. “Otomatik temizleme dengeleyicisi. Bir nokta beş metrelik birleşim. Sorun yok.”

Root ona ters bir bakış fırlattı. “Bunu yalnızca beni kızdırmak için yapıyorsun, değil mi?”

Foaly omuz silkti. “Olabilir.”

“İyi, güzel, öbür parmaklarım dolu olmadığı için şanslı sayılırsın. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Evet efendim.”

“Güzel. Şimdi Yüzbaşı Short’u geri getir.”

Holly sütunlu girişin altında yavaşça uçuyordu. Turuncu güneş ışınları maviliğin içinde çizgiler oluşturmuştu. Zaman durdurumu sona ermek üzereydi. Root’un her yeri mavi durulamadan geçirmesine yalnızca dakikalar kalmıştı. Foaly’nin sesi kulaklığında yankılandı.

“Pekâlâ, Yüzbaşı Short. Altın yola çıktı. Hareket etmeye hazır ol.”

“Fidyecilerle pazarlık etmiyor muyuz?” dedi Holly şaşkınlık içinde. “Burada neler oluyor?”

“Hiçbir şey,” diye ilgisizce yanıt verdi Foaly. “Bire bir değiş-tokuş. Altın gidiyor, sen geliyorsun. İçeri bir füze gönderiyoruz. Koca bir mavi patlama ve her şey sona eriyor.”

“Fowl biyolojik bomba hakkında bir şey biliyor mu?”

“Evet. Bu konuyla ilgili her şeyi biliyor. Zaman diliminden kaçabileceğini iddia ediyor.”

“Bu olanaksız.”

“Doğru.”

“Ama hepsi ölecek.”

“Çok önemliydi sanki,” diye sertçe karşılık verdi,

Foaly ve Holly onun omuz silktiğini görür gibi oldu. “Peri Halkıyla uğraşırsan, başına gelecek olan budur.”

Holly’nin yüreği parçalanmıştı. Fowl’un uygar yeraltı için gerçek bir tehlike unsuru oluşturduğu kesindi. Arkasından pek gözyaşı dökülmeyecekti. Ama Juliet, o genç kız masumdu. Bir şans daha hak ediyordu.

Holly iki metre yüksekliğe indi. Kâhya’nın başıyla aynı seviyedeydi. İnsanlar bir zamanlar koridor olarak kullanılan enkaz yığınının ortasında toplanmışlardı. Aralarında bir kopukluk vardı. LEP memuru bunu hissedebiliyorlardı.

Holly Artemis’e suçlarcasına baktı. “Onlara söyledin mi?”

Artemis ona dikkatlice baktı. “Ne söylemem gerekiyordu?”

“Evet, peri, ne söylemesi gerekiyordu?” diye yineledi Juliet, kavgacı bir tavırla, hipnotizmanın etkisi hâlâ tam olarak geçmemişti.

“Aptal rolü oynama, Fowl. Ne demek istediğimi biliyorsun. ”

Artemis asla uzun süreli aptal rolü oynayamazdı. “Evet, Yüzbaşı Short. Biliyorum. Biyolojik bomba. Bana yardım etmek içinse eğer, kaygınız beni gerçekten çok duygulandırdı. Ama yine de kendinizi üzmeyin. Her şey plana göre ilerliyor.”

“Plana göre!” dedi Holly, soluk soluğa, çevrelerindeki enkazı işaret ederek. “Bu da planın bir parçası mıydı? Ya Kâhya’nın neredeyse öldürülmesi - tüm bunlar planda var mıydı?”

“Hayır,” diye katıldı Artemis. “Troll küçük bir sorun yarattı. Ama tüm projenin yanında, önemsenmeyecek bir ayrıntıydı, yalnızca.”

Holly soluk benizli insanı bir kez daha yumruklamamak için kendine engel olmaya çalışarak, Kâhya'ya döndü.

"Tanrı aşkına, mantığına kulak ver. Zaman diliminden kaçamazsınız. Bu daha önce hiç yapılmadı." Kâhya'nın yüz hatları taştan oyulmuştu sanki. "Artemis yapılabileceğini söylüyorsa, demek ki yapılabilir."

"Ya kız kardeşin. Bir suçluya sadakat uğruna, onun hayatını tehlikeye mi atmak istiyorsun?"

"Artemis bir suçlu değil, küçük hanım, o bir dahi. Şimdi, görüş çizgimden uzaklaşın lütfen. Ana girişi izliyorum."

Holly altı metreye vınladı.

"Delisiniz siz. Hepiniz! Beş dakika içinde hepiniz toz haline geleceksiniz. Farkında değil misiniz?"

Artemis iç geçirdi. "Cevabınızı aldınız, Yüzbaşı. Şimdi, lütfen. Dava açısından çok nazik bir evredeyiz." "Dava mı? Bu basbayağı bir kaçırma! En azından ne olduğunu söyleyecek cesareti gösterin."

Artemis'in sabrı tükenmek üzereydi.

"Kâhya, elimizde sakinleştiricili enjektörlerden kaldı mı?"

Devasa hizmetkâr konuşmadı ama başıyla onayladı. Ama o anda periyi uyutma emri verilseydi, bunu yapıp yapamayacağını bilemiyordu. Neyse ki, Artemis'in dikkati, caddedeki hareketliliğe çevrilmişti.

"Ah, LEP teslim olmuş gibi görünüyor. Kâhya yüklemeyi gözden geçir. Ama uyanık ol. Peri dostlarımız, üçkâğıtçılık konusunda uzmandırlar."

"Bak şu konuşana," diye mırıldandı Holly.

Kâhya yüklemeyi kontrol edip silahını kapmak için, hızla yıkık girişe doğru ilerledi. Dikkatini, içinde bulunduğu bu ikilemden farklı yöne çevirdiği için bu askeri eyleme minnettardı. Bu gibi durumlarda eğitim ön plana geçerdi. Duygulara yer yoktu.

Havada hâlâ ince bir toz bulutu vardı. Kâhya gözlerini kısıp pusun arasından önündeki caddeye baktı. Gözlerine taktığı peri filtreleri yaklaşan sıcak bir beden olmadığını gösteriyordu. Öte yandan, ön kapıya doğru kendi kendine sürüklenen, yük arabasına benzer bir şey vardı. Parıldayan bir hava yastığının üzerinde dalgalanıyordu. Hiç kuşkusuz, Efendi Artemis bu makinenin nasıl işlediğini anlardı, Kâhya'nın ise tek düşündüğü, bu aleti etkisiz duruma getirip getiremeyeceğiydi.

Yük arabası ilk basamağa tosladı.

"Sözüm ona otomatik dengeleme," diye burnundan soludu Root

“Ya, ya, ya,” diye yanıt verdi Foaly. “Üzerinde çalışıyorum.”

“Bu, fidye,” diye bağırdı Kâhya.

Artemis göğsünü dolduran heyecanını bastırmaya çalıştı. Şu an, heyecanların, denkleme girme zamanı değildi.

“Bubi tuzağı var mı, kontrol et.”

Kâhya, dikkatlice verandaya çıktı. Ayaklarının altında, parçalanmış taştan, insan ve hayvan büstleri duruyordu.

“İçinde düşman yok. Kendinden pervaneliymiş gibi duruyor.”

Yük arabası basamakların üzerinde yalpaladı.

“Bu şeyi kimin kullandığını bilmiyorum ama birkaç ders alması gerek.”

Kâhya yük arabasının altına yakından bakmak için yere çömeldi.

“Görünürde patlayıcı yok.”

Cebinden bir Süpürücü çıkartıp teleskopik antene uzattı.

“Dinleme aygıtı da yok. En azından fark edilir bir şey yok. Dur bakalım burada neyimiz varmış?”

“Of, of,” dedi Foaly.

“Bu bir kamera.”

Kâhya uzanıp balık gözü merceği kablosundan çekip çıkarttı.

“İyi geceler, beyler.”

Yük arabası içindeki ağırlığa rağmen Kâhya’nın dokunuşuna kolayca tepki verip eşikten kayarak hole girdi. Sanki yükünün boşaltılmasını bekliyormuşçasına, hafifçe vızıldayarak orada öylece durdu.

Artık Artemis’in beklediği an gelmişti ama ona elini sürmeye korkuyor gibiydi. O kadar aydan sonra, şeytani projesinin gerçekleşmek üzere olduğuna inanmak güçtü. Elbette ki bu son dakikalar, en tehlikeli olanlarıydı ve hayati önem taşıyorlardı.

“Aç,” dedi Artemis, en sonunda, kendi sesinin titremesine şaşırarak.

Bu dayanılmaz bir andı. Juliet gözlerini fal taşı gibi açarak kararsızca yaklaştı. Holly bile hız keserek, ayağı mermer fayanslara değene kadar alçaldı. Kâhya siyah brandanın fermuarını açıp yük arabasının arkasına doğru sıyırdı.

Kimse bir şey söylemedi. Artemis bir yerlerde 1812 Uvertürünün çaldığını hayal etti. Altın orada parlak sıralar halinde istiflenmiş duruyordu. Gizemli bir havaya, bir sıcaklığa, aynı zamanda da kendine özgü bir tehlikeye sahip gibiydi. Bu altının sağlayacağı akıl almaz zenginlik için, ölmeye ya da öldürmeye hazır çok sayıda insan vardı.

Holly büyülenmişti. Toprağa ait oldukları için, perilerin madenlere karşı özel bir zaafları vardı. Ama o parlaklığı ve o cazibesiyle en sevdikleri maden, altındı.

“Ödediler,” diye soludu Holly. “İnanamıyorum.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandı Artemis. “Kâhya, gerçek mi?”

Kâhya kümenin içinden bir külçe aldı. Bir bıçağın ucunu külçeye saplayıp küçük bir çentik açtı.

“Kesinlikle gerçek,” dedi kırıntıyı ışığa tutarak. “En azından, bu öyle.”

“Güzel. Çok güzel. Boşaltmaya başla, tamam mı?

Yük arabasını Yüzbaşı Short’la birlikte geri göndereceğiz.

Adını duyan Holly’nin altına olan tutkusu bir anda dağıldı.

“Artemis, vazgeç. Hiçbir insan, asla peri altınına sahip olmayı başaramadı. Üstelik yüzyıllardır deniyorlar. LEP malını korumak için her şeyi yapar.”

Artemis olumsuzca başını salladı. Eğlenirmiş gibi. “Sana söylemiştim...”

Holly onu omuzlarından tuttu. “Kaçamazsın! Anlamıyor musun?”

Oğlan Holly’ye sakin bir bakışla karşılık verdi. “Kaçabilirim, Holly. Gözlerimin içine bak ve bana kaçamayacağımı söyle.”

Ve öyle yaptı. Yüzbaşı Holly Short onu tutsak eden insanın mavi-siyah gözlerine baktı ve içlerinde gerçeği gördü. Ve bir an için ona inandı.

“Daha zaman var,” dedi ümitsizce. “Yapılacak bir şeyler olmalı. Sihrim var.”

Çocuğun alnında bir kızgınlık kırışığı belirdi.

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, Yüzbaşı ama yapılacak hiçbir şey yok.”

Artemis durakladı, bir an için bakışları, tavan arasındaki odaya takıldı. Acaba, diye düşündü. Tüm bu altına gerçekten ihtiyacım var mı? Yoksa vicdanı onu rahatsız edip zafer sarhoşluğunu mu elinden alıyordu? Artemis silkindi. Planına sadık kal. Planına sadık kal. Duygu yok.

Artemis omzunda tanıdık bir el hissetti.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, Kâhya. Boşaltmaya devam et. Juliet de sana yardım etsin. Yüzbaşı Short’la konuşmam gerek.”

“Bir sorun olmadığına emin misin?”

Artemis iç geçirdi. “Hayır, eski dostum, emin değilim. Ama artık çok geç.”

Kâhya başını sallayıp işine geri döndü. Juliet bir av köpeği gibi ağabeyini izledi.

“Pekâlâ, Yüzbaşı. Şu sihrinizle ilgili olarak.”

“Ne olmuş sihrime?” Holly’nin gözleri kuşkuyla açıldı.

“Bir dileğimin gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyor?”

Holly yük arabasına göz atı. “Şey, dileğine bağlı. Pazarlık edecek neyin var?”

Root kesinlikle sakin değildi. Sayıları gittikçe artan sarı renkli, geniş çizgiler maviliğin arasından kendilerini gösteriyordu. Birkaç dakika kalmıştı. Dakikalar. Bedenine zehir pompalayan keskin kokulu purosu baş ağrısını daha da arttırıyordu.

“Tüm gereksiz elemanlar binadan çıkarıldı mı?” “Geçen sorduğunuzdan bu yana gizlice geri dönmedilerse, evet.”

“Şimdi değil, Foaly. İnan bana, şimdi sırası değil. Yüzbaşı Short’la ilgili bir şey var mı?”

“Yok. Troll olayından sonra, görüntüyü kaybettik. Sanırım pili kırıldı. Bir an önce şu başlığı Holly’nin başından çıkartmalıyız, yoksa radyasyondan beyni kızaracak. Buraya kadar geldikten sonra, yazık olur.”

Foaly masasına döndü. Kırmızı bir ışık yavaşça yanıp sönmeye başladı.

“Durun, hareket algılayıcısı. Ana girişte bir hareketlilik var.”

Root ekranların başına geçti. “Büyütebilir misin?” “Hiç sorun değil.” Foaly gerekli koordinatları girerek, görüntüyü yüzde dört yüze getirdi.

Root en yakınındaki sandalyede oturuyordu.

“Yoksa, gördüğümü sandığım şeyi mi görüyorum?” “Kesinlikle,” diye kıkırdadı Foaly. “Bu madeni zırh olayından bile iyi.”

Gelen Holly idi. Altınla birlikte.

Yarım saniye içinde, Düzeltme Timi, Holly’nin yanında bitivermişti.

“Gel, seni tehlikeli bölgeden çıkaralım, Yüzbaşı,” diye ısrar etti perilerden biri, Holly’yi dirseğinden çekiştirerek.

Bir başkası miğferinin üzerinde bir radyasyon tarayıcısı gezdirdi.

“Burada kırılmış bir güç kaynağı var, Yüzbaşı. Başınıza hemen köpük püskürtmemiz gerek.”

Holly karşı çıkmak için ağzını açtı ve bir anda ağzı, radyasyonu yok edici köpükle doldu.

“Sonra yapılamaz mı?” dedi Holly, tükürür gibi. “Özür dilerim, Yüzbaşı. Zaman çok önemli. Yarbay, patlamadan önce, bir toplantı yapmak istiyor.”

Holly aceleyle, Gezici Harekât birimine götürüldü, ayakları yere bile değmiyordu. Çevresindeki Düzeltmeciler, kuşatmadan geriye bir iz kalmasın diye, yerleri taramaya başlamışlardı. Teknisyenler çanak antenleri söküp fişi çekmeye hazırlanıyorlardı. Yük arabası homurtular arasında ana kapıya doğru sürüldü. Biyolojik bomba patlatılmadan önce her şeyin güvenli bir uzaklığa taşınması gerekiyordu.

Root basamakların üzerinde bekliyordu.

“Holly,” dedi bir çırpıda. “Yani, Yüzbaşı demek istedim. Başardın.”

“Evet efendim. Sağ olun efendim.”

“Üstelik altını da getirdin. Bu, senin için övünülecek bir başarı.”

“Hayır, Yarbay. Bu başarının yalnızca yarısı bana ait.”

Root başını salladı. “Fark etmez. Kısa süre içinde hepimiz rahatlayacağız.”

Holly alnındaki radyasyon köpüğünü sildi.

“Bu konu hakkında düşündüm de efendim. Fowl bir hata daha yaptı. Bana eve yeniden girmememi emretmedi ve ilk defasında, beni eve kendisinin getirdiğini düşünecek olursak, davet hâlâ geçerli sayılır. Eve girip içeridekilerin düşüncelerini silebilirim. Altını duvarların içine gizleyebilir ve yarın gece, yeniden bir zaman durdurumu...”

“Hayır, Yüzbaşı.”

“Ama efendim...”

Root’un yüz hatları, kaybettikleri gerginliğe yeniden kavuşmuştu.

“Hayır, Yüzbaşı. Komisyon içimizden birini kaçıran bir Çamur Adamı öldürme işini ertelemek istemiyor.

Bu iş bitecek. Emir aldım ve bu emirler gerçek anlamda taşa kazılı.”

Holly Root’u harekât birimine doğru izledi.

“Ama kız, efendim. O masum.”

“Savaş zaiyatı. Kaderinde, yanlış safta olmak varmış. Artık onun için yapılacak bir şey yok.”

Holly kulaklarına inanamıyordu. “Savaş zaiyatı mı? Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? O bir canlı.”

Root hızla dönüp Holly’yi omuzlarından yakaladı. “Sen elinden geleni yaptın, Holly,” dedi. “Kimse daha fazlasını yapamazdı. Üstelik fidyenin

büyük bir bölümünü de geri getirdin, insanların Stockholm Sendromu dedikleri sorunu yaşıyorsun; seni tutsak edenlerle aranda bir bağ oluşturdun. Merak etme, geçecektir. Ama içerideki insanlar, hakkımızda her şeyi biliyorlar. Her şeyi. Onları artık hiçbir şey kurtaramaz."

Foaly hesaplamalarından başını kaldırdı.

"Doğru değil. Teknik olarak. Bu arada, hoş geldin." Holly Foaly'yi selamlamak için tek bir saniye bile ayıramazdı.

"Doğru değil, demekle ne kastediyorsun?"

"Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"Foaly!" diye bağırdı Root'la Holly bir ağızdan. "Pekâlâ, Kitap'ta denildiği gibi. 'Çamur Adam altını ele geçirirse, Sihre ya da peri gücüne rağmen, Bu altın onundur ömür boyunca, Ta ki göçüp gidene kadar bu dünyadan.' Bu yüzden yaşarsa, kazanır. Bu kadar basit. Komisyon bile Kitaba karşı gelemez."

Root çenesini kaşıdı. "Endişelenmem gerekir mi?"

Foaly, neşesizce güldü. "Hayır. Bu insanlar ölü sayılır." "Ölü sayılmaları, yeterli değil."

"Bu bir emir mi?"

"Olumlu, asker."

"Ben asker değilim" dedi Foaly ve düğmeye bastı.

* * *

Kâhya şaşkınlık içindeydi.

"Geri mi verdin?"

Artemis başıyla onayladı. "Yarısını. Elimizde hâlâ büyük bir servet kaldı. Bugünkü piyasa değeri on beş milyon dolar kadar."

Kâhya genelde soru sormazdı. Ama bu kez sorması gerekiyordu. "Neden Artemis? Söyleyebilir misin?" "Sanırım, söyleyebilirim." Oğlan gülümsedi. "Yüzbaşıya bir borcumuz olduğunu düşündüm. Yerdiği hizmetin karşılığı olarak."

"Hepsi bu mu?"

Artemis başıyla onayladı. Dileğinden söz etmeye gerek yoktu. Bir zayıflık olarak nitelendirilebilirdi.

"Hımm," dedi Kâhya, göründüğünden daha zekice. "Şimdi bunu kutlamalıyız," diye övündü Artemis, konuyu ustaca değiştirerek. "Sanırım, biraz şampanya içsek iyi olur."

Artemis Kâhya'nın kendisine bakmasına fırsat tanımadan uzun adımlarla mutfağa doğru gitti.

Öbürleri ona yetişinceye kadar, Artemis üç şampanya kadehini Dom Perignon ile doldurmuştu bile.

"Henüz on sekizimi doldurmadım, biliyorum, ama eminim ki annem buna karşı çıkmazdı. Yalnızca bir kerelik."

Kâhya ortalıkta bir şeylerin döndüğünü fark etti. Yine de kendisine sunulan kristal kadehi eline aldı.

Juliet ağabeyine baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Sanırım." Kâhya derin bir soluk aldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi kardeşim?"

Juliet kaşlarını çattı - bu mahalledeki serserilerin çok sevimli buldukları bir diğer şeydi. Ağabeyinin omzuna bir şaplak attı.

"Bir koruma için, çok fazla duygusalsın."

Kâhya doğrudan patronunun gözlerinin içine baktı.

"Bunu içmemizi istiyorsun, değil mi Artemis?"

Artemis, hizmetkârla göz göze geldi. "Evet, Kâhya, istiyorum."

Tek bir söz daha etmeden, Kâhya bardağı başına dikti, Juliet de aynı şeyi yaptı. Hizmetkâr, içindeki sakinleştiricinin tadını hemen aldı ve Artemis Fowl'un boğazını sıkmaya zamanı olduğu halde, bunu yapmadı. Juliet'in son saniyelerinde üzülmesine hiç gerek yoktu.

Artemis arkadaşlarının yere yığılmalarını izledi. Onları hayal kırıklığına uğrattığı için üzgündü. Ama plandan haberleri olmuş olsaydı, endişeleri, sakinleştiriciyi etkisiz duruma getirebilirdi. Artemis kendi kadehinde dönüp duran baloncuklara baktı. Sırada planının en cesur adımı vardı. İçinde ufacık bir kuşku kırıntısıyla sakinleştirici katkılı şampanyasını içti.

Artemis yavaşça ilacın etkisini göstermesini bekledi. Uzun süre beklemesi gerekmedi, çünkü her doz vücut ağırlığına uygun olarak hesaplanmıştı. Düşünceleri girdap gibi dönmeye başladığında, bir daha hiç uyanmayabileceği aklına geldi. Artık kuşkulanmak için biraz g^;, diye kendi kendine çıkıştı ve bayıldı.

"Fırlatıldı," dedi Foaly, masadan uzaklaşıp sandalyesine yaslanarak. "Artık iş kontrolümden çıktı."

Polarlanmış pencerelerden füzenin ilerleyişini izlediler. Bu gerçekten de olağanüstü bir aletti. Ana silahı hafif olduğundan, radyoaktif serpinti

istenilen dairenin içinde odaklandırılabilirdi. Çekirdeğinde kullanılan radyoaktif madde, yarılanma süresi on dört saniyelik olan solinyum 2 idi. Bu da Foaly'nin fazladan tek bir çime bile zarar vermeden, yalnızca Fowl Malikânesini mavi durulamadan geçirebileceği anlamına geliyordu; üstelik bina, bir dakikadan az bir sürede radyasyondan arınmış olacaktı. Odaklanmayı kabul etmeyen birkaç solinyum kıvılcımı olursa, bunlar zaman dilimi tarafından hapsedileceklerdi. Bu basitleştirilmiş katliamdı.

"Uçuş güzergâhı önceden programlandı," diye açıkladı Foaly, hiç kimse dikkatini ona vermemiş olduğu halde. "Füze antreye girip orada patlayacak. Kaplaması ve ateşleme mekanizması plastik alaşımlı, bu yüzden tamamen parçalanacak. Pırıl pırıl bir iş."

Root ve Holly bombanın çizdiği kavisi izlediler. Tıpkı tahmin edildiği gibi füze ortaçağdan kalma surların tek bir taşını bile yerinden oynatmadan bir anda yıkık girişin önüne iniverdi. Holly dikkatini füzenin ucundaki kameraya çevirdi. Kısa süre öncesine kadar, tutsak edilmiş olduğu büyük antreye bir an için baktı. Boştu.

Görünürde kimsecikler yoktu. Belki de, diye düşündü. Belki de. Sonra Foaly'ye ve onun elinin altındaki teknolojik aygıtlara baktı. Ye neredeyse ölmüş olduklarını anladı.

Biyolojik bomba patladı. Yoğunlaştırılmış ışıktan mavi bir küre kırılarak çevreye yayıldı ve malikânenin her köşesini öldürücü ışınlarıyla doldurdu. Çiçekler soldu, böcekler kuruyup büzüştü ve akvaryumdaki balıklar öldü. Tek bir milimetre küp bile ışınlardan sıyrılamamıştı. Artemis Fowl ve suç ortakları kaçmış olamazlardı. Bu olanaksızdı.

Holly bakışlarını artık yok olmaya yüz tutan mavi durulamadan başka yöne çevirip iç geçirdi. Tüm görkemli projelerine karşın, en sonunda Artemis de önemsiz bir insana dönüşmüştü. Ve Holly nedenini bilmeden, onun ölümüne üzülmüştü.

Root daha pratikti. "Pekâlâ. Üstünüzü değişin. Karartma giysilerinizi giyin."

"Burası kesinlikle güvenli," dedi Foaly. "Okuldayken derslerinizi dinlemez miydiniz?"

Yarbay burnundan soludu. "Bilime, seni sepetleyebileceğime inandığım kadar inanıyorum, Foaly. Bazı bilim adamları, bizi dağılmış olduğuna ikna etseler bile, radyasyonun havada uzun süre kalmak gibi bir alışkanlığı vardır. Hiç kimse bu birimden karartma giysileri olmadan çıkmayacak. Seni

hesaba katmamıştım, Foaly. Yalnızca iki bacaklı giysiler var. Nasıl olsa, senin ekranların başında kalmanı istiyorum, her ihtimale karşı...” Hangi ihtimale karşı? diye merak etti Foaly ama bir yorumda bulunmadı. Sonradan, ben size demiştim, diyebilmek için sustu.

Root Holly’ye döndü.

“Hazır mısın, Yüzbaşı?”

Malikâneye geri dönmek. Üç cesedi teşhis etme düşüncesi, Holly’nin hiç hoşuna gitmiyordu. Ama bunun, görevinin bir parçası olduğunu biliyordu. Malikânenin içini en iyi bilen oydu.

“Evet efendim. Hemen yola koyuluyorum.”

Holly raftan kendine bir karartma giysisi seçip tulumunun üzerine geçirdi. Eğitimde öğrendiği gibi, vulkanize başlığı geçirmeden önce ölçüm aletini kontrol etti. Basıncın birdenbire düşmesi başlığın yırtılmasına neden olabilir, bu da uzun dönemde öldürücü sonuçlar doğurabilirdi.

Root içeri girecek ekibi sıraya dizdi. Bir numaralı Düzeltmecilerden arta kalanlar malikâneye girmeye hiç hevesli değildiler.

“Büyük olanın öldüğünden eminsiniz, değil mi?” “Evet, Yüzbaşı Kelp. Öyle ya da böyle, bir şekilde öldü.” Bela ikna olmamıştı. “Çünkü o çok dişli biri. Sanırım kendine özgü bir sihri var.”

Onbaşı Grub kıkırdadı ve hemen kendine bir kulak klipsi ayarladı. Annesine söylemekle ilgili bir şeyler mırıldanıp miğferine taktı.

Root kızardığını hissetti. “Dışarı çıkalım. Göreviniz altını yerini bulup geri getirmek. Bubi tuzaklarına dikkat edin. Fowl’a yaşarken güvenmiyordum, şimdi ölüyken ona daha da az güveniyorum.”

‘Bubi tuzağı’ sözcükleri herkesin dikkatini çekti. Baş düzeyinde patlayan Zıpzıp Betty adlı mayının düşüncesi bile, askerlerin soğukkanlılığını dağıtmaya yeterdi. Hiç kimse Çamur Adamlar kadar vahşi silahlar üretemezdi.

Kıdemsiz Recon memuru olarak Holly. Ye malikânede düşman olmadığına emin olsa da elinin doğrudan Neutrino 2000’ine uzandığını fark etti.

Malikâne ürkütücü derecede sessizdi, dinginliği bozan, yalnızca havada kalan son birkaç solinyum aleviydi. Ölüm de oradaydı, sessizliğin içinde. Malikâne ölümün beşiği gibiydi. Holly onun kokusundan anlıyordu. Ortaçağdan kalma duvarlarının arkasında milyonlarca böceğin", yerlerinin altında ise örümcek ve farelerin soğuyan leşleri vardı.

Kararsızca girişe yöneldiler. Holly alanı bir X-ışını tarayıcısıyla gözden geçirdi. Yassı kaldırım taşlarının altında, tozdan ve ölmüş bir örümceğin yuvasından başka bir şey yoktu.

"Temiz," dedi Holly, mikrofona doğru. "İçeri giriyorum. Foaly, dinlemede misin?"

"Seninle birlikteyim, canım," diye yanıt verdi Foaly. "Tabii bir mayına basmadığın sürece, bu durumda ben çoktan Harekât Odasına geri dönmüş olurum."

"Isıllarla ilgili bilgi alabiliyor musun?"

"Mavi durulamadan sonra, hayır. Her yerde ısı artıkları var. Çoğunlukla da solinyum kıvılcımları. Birkaç gün boyunca yatışmaz artık."

"Ama radyasyon yok, değil mi?"

"Yok."

Root, kulaklarına inanamayarak burnundan soludu. Miğferinden, bir filin hapşırığına benzer bir ses yükselmişti.

"Bu evi eski yönteme uygun olarak temizleyecekmişiz gibi görünüyor," diye yakındı.

"Çabuk olun," diye önerdi Foaly. "En fazla beş dakika içerisinde Fowl Malikânesi yeniden dünyaya dönecek."

Holly eskiden giriş olarak kullanılan yere girdi. Avize patlayan füzenin sarsıntısından, hafifçe sallanıyordu, ama geriye kalan her şey hatırladığı gibiydi.

"Altın aşağıda. Hücremde."

Kimse yanıt vermedi. Yani sözle. İçlerinden biri öğürdü. Tam mikrofonun içine. Holly çevreyi gezdi. Bela iki büklüm oturmuş, midesini tutuyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye inleydi. Çizmelerinin üzerindeki kusmuk lekeleri göz önüne alınacak olursa, yaptığı gereksiz bir açıklamaydı.

Onbaşı Grub büyük olasılıkla, Anne sözcüğünün yer aldığı bir cümle mırıldanmak için derin bir soluk aldı. Oysa ağzından tek çıkan yoğun bir safra artığıydı. Ne yazık ki Grub'ın, rahatsızlanmadan önce, siperliğini açmaya fırsatı olmamıştı. Bu pek güzel bir manzara sayılmazdı.

"Iğh," dedi Holly, onbaşının siper-boşaltma düğmesine basarak. Grub'ın karartma formasının üzerini koca bir kusmuk dalgası kapladı.

“Of, kahretsin,” diye mırıldandı Root, ekip elemanlarını itekleyerek. Ama pek fazla uzaklaşamadı. Eşiğin üzerinden henüz bir adım atmıştı ki öbürleriyle birlikte kusmaya başladı.

Holly başlığındaki kamerayı kusan memurlara doğru çevirdi.

“Kahretsin, burada neler oluyor, Foaly?”

“Araştırıyorum. Bekle.”

Holly bilgisayar tuşlarına öfkeyle basıldığını duyabiliyordu.

“Pekâlâ. Ani kusma. Uzamsal bulantı... Yo, hayır.”

“Ne?” diye sordu Holly. Ama yanıtı biliyordu. Hem de çoktandır.

“Bu, sihir,” deyiverdi Foaly, sözcükler heyecanından anlaşılmıyordu. “Fowl ölünceye kadar, eve giremezler. Son derece alerjik bir tepki gibi. Bu demek oluyor ki, olamaz, bu demek oluyor ki...”

“Başardılar,” diye tamamladı Holly. “O yaşıyor. Artemis Fowl yaşıyor.”

“D’Arvit” diye homurdandı Root ve toprak rengindeki fayansların üzerine bir kez daha kustu.

Holly göreve tek başına devam etti. Kendi gözleriyle görmeliydi. Fowl’un bedeni oradaysa eğer, altının yanında olmalıydı, Holly bundan emindi.

Aynı aile portreleri ona ters ters baktılar ama bu kez sert değil, kendini beğenmiş bakışlarla. Holly Neutrino 2000’inin içindeki birkaç kurşunu üzerlerine boşaltmamak için kendini zor tuttu. Ama bu kurallara karşı gelmek olurdu. Artemis Fowl onları yendiyse, yenmişti. Bunun için birbirlerini suçlamayacaklardı.

Holly basamaklardan inerek hücresine geldi. Hücrenin kapısı biyolojik bombanın etkisinden hâlâ yavaşça sallanıyordu. Bir solinyum kıvılcımı tıpkı kapana kısılmış mavi bir yıldırım gibi odanın içinde sekerek sıçrıyordu. Holly görebileceklerinden ya da görmeyeceklerinden korkarak içeri girdi.

İçeride hiçbir şey yoktu. En azından ölü bir şey yoktu. Yalnızca altın vardı. Aşağı yukarı, iki yüz külçe kadar. Karyolasının şiltesinin üzerinde dizili. Güzelce, askeri bir düzende sıralanmışlardı. Hey gidi Kâhya, bir trolle boy ölçüşüp onu yenebilecek tek insandı. “Yarbay? Duyuyor musunuz? Tamam.”

“Olumlu, Yüzbaşı. Ceset sayısı?”

“Cesetler konusu olumsuz, efendim. Fidyenin geri kalanını buldum.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Bırak, Holly. Kuralları biliyorsun. Çekiliyoruz.” “Ama efendim. Bir yolu olmalı...”

Foaly konuşmayı böldü. “Ama hiçbir şey yok, Yüzbaşı. Gün ışığına yalnızca saniyeler kaldı ve buradan öğle vakti ayrılmak zorunda kalma olasılığımız kesinlikle hoşuma gitmiyor.”

Holly iç geçirdi. Bu mantıklıydı. Peri Halkı çıkış zamanını kendi seçebilirdi, tabii ki zaman dilimi sona ermeden olması kaydıyla. Onu asıl sinirlendiren, bir insan tarafından yenilgiye uğratılmış olmaktı. Üstelik çocuk yaştaki bir insan.

Hücreye son bir kez göz attı. Burada koca bir nefret topu doğdu, diye düşündü ve er ya da geç üstesinden gelmesi gerekiyordu. Holly silahını kılıfının içine yerleştirdi. Bunu bir an önce yapmayı tercih etti. Bu kez kazanan Fowl olmuştu ama onun gibi biri uzun süre boyunca şerefli bir yaşam sürdüremezdi.

Kısa zaman sonra yeni bir servet edinme projesi yapmış olarak geri dönecekti. Ve geri döndüğünde karşısında Holly Short’u bulacaktı. Koca bir silah ve gülümsemeyle onu bekler durumda.

Zaman diliminin çevresindeki toprak yumuşaktı. Ortaçağdan kalma surların, beş yüz yıllık kötü kanalizasyon sistemi binanın temellerini gerçek bir bataklığa çevirmişti. Mulch’ın çıkacağı yer burasıydı.

Bu noktayı seçmesinin asıl nedeni yumuşak zemindi. Öbür nedeni de kokuşuydu. İyi tünel kazabilen bir cüce, yarım kilometrelik bir granit yatağının içinden bile, altının kokusunu rahatlıkla alabilirdi. Mulch Diggums, bu meslekteki en iyi burunlardan birine sahipti.

Uçan yük arabası havada korumasızca dalgalanıyordu. En başarılı Düzeltmecilerden ikisi ele geçirilen fidyenin yanında nöbet tutuyorlardı ama şu an sürekli kusan kumandana bakıp kıkırdaşıyorlardı.

“Şey, yarısını kussam olmaz mı, Chix?”

Chix Root’un tükürmesini taklit ederek başım salladı.

Chix Yerbil’in maskaralıkları Mulch’a hırsızlık için uygun zaman sağlamıştı. Mulch tünelden dışarı tırmanmadan önce tüplerini temizledi. En son istediği şey ani bir gaz çıkartarak LEP’i başına toplamaktı. Telaşlanmasına gerek yoktu. Chix Yerbil’in suratına ıslak, pis kokulu bir solucanla vursa, spritein ruhu bile duymazdı.

Birkaç saniye içinde, iki düzine külçeyi, tünele aktarmayı başarmıştı. Bu hayatında yaptığı en basit işti. Mulch son iki külçeyi de açtığı deliğe

atarken kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Julius onu bu işe bulaştırarak gerçekten de büyük bir iyilik yapmıştı. İşler asla bu kadar tıkırında gitmemişti. Bir kuş kadar özgürdü, zengindi ve her şeyden önemlisi, öldüğünü sanıyorlardı. LEP altının kaybolduğunu fark edene kadar, Mulch Diggums onlardan yarım kıta uzaklaşmış olacaktı. Tabii fark ederlerse eğer.

Cüce yerin iyiçe altına indi. Tüm bu hâzineyi taşımak için birkaç kez gidip gelmesi gerekecekti ama uğraşmaya değerdi. Bu kadar çok parayla erkenden emekliye ayrılabilirdi. Elbette ki ortadan tamamen kaybolması gerekiyordu, ama sinsi beyninin içinde yeni bir plan oluşmaya başlamıştı bile.

Bir süre yerüstünde yaşayacaktı. Işıktan hiç hoşlanmayan, cüce bir insan kılığına girecekti. Belki de kaim güneşlikleri olan bir çatı katı satın alırdı. Manhattan’da ya da Monte Carlo’da. Aslında güneşten kaçıp evine kapanan bir cüce insanlara garip gelebilirdi. Ama ne fark ederdi -ki nasıl olsa inanılmaz zengin bir cüceydi. Ve insanlar ondan bir şey elde ettikleri sürece ne denli acayip olursa olsun, anlatacağı her öyküye inanacaklardı. Tercihen de yeşil ve katlanabilir bir şeye.

Artemis birisinin onu çağırdığını duyabiliyordu. Sesin arkasında bir yüz vardı ama buğuluydu, kim olduğunu çıkartamıyordu. Babası olabilir miydi?

“Baba?” Sözcük, ağzına yakışmıyordu. Alışılmadık ve unutulmuşlardı. Artemis gözlerini açtı.

Kâhya üzerine doğru eğilmişti.

“Artemis. Uyanıksın.”

“Ah, Kâhya. Demek sensin.”

Artemis ayağa kalktı, harcadığı çabadan başı dönmüştü. Dengesini sağlaması için Kâhya’nın elini dirseğine koyacağını umdu. Ama beklediği hareket gelmedi. Juliet bir şezlongun üzerinde, minderlerin arasına gömülmüş, yatıyordu. Anlaşılan, ilacın etkisi daha geçmemişti.

“Yalnızca uyku haplarıydı, Kâhya. Zararsız.”

Hizmetkârın gözlerinde, tehlikeli bir parıltı vardı. “Açıkla.”

Artemis gözlerini ovuşturdu. “Daha sonra, Kâhya. Şu anda kendimi birazcık —”

Kâhya Artemis’in yolunu kesti. “Artemis, kız kardeşim kendinden geçmiş, orada yatıyor. Az daha ölecekti. Bu yüzden şimdi açıkla!”

Artemis şimdiye kadar kimseden bir emir almamış olduğunu fark etti. Kendini aşağılanmış hissetti, sonra birden Kâhya’nın haklı olabileceğini

düşündü. Fazla ileri gitmişti.

“Sana uyku haplarıyla ilgili bir şey söylemedim, çünkü bedenin onlara karşı mücadele edecekti. Bu doğal bir tepki. Ve hemen uyuyakalmamız planımız açısından büyük önem taşıyordu.”

“Plan mı?”

Artemis rahat bir sandalyeye oturdu.

“Zaman dilimi bu işin en can alıcı noktasıydı. LEP’in elindeki son kozu. Onları bunca yıldır yenilmez yapan şey bu. Her olay kontrol altına alınabilir. Oysa bu ve biyolojik bomba, harika bir birleşim oluşturuyordu.” “Peki ama neden ilaçla uyutulmamız gerekiyordu?” Artemis gülümsedi. “Pencereden dışarı bak. Görmüyor musun? Gittiler. Bitti.”

Kâhya tül perdelerden dışarı göz attı. Işık parlak ve berraktı. Puslu bir mavi değildi. Yine de hizmetkâr pek etkilenmemişti. “Şimdilik gittiler. Bu gece geri döneceklerdir, bundan eminim.”

“Hayır. Bu kurallara aykırı. Onları yendik. Hepsi bu, oyun sona erdi.”

Kâhya bir kaşını kaldırdı. “Uyku hapları, Artemis?” “Bakıyorum da, dikkatin dağılmamış.”

Kâhya’nın yanıtı öfkeli bir sessizlikti.

“Uyku hapları. Pekâlâ. Zaman diliminden kaçmanın bir yolunu bulmalıydım. Kitabı karıştırdım ama bununla ilgili bir şey yoktu. Bir ipucu bile. Peri Halkı’nın kendisi bile bu konuya hâlâ bir çözüm getirebilmiş değil. Bu yüzden, bizim yaşamımızla, onlarınkinin birbirlerine geçmiş olduğu dönemlere ait Eski Ahit’lerine baktım. Masalları bilirsin: Gece ayakkabı yapan elfler, evleri temizleyen spritelar. Bir anlamda, bir arada var olduğumuz dönemlere döndüm. Peri kalelerine karşılık, küçük sihirli armağanlar. En büyüğü, Noel Babaydı elbette.” Kâhya’nın kaşları neredeyse yüzünden dışarı fırlayacaktı.

“Noel Baba mı?”

Artemis avuçlarını havaya kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum. Bu konuda, benim de kuşkularım vardı. Ama görünüşe bakılırsa, hepimizin ortak Noel Babası, bir Türk azizinin soyundan gelmiyor, Frond Elf Hanedanının üçüncü kralı Baba Noelyus’un gölgesi o. Kandırılmış Aziz olarak da tanınıyor.”

“Pek de harika bir unvan sayılmaz.”

“Doğru. Noelyus, krallığındaki Çamur Adamların açgözlülüğünü onlara cömert armağanlar dağıtarak yatıştırabileceğini sanmıştı. Yılda bir kez, tüm

usta büyücüleri toplar ve çok geniş alanlarda zamanı durdurmalarını isterdi. İnsanlar uyudukları sırada, sürü halindeki periler, armağan dağıtmak için evlere gönderilirlerdi. Ama insanların açgözlülüğü asla yatıştırılamaz, özelikle de armağanlarla.”

Kâhya kaşlarını çattı. “Peki ya insanlar... yani biz, demek istediğim,... Ya o arada uyansaydık?”

“Ah, evet. Bu harika bir soru. Konunun özü. Uyanamazdık. Bu, zaman durdurumunun özelliği. Bilincin o an ne durumdaysa, öylece kalır. Ne uyanabilir, ne de uyuyakalabilirsin. Şu son saatlerde, kemiklerindeki yorgunluğu hissetmiş olman gerek ama zihnin uyumana izin vermiyordu.”

Kâhya başını salladı. Her şey dolaylı olarak da olsa, yavaş yavaş aydınlanıyordu.

“Bu yüzden, benim kuramım zaman diliminden kaçmanın tek yolunun, yalnızca uyuyakalmak olduğuydu. Bizi hapseden tek şey, bilincimizdi.”

“Bu kuramın aslında oldukça riskliydi, Artemis.”

“Bu yalnızca bir kuram değil. Bir denek de kullandık.”

“Kim? Ah, Angeline.”

“Evet. Annem. Uyuşturucular yüzünden sürekli bir uyku halinde olduğu için zaman diliminden etkilenmeden, doğal zaman düzenine uygun olarak yaşamaya devam etti. Zaten öyle olmasaydı, LEP’e teslim olup hafıza silimlerine boyun eğecektim.”

Kâhya burnundan soludu. Bu konuda kuşkuluydu. “Doğal yoldan uyuyakalamayacağımız için her birimize annemin ilaçlarından birer doz verdim. Bu kadar basit.”

“Tam zamanında kestin. Bir dakika daha uzasaydı...” “Kesinlikle.” Çocuk başıyla onayladı. “Sonlara doğru işler iyice gerildi. LEP’e çifte blöf çekebilmek için bu gerekliydi.”

Artemis Kâhya’nın duyduklarını sindirmesi için durdu.

“Pekâlâ, affedildim mi?”

Kâhya iç geçirdi. Juliet şezlongun üzerinde sarhoş bir denizci gibi horluyordu. Hizmetkâr birden gülümsedi. “Evet, Artemis. Her şey affedildi. Tek bir şey...” “Evet?”

“Bir daha asla. Periler çok fazla... insani.” “Haklısın,” dedi Artemis, gözlerinden uyku akarak. “Bir daha asla. Gelecekte, kendimizi daha zevkli tehlikelerle sınırlamalıyız. Yasal olup olmayacakları konusunda söz veremem.”

Kâhya başıyla onayladı. Yine de adil sayılırdı. “Şimdi, genç Efendi, annene bakmamız gerekmez mi?”

Artemis’in rengi daha da soldu, sanki bu mümkünmüş gibi. Yüzbaşı sözünden dönmüş olabilir miydi? Buna kesinlikle hakkı vardı.

“Evet. Sanırım bu gerekli. Bırak da Juliet dinlensin. Bunu hak etti.”

Artemis bakışlarını yukarı, basamakların tepesine çevirdi. Periye güvenmekle fazla ümitli davranmıştı. Ne de olsa Holly’yi zorla alıkoymuşlardı. Artemis sessizce kendi kendini azarladı. Milyonlarca paranın tek bir dilek uğruna uçup gittiğini bir düşünsenize. Of, şu saflık. Sonra tavan arasındaki odanın kapısı açıldı.

Kâhya hemen silahını çekti.

“Artemis, arkama geç. Davetsiz misafirler var.” Çocuk Kâhya’yı eliyle uzaklaştırdı. “Hayır, Kâhya. Sanmıyorum.”

Artemis’in yüreği kulaklarının içinde, nabzı parmak uçlarında atıyor gibiydi. Olabilir miydi? Böyle bir şey olabilir miydi? Merdivenlerde biri belirdi. Bu hayalet gibi bornoza sarınmış, duştan yeni çıkmış saçları hâlâ ıslak biriydi.

“Arty,” diye seslendi kadın. “Arty, orada mısın?” Artemis cevap vermek istedi, kollarım ardına kadar açarak, koca merdiveni bir çırpıda tırmanmak istedi. Ama yapamadı. Beyinsel işlevleri onu terk etmişti.

Angeline Fowl bir eli hafifçe tırabzanın üzerinde, merdivenlerden inmeye başladı. Artemis annesinin ne denli zarif olduğunu unutmuştu. Çıplak ayakları halının üzerinde uçuyor gibiydi, az sonra, Artemis’in önünde duruyordu.

“Günaydın, tadım,” dedi neşeyle Angeline, sanki sıradan bir yeni güne başlar gibi.

“A-Anne,” diye kekeledi Artemis.

“Eee, sarılmayacak mısın, bana?”

Artemis annesinin kucağına atladı. Bu sıcak ve güçlü bir sarılmaydı. Annesi parfüm sürmüştü. Kendini eskisi gibi, çocukmuş gibi hissetti.

“Üzgünüm, Arty,” diye kulağına fısıldadı annesi.

“Ne için üzgünsün?”

“Her şey için. Son birkaç ay için, kendim gibi davranmadım. Ama her şey değişecek. Geçmişte yaşamaktan vazgeçmenin zamanı geldi.”

Artemis yanağında bir gözyaşı hissetti. Bunun kimin gözyaşı olduğundan pek emin değildi.

“Üstelik sana bir armağan da alamadım.”

“Armağan mı?” dedi Artemis.

“Elbette,” diye şakıdı Angeline, oğlunun çevresinde dönerek. “Bugünün ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Gün mü?”

“Bugün Noel, seni aptal çocuk. Noel Günü. Bugün armağan vermek bir gelenektir, öyle değil mi?”

Evet, diye düşündü Artemis. Bu bir gelenekti. Baba Noelyus.

“Ve şuranın haline bak. Bir anıtmezar kadar kasvetli. Kâhya?”

Hizmetkâr, hemen silahını cebine attı.

“Buyurun, efendim?”

“Brown Thomas’ı telefonla ara. Platin set numarası.

Hesabımı yeniden açtırt. Helene’e, bir Noel makyajı yaptırmak istediğimi söyle.”

“Olur efendim.”

“Oh! Ve Juliet’i uyandır. Eşyalarımın büyük yatak odasına taşınmasını istiyorum. Bu tavan arası çok tozlu.” “Evet, efendim. Derhal, efendim.”

Angeline Fowl oğlunu kolundan çekiştirdi.

“Şimdi, Arty, her şeyi öğrenmek istiyorum. Her şeyden önce, burada neler oldu?”

“Dekorasyon değişikliği,” dedi Artemis. “Eski giriş, nem yüzünden eleğe dönmüştü.”

Angeline kaşlarını çattı, bu yanıt onu hiç tatmin etmemişti. “Anlıyorum. Peki ya okuldan ne haber? Kariyerin konusunda bir karar verebildin mi?”

Artemis’in ağzı bu gündelik sorulara yanıt verirken, zihni karman çormandı. Yeniden çocuk olmuştu. Yaşamı kökten değişecekti. Annesinin dikkatini çekmemek için bundan sonra planlarının çok daha sinsi olmaları gerekecekti. Ama buna değecekti.

Angeline Fowl yanılıyordu. Artemis’e harika bir Noel armağanı vermişti.



SON SÖZ

Artık bu dosyayı inceledikten sonra, Fowl'un ne denli tehlikeli bir yaratık olduğunu fark etmiş olmanız gerekir.

İnsanların Artemis'i romantikleştirmek gibi bir eğilimleri vardır. Sahip olmadığı nitelikleri ona mal etmek gibi. Dileğini annesinin iyileşmesi için kullanması, bir merhamet belirtisi değildi. Bunu yalnızca, Sosyal Hizmetlerin durumunu yakından incelediği ve bir bakımevine yatırılmasının an meselesi olduğu için yaptı.

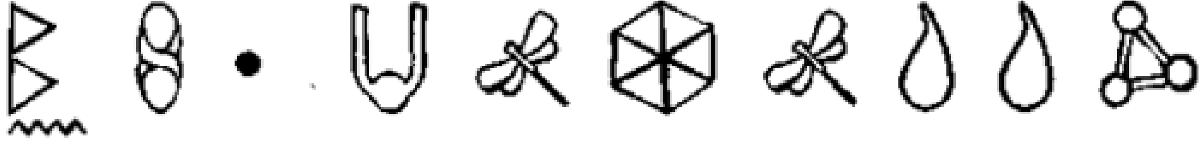
Peri Halkının varlığını herkese açıklamamasının nedeni, onları yıllarca sömürebilmek içindi ve bunu her fırsatta yaptı. Tek hatası, Yüzbaşı Short'u öldürmemek oldu. Holly, Artemis Fowl dosyasının bir numaralı uzmanı ve Peri Halkı'nın en korkulu düşmanına karşı verdiği savaşların vazgeçilmez kahramanı oldu. Bu savaş daha onlarca yıl sürecekti.

İşin komik yanı, her iki önderin de, zaferlerini, goblin isyanı sırasında işbirliği yapmaya zorlandıkları sırada kazanmış olmalarıydı. Ama bu farklı bir öykü.

Bu rapor, LEP Akademisi dosyalarından, Doktor J. Argon ve B. Psych tarafından derlenmiştir.

Ayrıntıların yüzde 94'ü gerçeklere, yüzde 6'sı kaçınılmaz olarak tahminlere dayanmaktadır.

Son



YARDIM

Anubis, Anubis, Anpu, Ienpw, Yinepu:

Eski Mısır’da ya köpek kafalı bir adam ya birbirine dönük iki köpek ya da bir mezarın önündeki kaideye oturmuş bir köpek olarak betimlenen cenaze tanrısı. Mezarların koruyucusu olduğu kabul edilirdi. Mumyalamanın simgesi olarak da görülür.

Cüce:

İskandinav folkloründe dağlarda, İrlanda Almanya’da madenlerde yaşayan, çoğunlukla deforme olmuş ya da çirkin olarak betimlenen kısa boylu, güçlü yaratıklar. Cüceler hayatı maden çıkararak geçer. Güneş ışığında taşa dönüşeceklerinden dolayı yüzeye çıkmazlar.

Elf:

Büyülü güçleri olan, küçük, çoğunlukla da muzip, perimsi yaratık. Başlangıçta insanlara can acıtmayan ama oldukça rahatsızlık veren minik oklar atan küçük, muzip varlıklardı. Ama Tolkien’in Yüzüklerin Efendisi’nden dolayı elfler fidan gibi ince ve uzun boylu, çok eski bir soy ve görkemli bir saygınlığa sahip varlıklar olarak da tanımlanırlar.

İskandinavya’da elfler Alfar olarak bilinir.

Elfler yeraltında koloniler halinde yaşayan neşeli yaratıklardır. Partiler vermeyi, müziği ve dans etmeyi severler ama müziklerini dinlerken yakalanan insanları kaçırırlar.

Gnome:

Yeraltında yaşayan, hâzinelere bekçilik eden, cücelere benzer peri sınıfına da giren varlıklardır. Genelde vejetaryendirler ve asla kaygılanmazlar. Bazıları muzurdur ve insanlara zarar verirler. Gnomelar sert hatlı, asla yaşlanmayan ve her zaman kukuleta takan, sakallı adamlar olarak tanımlanırlar.

Goblin:

Perilerin karşıtı olduğu düşünülen genelde kötü yaratıklardır. Goblinler genelde muziptir, şans bozarlar, kabuslara neden olurlar ve buna benzer küçük sıkıntılar yaratırlar ama bazıları tehlikeli hatta zaman zaman

.ölümcül olabilir. Gülümsemelerinin insanın kanını dondurduğu, kahkahalarının sütü ekşitip ağaçlardaki bütün meyvelerin dökülmesine neden oldukları söylenir. Goblinler peri dünyasının kötü şöhretli hırsızlarıdır. Deforme olmuş vücutları ve kocaman gözleri vardır. Yeraltı mağaralarında yaşarlar.

Gremlin:

On beş ile elli beş santim arası boyda, minik perimsi yaratıklardır, ilk defa 1. Dünya Savaşı sırasında teşhis edildiler ama 2. Dünya Savaşı'nda daha çok popüler oldular. Başlangıçta makineler konusunda insanlara yardımcı oluyorlardı ama takdir edilmemelerinden dolayı sık sık uçaklarda mekanik sorunlara neden olarak ve bazı aletleri saklayarak kötüleştiler.

Gremlinlerin kendilerini eğlendirmek için yaşadıkları söylenir. Hırsız ve muziptirler ama tahrik edilmedikleri sürece tehlikeli değillerdir. Çok çapraşık espiri anlayışı olan soluk yeşil elfler gibi gözükürler.

Hag:

İnsanlara zarar vermek için esrarengiz büyü çalışmaları yapan, şeytanla beraber çalışan, korkunç yaşlı kadınlara benzeyen yaratıklardır. Haglar çoğunlukla büyücülerle beraber bulunurlar. Uykudayken göğüs ya da karınlarının üstüne oturarak insanlara binerler ve bunu yaparak kabuslar görmelerini sağlarlar, hatta devam ederlerse o insanı öldürürler.

Britanya'da, haglar kışın simgesi olan yaşlı kadınlardır; ilkbahar gelmeye yüz tuttuğunda genç, güzel kadınlara dönüşürler.

Ka-dalun:

Spritelara verilen başka bir isim.

Leprechaun:

Zeki, bağımsız küçük adamlara benzeyen, üç köşeli şapkalar giyen perilerdir. Çift yerine tek bir ayakkabı yapan ayakkabıcılar olarak da tanınırlar. Her leprechaunun gizli bir çömlek altını vardır.

Peri * Fairy * Faerie * Fay * Fae * Fee * Verry Folk * Farisees * Gentry * Wee Folk * Grey Neighbors:

"İlk bebek güldüğünde, gülücük bin parçaya bölündü ve parçalar hoplaya zıplaya etrafa dağıldılar. İşte bu perilerin başlangıcıydı." - Sir James Matthews Barrie "Peri" kelimesi çok çeşitli anlamlara gelebilir. Geleneksel olarak, zeki, muzur ve büyülü güçleri olan, minnacık, insan şeklinde kanatlı yaratıklara gönderme yapar. Bununla beraber, "peri"

kelimesi tam kesin olmayan bir şekilde eski inançlardaki, brownieler, elfler, cüceler, nymphler ve hatta troller gibi bir çok yaratık için kullanılır.

Perilerin gerçekte ne olduğu konusunda bir çok görüş vardır. Bazıları onların “ne kurtarılmaya değecek kadar iyi ne de kaybedilecek kadar kötü olan”, tanrıya isyan eden melekler olduklarını düşünürler. Diğerleri İrlanda’nın pagan tanrıları olduklarını belirtir.

P’shog:

Spritelara verilen başka bir isim.

Pixie, Pixy, Pigsy, Pisky:

Genelde bir insan elinden daha büyük olmayan pixieler kızıl saçlı ve yeşil gözlü insana benzer perilerdir. Yukarı kalkık burunları vardır ve pis pis gülümserler. Genelde üzerlerine sıkıca oturan yeşil elbiseler giyerler. Pixielerin istedikleri zaman büyüklüklerini değiştirebilme özellikleri vardır. İnsanları doğru yoldan saptırmak isteyen düzenbazlardırlar. Bununla beraber ceketleri ters yüz edilirse işleri bozulabilir.

Sprite:

Periye benzeyen yaratılar için kullanılan genel bir terim.

Tara:

İrlanda’da Perilerle bağlantılı olduğuna inanılan antik bir site.

Troll:

Troller esas olarak dev yaratıklardır. İskandinav Mitolojisinde dağlardaki mağaralarda ve içi oyuk tepelerde yaşayan, insan yiyen devasa beyinsiz yaratıklardır. Çirkin ve çok kötüdürler. Troller güneş ışığıyla karşılaştıklarında taşa dönüşürler. Hâzinelere bekçilik ederler ve demir işçiliğinde iyidirler.

Sonraları evrim geçirerek yeraltındaki mağaralarda yaşayan cüceler gibi yaratıklara dönüştüler. Ataları kadar güçlü ya da kana susamış değillerdir. Hâlâ kadın ve çocuk çalmaktan hoşlandıkları için tehlikelilerdir. Ve de artık atalarından çok daha zekidirler.